

3 1761 10754258 1

சங்கர நயினார் கோயில்
சங்கர விங்க உலா

By

டாக்டர். உ. வே. சாநாத்தையர்

gc-Sh 5
no. 649
ROBARTS

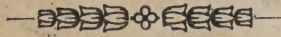
Presented to the
LIBRARIES *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO
by
François Gros

உ

கணபதி துணை

சங்கர நயினார் கோயிற்

சங்கர லிங்க உலா.

இது

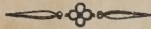
மகாமகோபாத்யாய—தாசுதினாத்த கலாநிதி

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரால்

பரிசோதித்துத்

தாம் நூதனமாக எழுதிய குறிப்புரை முதலியவற்றுடன்

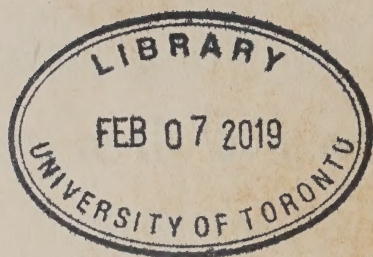
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

பலவான்குடி 'சிவநேசன்' அச்சியந்திரசாலை.

ஸ்ரீமுகவூ சித்திரை

1933

இப்புத்தகத்திலடங்கியவை

	பக்கம்.
1. முகவுரை	i-x
2. சங்கரநயினார் கோயிற் சங்கரலிங்க உலாவும்	
குறிப்புரையும்	1 - 40
தலவிசேடம் முதலியன	1
சித்திரைத்திருவிழா	7
திருப்பள்ளி யெழுச்சி முதலியன	8
திருவாபரணம் புனைந்தருளுதல்	9
உடன் வருவோர்கள்	13
திருத்தேரில் எழுந்தருளல்	15
இசைக்கருவிகள்	17
திருச்சின்னம்	18
குழாங்கள்	”
குழாங்களின் கூற்று	20
பேதை	23
பெதும்பை	25
மங்குக	27
மடந்தை	30
அரிவை	32
தெரிவை	34
தசாங்கம்	35
பேரிளம்பெண்	36
சித்திரசாலைக் காட்சி	38
காவை வடமலைப் பிள்ளையன் பணிகள்	”
3. சங்கரநயினார் கோயில் சம்பந்தமான செய்திகள்	
உள்ள நூற்பகுதிகளும் தனிப்பாடல்களும்... ..	41 - 6
4. ஏட்டுப்பிரதி ஒன்றில் வரையப்பெற்றிருந்தவை	46
5. விஷயங்கள் முதலியவற்றின் அகராதி	47 - 8

உ
கணபதி துணை.

முகவுரை.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காரேறு நெடுங்குடுமிக் கயிலா யன்காண்
கறைக்கண்டன் காண்கண்ணார் நெற்றி யான்காண்
போரேறு நெடுங்கொடிமே லுயர்த்தி னுன்காண்
புண்ணியன்கா னெண்ணரும்பல் குணத்தி னுன்காண்
நீரேறு சுடர்ச்சூலப் படையி னுன்காண்
நின்மலன்கா ணிகரேது மில்லா தான்காண்
சீரேறு திருமாலோர் பாகத் தான்காண்
திருவாரூ ரான்காணென் சிந்தை யானே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தெய்வங்களையும் அரசர்களையும் உபகாரிகளையும் ஆசிரியர்களையும் புகழ்ந்து புலவர்கள் பாடும் தமிழ்ப் பிரபந்தங்கள் பலவற்றுள் உலா என்பது ஒன்று. இது பாட்டுடைத் தலைவனது பவனியைச் சிறப்பித்துப் பரடுதலின் இப்பெயர் பெற்றது. தலைவன் உலாவருகையில், பேதைமுதற் பேரிளம்பெண் ஈராக உள்ள எழுபருவத்துப் பொதுமகளிர் அவனை நயந்தாரென்னும் பொருளமையக் கலிவெண்பாவால் இயற்றப்பட வேண்டுமென்பது இதற்குரிய இலக்கணம்.

சங்கரலிங்க உலா என்பது பாண்டிநாட்டுச் சிவஸ்தலங்களுள் ஒன்றாகிய சங்கரநயினர் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள சங்கரலிங்கமென்னும் திருநாமமுள்ள சிவபெருமான்மீது இயற்றப்பெற்றது. இது வரராசை உலா எனவும் வழங்கும். இதனை இயற்றிய ஆசிரியர் இன்னாரென்று தெரியவில்லை; இதன்கண் காலை வடமலைப்பப் பிள்ளையன் செய்த திருப்பணிகளைப் பற்றிய செய்திகள் கூறப்படுதலால், அப்பிள்ளையன் காலத்துக்குப் பிற்பட்டவர் என்பதும் பெறப்படுகிறது. இந்நூல் 312 கண்ணிகளை உடையது.

இத்தலத்தில் சிவபெருமான்,

“ ஒருபாற் புலித்தோ லுடைதயங்கமற்றை
ஒருபாற்பொன் னுடை யொளிர—ஒருபால்
மழுவு மொருபால் வளையுந் துலங்கத்
தழுவு முருவமைந்து ” (கண்ணி, 13—4)

சங்கரநாராயணராக எழுந்தருளி யிருக்கின்றார். அவருக்குரிய அறு பத்து நான்கு மூர்த்தங்களில் சங்கரநாராயண மூர்த்தம் ஒன்று. அம்பிகையின் வேண்டுகோளுக்கிவங்கி அவர் இத்திருவுருவத்தோடு இத்தலத்தில் எழுந்தருளினார் என்பது புராணவரலாறு. இஃது இந் நூலிலுள்ள நான்காவது கண்ணி முதலியவற்றால் விளங்கும்.

“ கங்கா யமுனைச் சங்கமம் போலவும்
சங்கர நாரணர் சட்டகம் போலவும்
வெண்பாவு மாசி ரியமுமாய் விராஜய்ப்
பண்பார் புறநிலை

(யா. வி. கு. 2, மேற்.)

என்னும் பழைய உதாரணச்செய்யுளில் மருட்பாவுக்கு இம் மூர்த்தம் உவமையாகக் கூறப்பெறுதல் இங்கே அறிதற்குரியது.

இத்தலத்திற்கு இந்நூலையன்றித் தமிழ்ப்புராணம் ஒன்றும், * அந்தாதி ஒன்றும் உள்ளன.

இந்நூலின்கண் இத்தலவரலாறுகள் பல அமைந்திருக்கின்றன. கௌரி பூசிக்க செய்தி முற்பகுதியில் (4 - 16) விநிவாகச் சொல்லப்படுவதோடு, பின்னும், “நேசிக்கு மன்பா னிறைகருணை யாவுடைத்தேன், பூசிக்கும் புன்னைவணப் பூங்கனியே” (143) எனவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வரலாறு இத்தலத்திலுள்ள சித்திரசாலை யில் ஓவியமாகக் காட்டப்பெற்றிருந்த தென்பதை, “நீடுபுன்னைக்காவைநே சித்துவந்த கண்ணுதலை யாவுடைய, பாவை பூசிட்ட படிபாரீர் ” (234) என்பது தெரிவிக்கின்றது.

சங்கன், பதுமன்னன்னும் மகாநாகர் இருவருள் ஒருவர் உண்மைப்பொருள் சிவபெருமானென்றும், மற்றொருவர் திருமாலென்றும் வாழித்துக்கொண்டிருந்து பின்னர் வியாழபகவானது ஏவலால் வந்து இத்தலத்தில் தவஞ்செய்ய, இருவரும் ஒருவரென்பது அவர்களுக்கும் புலப்படச்செய்தற்கு இறைவர் சங்கரநாராயணத் திருவுருவத்தைக் காட்டியருளினார். இவ்வரலாறு முற்பகுதியிற் (17 - 9)

* இவ் வந்தாதி என்னல் அச்சிடப்பட்டுவருகிறது.

சொல்லப்பட்டிருப்பதன்றி, “சங்கப்ப, நாகம் பரவவந்த நாதனார்” (33) எனவும், குழாங்களின் கூற்றில், “பூத்த மதிவெதுப்பும் போதுசங்க பற்றென, வாய்த்த வரவை வழத்துமென்பார்” (140) எனவும், சித்திரசாலைக் காட்சியைப் பற்றிய செய்தியில், “இவ்வுலகிற் சங்கப்ப ரென்னு மரவரசர்க், கவ்வுருவந் தந்த வருள்பாரீர்” (286) எனவும் அமைந்துள்ளது.

உக்கிரபாண்டியர் திருக்கோயிலமைத்தது (22 - 3, 287), ஓரந்தணைத் பெண்பிறவியை இறைவர் மாற்றி முத்தியளித்தது (24), அகத்திய முனிவர்க்குப் பஞ்சாட்சர உபதேசம் செய்தது (26, 288), இந்திரகுமாரனாகிய சயந்தனுக்குக் காக்கைவடிவம் நீக்கியது (27), நாகசனையில் வீழ்ந்திறந்த ஒரு வேடனுக்கு முத்தி அளித்தது (28), ஓரந்தணை செய்த கோஹத்திப்பாவத்தைத் தீர்த்தது (29) முதலிய வரலாறுகளும் இந்நூலின் இடையிடையே காணப்படுகின்றன.

சிராத்தத்திற்காக அந்தண னொருவன் வைத்திருந்த பழத்தை உண்டதனாற் சோழனொருவன் உற்றநோயை இறைவர் புற்றுமண்ணாகிய மருந்தை அளித்து நீக்கினார் (25.) இக்காலத்தும் இத்தலத்திற் புற்றுமண்ணை மருந்தாக உண்டு பிணிதீர்ந்து காணிக்கை அளித்துச் செல்வோர் பலர். இச்செய்தி இந்நூலில், “பூவலயம், வெம்பும் பிணிக்கு மெலியாது காணிக்கைச், செம்பொன் குவிக்குந் திருநாளில்” (37 - 8), “பொருந்தும் பெரும்பிணிக்கோர் புற்றினிடத்து, மருந்து தாவந்தான் வந்தான்” (111), “கூருநோய், ஆற்று மருந்தளிப்பான்” (135 - 6), “புற்றிடத்து மண்மருந்தா லெப்பிணியும், போமருந்து மென்றான்” (182) என்று பலபடியாகப் பாராட்டப்படுகின்றது.

இத்தலத்து முர்த்தியின் திருநாமங்களுள் சங்கரர் (30, 180, 238, 246), வன்மீகநாதனார் (32), சங்கர நாராயணர் (34) என்பன இந்நூலில் வந்துள்ளன. அம்பிகையின் திருநாமம் கோமதியென வடமொழியிலும் ஆவுடைநாயகியெனத் தென்மொழியிலும் வழங்கும். ஆவுடைநாயகி யென்பது ‘ஆவுடைத்தேன்’ (30, 143), ‘ஆவுடைய செந்தேன்’ (104), ‘ஆவுடைய வஞ்சி’ (43), ‘ஆவுடைய, பூங்கொம்பனையான்’ (163) என இந்நூலிற் பாராட்டப் பெற்றுள்ளது. இத்தலத்தின் வேறு பெயர்களாகிய ராசை (34),

சீராசை (87, 246, 262), வரராசை (184, 204, 296), கூழை (306) என்பவை இதன்கண் ஆளப்படுகின்றன. இராசை யென்பது ஸ்ரீராஜபுரம் என்பதன் மருஉவென்று தெரியவருகின்றது. இத்தலத்து விருட்சம் புன்னையாதலின் இது புன்னைவனம், *நாகவன மெனவும் வழங்கப்பெறும். இத் தலத்திலுள்ள தீர்த்தங்கள் பல. அவற்றுள் இதன்கண் தேவர்கள் திருத்தியமைத்த தேவதீர்த்தமும் (11), சங்கபற்பரார் காணப்பெற்ற நாகசுனையும் (28, 138, 151) † கூறப்படுகின்றன.

இந்தூலாசிரியர் சைவசமயாசாரியர் நால்வரிடத்தும் பேரன்பு பூண்டவர். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை, “பொன்னிசைய மேவும் புகலியர் கோன்” (269), “தென்புகலி வேந்து” (278) என்பர். அவருடைய அருட்செயல்களுள் என்பைப் பெண்ணாக்கியதையும் (79, 154 - 5), பாண்டியனது கூணைநிமிர்த்ததையும் (278) எடுத்தாளுவார் அவர் அருளிச்செய்த தேவாரத்தை, “சிந்தைமகிழ், தேம்பா கணையவிசைச் செந்தமிழ்” (78 - 9), “செஞ்சொன் முதுதமிழ்” (278) எனப் பாராட்டுவார். திருநாவுக்கரசு நாயனாரை, “வேம்படிக்குக், கூடிப் பறிதலைவன் குண்டரிட்ட நீற்றறையைப், பாடிக் குளிர் வித்த பாவலன்” (79 - 80), “வன்புலையர், கற்றுணையாச் சேர்த்துக் கடற்படுத்த வஞ்செழுத்தும், நற்றுணையென் றோதினோன்” (278 - 9) என்பர். சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை, “எடவிழ்ந்து, புன்னையழைக்கும் புனலின் முதலைவாய்ப், பிள்ளை யழைக்கும் பெருமான்” (80 - 81), “முற்றலகும், அண்டத் தொகையு மருமறையும் போற்றுதிருத், தொண்டத் தொகைவகுத்தோன்” (279 - 80) என்பர். தேவாரங்களை, “தமிழ்முவர் செஞ்சொலமுதம்” (55), “மதுரம், பழுத்ததமிழ் முவரிசைப் பாட்டு” (74) என்றுசிறப்பிப்பார். மாணிக்க வாசகரை, “வாதஆராளி” (75), “தெள்ளியசொற், செம்பாவை நாவாற் றெளித்து வடித்ததிரு, அம்பாவை பாடியபே ரன்பினன்” (81 - 2), “பண்மொன்றி, லாடினோன் பூண்டெழுத வாய்ந்ததுறை நானாறு, பாடினோன்” (280 - 81) என்றுகூறுவர். திருவாசகத்தை, “இன்செஞ்சொல்” (75) என்றும், “பைந்தமிழ்” (281)

* நாகம்—புன்னைமரம்.

† இத் தலத்தைப்பற்றிய பிற வரலாறுகளைச் சங்கரநயினர்கோயிலந்தாதியின் முகவுரையிற் காணலாம்.

என்றும் பாராட்டுவார். நாயன்மார்களுள், சேரமான் பெருமானு யனாரை, “கூடலின் முக்கட் குழகன் வரவிட்ட, பாட லிசைபுனைந் த பார்த்திவன்” (83) என்பர். “மண்ணிடந்த மாலும் வனசரனும்” (203) மெய்யன்பாற், கண்ணிடந்து சாத்தவருள் கண்ணுதலோன்” (203) என்றவிடத்துக் கண்ணப்ப நாயனார் செயலைப் புலப்படுத்தி யிருக்கி ன்றனர்.

பிறதலச் செய்திகளிற் சில இதன்கண் வந்துள்ளன: “காவேந் தளித்தவந்தக் கண்ணுதலைத் தென்கமலைப், பூவேந்த வைத்த புகழோலும்” (84) என்று முசுஞந்த சக்கரவர்த்தியைக் கூறுமுகத் தால் திருவாரூர்த் தலச்செய்தியும், “நெல் வேலிவரை, மாமுத்தை வேண்டி வளர்த்தோனும்” (85) என்று முழுதுகண்ட ராமபாண்டி யனைக் கூறுமுகத்தால் திருநெல்வேலித் தலவரலாற்றென்றும் இதன் கண் எடுத்தாளப்படுகின்றன. மதுரைப் பெருமான் திருவிளையாடல் களுள் திருமுகம் கொடுத்தது, “கூடலின் முக்கட் குழகன் வர விட்ட, பாடலிசை” (83) என்றவிடத்தும், வலையல் விற்பது, “செ ங்கைவளை, அன்றணிந்தநீர்” (121 - 2) என்றவிடத்தும், கல்லா னைக்குக் கரும்பருத்தியது, “மதன் விற்கரும்பைக் கல்லாளைக், கன் றுபோ லின்றளித்தா லாகாதோ” (309) என்றவிடத்தும் குறிப் பிக்கப்பட்டுள்ளன.

“ஆவுடைத்தேன், பூசிக்கும் புன்னைவனப் பூங்கனியே” (143) என்றவிடத்துப் புன்னைவன மென்றதற் கேற்ப இறைவரைக் கனி யாக உருவகம் செய்த இந்நூலாகிரியர் பின் அவரைத் தேடுக உரு வகம் செய்து, “முக்கட் பசந்தேறல், வந்திருக்கும் புன்னைவனம்” (214) என்று நயம்பெறக்கூறுகின்றார். மனமதனுடைய ஆற்றலைப் புலப்படுத்துவதற் கெண்ணிய இவர், “அஞ்செழுத்தோன், பா தித் திருவுருவம் பச்சை கலந்துருகப், பேதித்தோன்” (118) என் று அவனைச் சொல்லியிருத்தல் பொருட்பொலிவோடு அமைந்துள் ளாது.

இறைவருடைய தசாங்கங்கள் இந்நூலில் 261 - ஆம் கண்ணி முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலிற் சொல்லப்படும் ஏழுபருவ மகளிரும் பொதுமகளி ரென்பதை, “மன்னர், இனம்போ லுதவமனத் தெண்ணிப்புதை த்த, தனம்போ லமைந்த தனத்தாள்” (155 - 6) எனப் பேதையை

யும், “முரசளிக்கும் வேலைமதன் மூவுலகும் வெல்ல, அரச
ளிக்க வந்தமட வன்னம்” (190) என மங்கையையும், “எழுவாரி வை
யத் தெவர்க்கு மதனூல், வழுவாம லோது மடந்தை” (208), “பூவ
லருங், கொத்துத் தொடையல் குவலயத்தோ ராவிபொடு, வைத்துச்
செருகு மலர்க்குழலாள்” (211) என மடந்தையையும், “இளைஞ
ருயிரனைத்து முண்ணாமல், வெட்டியுடன் மீளும் விழியினுள்” (250),
“கனியிருந்த சொல்லியர்க்குக் காமா கமநூல், இனிதிருந்து கற்பிக்
கு மெல்லை” (260) எனத்தெரிவையையும் கூறுமுகத்தால் உய்த்து
ணர்வைத்திருக்கின்றனர். அப்பருவ மகளிரது இயல்புகளை உரிய
இடங்களில் ஏற்றவாறு புனைந்துள்ளார். அவர்களது பருவத்துக்
கேற்ற வினையாடல்கள் பலவற்றை இதனுட்காணலாம். “தழைத்த
கதிரெறிக்குந் தண்டரா வண்டல், இழைத்துவினை யாட்டயரு மெல்
லை” (161) எனப் பேதைப்பருவத்தில் சிற்றில்வினையாட்டும், பெது
ம்பைப் பருவத்தில் கழங்காடலும், மங்கைப்பருவத்தில் ஊசலாட்
டும், மடந்தைப் பருவத்தில் யாழ்வாசித்தலும், அரிவைப்பருவத்
தில் பொழில்வினையாட்டும், தெரிவைப் பருவத்திற் புனல்வினையாட்
டும், பேரிளம்பெண் பருவத்தில் அம்மானையாடலும் சொல்லப்பட்
டுள்ளன. ஏழுபருவ மகளிரின் பிராயஅளவு நூல்களிற் பலவாறாகக்
கூறப்படும். இந்த உலாப்பிரதியின் பின்னர் எழுதியிருந்த * கட்ட
ளைக்கலித்துறை ஒன்றிற் சொல்லப்பட்ட பிராயஅளவு வருமாறு:
எழுவரையிற் பேதை, ஒன்பதுவரையிற் பெதும்பை, பன்னிரண்டு
வரையில் மங்கை, பதினாண்குவரையில் மடந்தை, பதினெட்டுவரை
யில் அரிவை, இருபத்தொன்றுவரையில் தெரிவை, முப்பத்திரண்டு
வரையிற் பேரிளம்பெண்.

மாதர்களால் தலைவனிடத்தே தூதாக விடுக்கப்படுவனவாகப்
புலனெறிவழக்கிற் பயிலும் பொருள்களுள், “ஏற்றமயல், விண்டுபு
சந் தார்வாங்கி மீண்டுவரப் புண்ணைவன, வண்டு களையழைத்து வம்
மென்பார்” (136-7), “சரும்பை யழைத்திதழி வாங்குவரசு, சொன்
னாள் விடுத்தாள்” (239) என்று வண்டும், “உண்டசவை, அன்னத்
தை நஞ்சென் றயராதே நாகசுனை, அன்னத்தைக் தூதுக் கழையு
மென்பார்” (137-8) என்று அன்னமும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

* இதனை இப்புத்தகத்தில் 46-ஆம் பக்கத்திற் காணலாம்.

பிற தமிழ்நூல்களிற் காணப்படுதல்போலவே இதன்கண் ணும்தற்குறிப்பேற்ற அணி அமைந்த பலபகுதிகள் உள்ளன. இவ்வகையில் ஆசிரியர், சூரியன் உதயமானதை, “என் இறைவராகிய சிவ பெருமான்மேல் அம்பெய்த மன்மதனை அவருடைய நெற்றிவிழியில் உள்ள எனது இனமாகிய அக்கினி அழித்தது; அதற்கிணங்க அம்மன்மதன் யானையாகிய இருளை நான் அழிக்கின்றேன்’ என்றது போல உதயமானான்” (41 - 2) என்று சொல்லுகிறார்.

இறைவர் திருவாபரணங்களைப் புனைந்ததாக உள்ள பகுதியில், ‘தன்விடம் சிவபெருமானது ஒருறுப்பாகிய திருக்கழுத்திற் றங்கி அழகு செய்வதை எண்ணிப் பாம்பானது தானும் ஒருறுப்பிற் பொருந்தி அழகுசெய்தது போலத் திருக்கரத்தில் திருக்காப்பணிந்தார்’, ‘இரண்டொம்புகள் தாம் விடத்தோடுள்ள பழியை நீக்குதற்கெண்ணி இறைவர் திருச்செவியில் இருப்பின் தேவாரங்களாகிய இனிய அமுதத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளலாமென்று குழையாக வந்தது போலத் தோன்றத் திருக்குழைபுனைந்தார்’ (54 - 6), ‘தங்களுடைய தலைவனாகிய சந்திரனை இறைவர் அணிந்த அன்புகண்டு அம்முறைபற்றி, எம்மையும் அணிந்தருள்கவென்று நட்சத்திரங்கள் ஒழுங்காக வந்தனவென்று சொல்லும் வண்ணம் முத்துமாலையைப் பூண்டார்’ (61 - 3), ‘சந்திரசூரியர்களாகிய எங்களைக் கண்ணாகக் கொண்டீர்; ஆயினும் சந்திரனைமட்டும் முடியின்மீது அமைத்தீர்; என்னைமறத்தீர்; என்னையும் அவனைப்போலத் திருமுடிமேற் புனைந்தருளவேண்டுமென்று சூரியன் திருவடிபயப்பிடித்து வேண்டுவதுபோலத் திருச்சிலம்பை அணிந்தார்’ (66 - 8), ‘முன்னொருகால் புரங்களை வெல்வதற்காக இறைவர் நம்மை வளைத்து வில்லாகக் கொண்டும் அவற்றை நகைத்தெரித்து விட்டமையால் நாம் பயனின்றி யொழிந்தோம்; இனி வேறொரு வகையிலேனும் உதவுவேமென மேருமலை நினைந்து அவ் வளைந்த உருவத்தோடே பணிசெய்ய வந்ததென்று சொல்லும்படியுள்ள திருவாசிகையைச் சேர்த்தினார்’ (69 - 71) எனவரும் பகுதிகள் முதலியனவும், ‘உமக்குள்ள இரு தேவியாருள் கங்கையைமட்டும் சடையில் ஏந்தினீர்; என்னுடைய மகளாகிய உமையையும் அவ்வாறு செய்தருள்கவென்று வேண்டி ஏத்துதற்கு இமயமலைபோந்தது போன்றது தோ’ (91 - 2), “நாம் ஓர்ன்னமாகப் போயினமையாற் காணமுடியாத திருமுடியை இரண்டன்ன

மாக எழுந்துசென்றற் காணலாம்' என்று பிரமன் நினைந்து அவ் வாறே வந்து முயல்வதுபோல இரண்டு சாமரைகள் இரட்டப்பெற்றன" (93 - 5), 'தலைவரைப் பிரிந்தவிடத்துச் சுடும் சந்திரனைக் கடியும்வண்ணம், மாதர்கள் இறைவர் சடைமேல் சந்திரனோடு இருந்த பாம்பிற்கு உணவாகக் காற்றை அளித்து விருந்தளிப்பதுபோல ஆலவட்டம் பணிமாறினர்' (95 - 7) என்பனவும் பிறவும் இவ்வகையைச் சார்ந்தனவே.

தெளிவு என்னும்பொருளில் தெள் (3) என்பதை இவா அமைப்பர். தயவு (62), பகுந்த (180, 243), படியெடுப்பு (188), அருந்துபடி (308), செடாடவி (39) என ஒருமொழி தொடர் மொழிப் பிரயோகங்கள் சில இதில் வந்துள்ளன.

பலவகைச் சொற்பொருள் நயங்களும் அணியமைதிகளும் அமைய, 'ஒரேழ் பருவத் தொளிவனையார்—நேர்போதக், கண்ணுதலான் புன்னைநறுங் காவுடையா னோர்பாகத், தொண்ணுதலான் போந்த' உலாவைச் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்ற இந்நூல் எழுதியிருந்த சுவடி ஒன்று ஏறக்குறைய 40 வருடங்களுக்கு முன்பு திருநெல்வேலிப் பக்கத்துள்ள ஒருரிலிருந்துவந்த ஸ்ரீ முத்துக்குமார சாமிபிள்ளை என்பவர் மூலமாக எனக்குக் கிடைத்தது. வேறுபிரதி இதுகாறும் கிடைக்கவில்லை. ஆகலின் உள்ள பிரதியை வைத்துக்கொண்டு எழுதுவோரால் நேரந்த பிழையென்று தெரிந்தவற்றை நீக்கி ஆராய்ந்து இப்பொழுது, 'புன்னைப் பொதும்பரின் கீழ்ப் புற்றாடினிதமர்ந்த, முன்னைப் பொருளாம் முழுமுதல்வன்' திருவருளைத் துணைக்கொண்டு இந்நூல் வெளியிடப்பெற்றது.

இத்தலசம்பந்தமாக யானறிந்த இரண்டுவரலாறுகள் உண்டு. அவைவருமாறு:

க. * ஆறை அழகப்பமுதலியார் என்பவர் திருநெல்வேலியில் இருந்து ஆட்சிபுரிந்துவருகையில், சங்கரநயினர் கோயிலிலுள்ள நாயகரைச் செண்பகக்கண் பட்டரென்பவர் களவுசெய்து கொண்டு போய்த் திருவுத்தரகோச மங்கையில் அடகுவைத்துப் பொருள் வாங்கிக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர். அம்மூர்த்தி அத்தலத்தில்

* இவ் வரலாறு சொக்கம்பட்டிப் பாளையப்பட்டுச் சரித்திரம்—இரண்டாம் பாகத்திற் காணப்பட்டதாகும்.

இருப்பதனை அறிந்து, அக்காலத்து இராமநாதபுரத்தில் அரசாண்ட விஜயரகுநாதசேதுபதிமன்னர் அம்மூர்த்தியை அத்தலத்துக்கோயிலில் எழுந்தருளுவித்துப் பூசை முதலியன நடத்திவரும்படி கட்டளையிட்டனர். சங்கரநயினர் கோயிலில் மூர்த்தி களவுபோன செய்தி ஆறை அழகப்ப முதலியாருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. அவர் அதனை அறிந்து அம்மூர்த்தியை மீண்டும் இத்தலத்திற்குக் கொணரும் வரையிற் பாற்கஞ்சியையன்றி வேறுண்பதில்லையென்ற நியமத்தோடிருந்தார். பின் உத்தரகோசமங்கையில் அம்மூர்த்தி இருப்பதையறிந்து அவரை எங்ஙனம் கொணர்வதென்று ஆலோசித்து வந்தார். வருகையில் வடகரை ஸமஸ்தானத்தில் அப்பொழுது ஸ்தானாதிபதியாக இருந்த வரும், மிக்க புத்திவன்மையும் செந்தமிழ்ப்புலமையும் உடையவருமாகிய பொன்னம்பலம்பிள்ளையென்பவர் அச்செயலை முடிக்கும் ஆற்றலை யுடையவரென்று பலராலறிந்து அவரை வரவழைத்து, விக்கிரகத்தைக் கொணரவேண்டுமென்று இராமநாதபுரத்திற்கு அனுப்பினர். அவர் அங்கே சென்றும் சிலநாள் வரையிற் சேதுபதி மன்னரைக் காணமுடியவில்லை; காவடி யெடுத்து வருபவர்களைத் தடையின்றிப் பார்க்கும் வழக்கம் அம்மன்னர்க்கு உண்டென்பதை யறிந்து, தாமும் ஒருகாவடியை எடுத்துக்கொண்டு, உடன்வந்தவரை வாத்தியகாரர் முதலியவர்களாக வேடம் புனைவித்து அரண்மனைவாயிலில் நிற்கையில் சேதுபதிமன்னர் வந்தனர். அவரைக் கண்டவுடனே பொன்னம்பலம்பிள்ளை விநயத்துடன் அவரைப் புகழ்ந்து சில செய்யுட்களைச் சொல்லி மகிழ்வித்துத் தம்மை இன்னொருவரென்று புலப்படுத்தி அவரால் உபசரிக்கப்பெற்று அங்கே சிலநாள் இருந்தனர். பின்னர், உத்தரகோசமங்கைக்குச் சென்று ஸ்வாமி தரிசனம் செய்துவரவேண்டுமென்று அம் மன்னரிடம் விடைபெற்றுச் சென்று அங்கே சங்கரநயினர் கோயில் நாயகர் இருப்பதையும், அவர் அங்கேவந்த வரலாற்றையும் அறிந்து, தாம் அவரை வினாவினதாக, * 'புற்றெங்கே' என்னும் வெண்பாவையும், அவர் விடை கூறியதாக, † 'விள்ளுவமோ' என்னும் வெண்பாவையும் பாடிவைத்துக்கொண்டு மீண்டும் இராமநாதபுரம் சென்று சேதுபதிவேந்தர்முன் அவ்விரண்டு வெண்பாக்களையும் கூறினர். அவற்றைக் கேட்ட மன்னர் பொன்னம்

* இதனை 45 - ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

† இதனை 46 - ஆம் பக்கத்திற் காணலாம்.

பலம்பிள்ளையினுடைய குறிப்பை அறிந்து உத்தரகோசமங்கையிலிருந்த விக்ஶ்ரகத்தைச் சங்கரநயினர் கோயிலுக்கு எழுந்தருள்செய்வித்தனர். அவரிடம் விடைபெற்றுப் பொன்னம்பலம்பிள்ளை ஸ்வாமியுடன் புறப்பட்டார். அவர் சென்றகாரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டு வருவதையறிந்த ஆறை அழகப்பமுதலியார் திருமங்கலத்திற்கே வந்து நாயகரைத் தரிசித்து சங்கரநயினர் கோயிலுக்கு எழுந்தருளுவித்தார்.

உ. தஞ்சைமாநகரில் மேலைத்தியில் சங்கரநாராயணர் கோயிலொன்று உளது. ஒருகாலத்தில் அந்நகரில் அரசாண்டிருந்த மகாராஷ்டிரமன்னர்களுள் ஒருவருடைய பெருந்தேவியார் இந்தச்சங்கரநயினர் கோயிலின் மகிமையையும், இத்தலமூர்த்தியைத் தரிசித்தோர்பிணிநீக்கம், மகப்பேறு முதலியன அடைதலையும் அறிந்து தாமும் இவரைத்தரிசிக்க வேண்டுமென்றெண்ணினார். அதனையறிந்த மன்னர் தக்க சிற்பிகளை இத்தலத்துக்கு அனுப்பி இங்குள்ள மூர்த்தியின் அமைப்பு முதலியவற்றை அறிந்துவரச் செய்து அங்ஙனமே ஒருகோயில் தஞ்சையில் எடுக்கச்செய்து, அதில் மூர்த்தியைப் பிரதிஷ்டை செய்வித்து, இங்கே நடப்பது போலவே நித்தியநைமித்திகங்கள் நடப்பித்துவந்தனர்.

இந்த உலாவைத் தமது 'சிவநேசன்' பத்திரிகையில் வெளியிட்டுப் பலசிவநேசர்களும் தமிழன்பர்களும் படித்து இன்புறச் செய்வித்த பத்திராதிபர் ஸ்ரீமான் ராம. கு. ராம. இராமசாமிசெட்டியார்வர்களது அன்புடைமை ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று.

இதனைப் பதிப்பிக்குங் காலத்து உடனிருந்து உதவியவர்கள் சென்னை, கிறிஸ்தியன் காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர் சிரஞ்சீவி வித்வான் வி. மு. சுப்பிரமணிய ஐயரும், மோகனூர்த் தமிழ்ப்பண்டிதர் சிரஞ்சீவி கி. வா. ஜகந்நாதையரும் ஆவர்.

'தியாகராஜவிலாசம்'
திருவேட்டசுவரன் பேட்டை,
சென்னை.

1-5-1933

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையர்.

உ

கணபதி துணை.

சங்கர நயினார் கோயிற்

சங்கரலிங்க உலா

தலவிசேடம் முதலியன.

கலிவெண்பா.

1. பார்த்த பூங்கமலப் பண்ணவனும் வென்றிரு
போர்த்த நேமிப் புரவலனும்—ஏர்த்த
2. நந்தா வளம்பெறுபொன் னாடு புரந்தளிக்கும்
தந்தா வளப்பூந் தருவரசம்—முந்தார்வத்
3. தெள்ளிருக்கு முண்மைநிலை தேர்த்திருக்கு மேன்மேலும்
உள்ளிருக்கு மன்பா லுகந்திறைஞ்ச—வெள்ளிக்
4. தவளப் பொருப்புத் தனிவிருந்த முக்கட்
பவளப் பொருப்பைப் பரவிக்—கவுரியன்பு
5. நாட்டிய சங்கர நாரா யணர்வடிவம்
காட்டி யருளுகெனக் கண்ணுதலும்—மோட்டுலகில்

குறிப்புரை.

1. நேமி-சக்கரம். புரவலன்-திருமால்.
2. தந்தாவளம்-யானை (ஐராவதம்). அரசு-இந்திரன் முந்து ஆர்வம்.
3. தெண்மை இருக்கும்-தெளிவுபொருந்திய; மைவிசுதி பெற்ற பண்
புப் பெயரில் பகுதிப்பொருள் விசுதியாகிய மையை நீக்கி முதனிலையோடு
மொழிகளைச் சேர்த்துக் கூறுவதும் மரபு; “தண்ணர் திருமஞ் சனமாடி”
(45) என்பர் பின்னும்; “வருந்துநாய் நாவிற் பெருந்தகு சீறடி” (பொருந. 42);
“கருவார் பொழில்”, “கருவார்சோலை” (தே. பிரமபுரம், திருவாரூர்.) இருக்
கும்-வேதமும். இருக்குமென்னும் பெயரெச்சங்கள் அன்பென்னும் பெய
ரைக்கொண்டு முடிந்தன.

1-3. பண்ணவனும், புரவலனும், அரசும், இருக்கும் இறைஞ்ச.

3-4. இறைஞ்ச இருந்த. கவுரி - உமாதேவியார். கைலையங்கிரியில் எழுந்
தருளியுள்ள சிவபெருமானைப் பரவி.

5. சங்கரரும் நாராயணரும் கலந்த திருவுருவம்: 6-7, 13, 6, 19,
34, 109, 142, 284-6-ஆங்கண்ணிகளைப் பார்க்க; “சீரேறு திருமாலோர்

6. மன்னிய புன்னை வனத்துளவோர் புன்னைநிழல்
தன்னி லிருந்து தவமியற்றின்—அன்ன
7. இருவடிவுங் காட்டுதுநா மென்றிசைப்பப் பச்சை
ஒருவடிவம் பெற்ற வுமைமான்—மருவிரிபூங்
8. காவாகிப் பூவுங் கணியு மளிப்பதற்கும்
கோவாகித் திம்பால் கொடுப்பதற்கும்—ஆவுடைய
9. கோதையெனத் தன்னுமங் கூறுதற்கும் வானேரும்
மாத ரம்பையரும் வம்மினென—மேதினியில்
10. தெய்வ மகளிரொடுந் தேவர் குழாத்தோடும்
அவ்வனத் தேகி யமர்ந்தருளிச்—செவ்விபெற
11. மன்றல் கமழ்குவனே வான்சுனையை வானோர்கள்
அன்று திருத்தி யருகமைப்ப—ஒன்றிய

பாகத்தான்காண்”, “திருமாலோர் பங்கத்தான்காண்” (தே. திருவாமூர், திருப்புத்தூர்); “தாழ்சடையு நீண்முடியு மொண்மழுவுஞ் சக்கரமும், சூழர வும் பொன்னுணுந் தோன்றுமால்-சூழும், திரண்டருவி பாயுந் திருமலைமே லெந்தைக், கிரண்டுருவு மொன்றா யிசைந்து” (நீவி. மூன்றாந்திருவந்தாதி, 63.) என-என்று உமாதேவியார் விண்ணப்பம் செய்ய.

4-5. கவுரி பரவி அருளுக என.

6. புன்னைவனம்-இத்தலத்தின் பெயர்; புன்னை, தலவிருட்சம்; 18, 29, 31, 137, 143, 149, 162, 204, 214, 266, 283-4, 312-ஆம் கண்ணி களைப் பார்க்க.

7. காட்டுதும்-காட்டுவேம். கண்ணுதல் (5) காட்டுது மென்று இசைப்ப (7.) பச்சை வடிவம் பெற்ற உமை: 118, 163, 183.

8-9. ஆவுடைய கோதை; பசுக்களையுடைமையால் அம்பிகை ஆவுடைய நாயகியென்று திருநாமம் பெற்றனள்; இது வடமொழியிற் கோமதியென வழங்கும்; 30, 43, 104, 143, 163, 284, 303.

7-9. உமைமான், பூவுங் கணியுங் கொடுப்பதற்குக் காவாகும்படி தேவ ரையும், அபிஷேகத்திற்குப் பால் கொடுப்பதற்கும் ஆவுடையநாயகி யென்று தம்மைக் கூறுதற்கும் பசுக்களாகும்படி அரம்பையரையும் வம்மி னென்று கட்டளையிட்டு.

10. அவ்வனத்து - மேற்கூறிய புன்னை வனத்திற்கு. அமர்ந்து - விரும்பி எழுந்தருளியிருந்து.

11. அங்கே உள்ள ஒரு சுனையைத் தேவர்கள் திருத்தி யமைக்க. ஒன் றிய - ஒன்றுபட்ட. வந்தனைசெய்து - வழிபட்டு; அம்பிகை வழிபட்டது,

12. சிந்தனை கூர்ந்துதவஞ் செய்து நெடுங்காலம்
வந்தனை செய்து வருநாளில்—எந்தை
13. ஒருபாற் புலித்தோ லுடைதயங்க மற்றை
ஒருபாற்பொன் னுடை யொளிர—ஒருபால்
14. மழுவு மொருபால் வளையுந் துலங்கத்
தழுவ முருவமைந்து தானே—ஒழுகுமொளி
15. கான்ற விருவடிவுங் காணத்தா னேர்வடிவிற
நேன்றியருள் செய்யத் தொழுதாங்கண்—ஆன்ற
16. பழைய வருவின் படியுறைய வென்ன
அழகுதர நாளு மமர்ந்தோன்—முழுதும்
17. நிலைமைபெறு மெய்ப்பொரு ணைமியான் செங்கைக்
கொலைமழுவா னென்றுதம்மிற் கூறும்—மலைவொழியத்
18. தாமேவிச் சங்கபற்ப ரென்னுந் தடநாகம்
தேமேவு புன்னைவனஞ் சென்றுதொழப்—பூமேல்
19. இருவருவு மொன்றா யிறைவிக் களித்த
திருவருவங் காட்டியருள் செய்ய—இருநிலக்கீதார்

“நீடுபுன்னைக், காவைநே சித்துவந்த கண்ணுதலை யாவுடைய, பாவையு
சித்த படிபாரீர்” (283-4) என்பர் பின்.

அமர்ந்தருளி(10),கூர்ந்து தவம் செய்து வந்தனைசெய்து வருநாளில்(12.)

13. பொன்னுடை—பீதாம்பரம்; இது திருமாலுக்குரியது; “பொன்
புனை யுடுக்கையோன்” (பரி. 15:8); “பொலம்பூ வாடையிற் பொலிந்து
தோன்றிய, செங்க ணைடியோன்” சிலப். 11:50-51.

15. இருவடிவு - சங்கரநாராயணர் வடிவம்.

16. என்ன - என்று ஆவுடைநாயகி விண்ணப்பம் செய்ய.

18. சங்கபற்பர்-சங்கன், பத்மனென்னும் மகாநாகர் இருவர்; 20-21, 33,
140, 286; பற்பர்-பத்மர்; “பற்பநாபன்”(எதுகை) திருவாய்மொழி, 2.7:11.

17-9. உண்மைப் பொருள், சிவபெருமானென்றும் திருமாலென்றும் தம்
முள் மாறுபட்டு வாதித்துக் கொண்டிருந்த சங்கன், பத்மனென்னும் மகா
நாகர் இருவரும் வியாழ பகவானது ஏவலால் இங்கேவந்து தவஞ்செய்ய
இருவரும் ஒருவரென்பது அவர்களுக்குப் புலப்படும்படி செய்தற்குச் சிவ
பெருமான் முன்பு ஆவுடை நாயகிக்குக் காட்டிய சங்கரநாராயணத் திருவு
ருவைக்காட்டி யருளினரென்பது இத்தலபுராண வரலாறு.

20. தங்களுக்கு வேண்டுவன தந்தளிக்கு நல்வரமும்
அங்கவர்க்கு முத்தி யருள்வரமும்—எங்களுக்கு
21. மெய்ப்பொருளு மெம்மை விரும்பிப் பணிபவருக்
கெப்பொருளு மீக வெனவளித்தோன்—ஒப்பிலாப்
22. பண்டா ரணந்தேர் பராசத்தி சாபத்தாற்
சண்டாள னுனவிண்ணோன் ருனுணர்த்தக்—கண்டாய்ந்து
23. செம்பொற் றடவரையிற் செல்பொறித்த வேந்தமைத்த
அம்பொற் சினகரத்து ளன்றமர்ந்தோன்—வெம்பவங்கள்

21. என-என்று சங்கபற்பர் வரம் கேட்ப.

22. பராசத்தி-அம்பிகையின். விண்ணோன்-மணிக்கிரீபனென்னும் தேவன்; “மலைமகள் சாபந் தன்னாற் புலையன மணிக்கிரீபன்”, “பொருப்பினங்கன்னி சாபம் பொருந்தலாற் புலையனாகி, மருத்துணர் விரிந்த புண்ணை வனத்துறை மணிக்கிரீபன்” சங்கரா. புராணம், உக்கிரன் வழிபடுசருக்கம், 23, 36.

23. வேந்து - உக்கிரபாண்டியன். கொற்கையை இராசதானியாகக் கொண்டு அரசாண்ட உக்கிரப் பெருவழுதி யென்னும் அரசன் நான் தோறும் திருவாலவாய் சென்று ஸ்ரீ சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தரிசித்து வரும் நியம முடையவன். ஒரு நாள் தரிசனம் செய்தற்கு இத்தலத்தின் வழியே செல்லுகையில் அவன் ஏறி வந்த யானை கீழே விழுந்தது. அப்பொழுது அரசன் ஒன்றும் தெரியாமல் திகைத்து நிற்கையில் மேற்கூறிய மணிக்கிரீபனென்பவன் வந்து பணிந்த, “அரசே, அடியேன் இவ்வனத்தைத் திருத்திக் கொண்டிருப்பவன். ஒரு புற்றை வெட்டுகையில் அவ்வெட்டினால் வாலற்றுப்போன பாம்பொன்று மேலே தோன்றியது. அதனைப் பரமசிவனுடைய திருவுருவமென்றே எண்ணுகிறேன்” என்று சொன்னான். அரசன் அங்கே சென்று பார்த்துக்கொண்டுவிட்டு, “மதுரைக்குச்செல்ல முடியவில்லையே” என்று வருந்தியபொழுது, “அரசே, நீ மதுரை சென்று அலையவேண்டாம்; அங்கயற்கண்ணியோடும் ஆலவா யமர்ந்த அண்ணல் இங்கு எழுந்தருளியிருக்கின்றார். இவ்விடத்திலேயே தரிசனம் பண்ணிக்கொள்ளலாம்” என்று ஓர் அசிரி உண்டாயிற்று. உடனே அவன் புண்ணை மரத்தின் நிழலிற் புற்றினருகே ஒரு சிவலிங்கம் இருக்கக்கண்டு தரிசனம் செய்துகொண்டு திருக்கோயில் முதலியவற்றை அமைத்து அங்கே வாழ்ந்து வந்தனனென்பது இத்தலபுராண வரலாறு; இதனை உக்கிரன் வழிபடு சருக்கத்தால் அறியலாகும். கண்ணி, 110, 287 பார்க்க.

24. ஆற்றி யறுதொழிலோ னன்றெடுத்த பெண்சனனம்
மாற்றியுயர் முத் தீ வழங்கினோன்—போற்றும்
25. மறையோன் பொருளதனை வவ்விபூம் பொன்னிக்
கிறையோன் பிணிதீர்த்த வெங்கோன்—குறையாத
26. வண்மைப் பொதியவரை மாமுனிக்கோ ரஞ்செழுத்தின்
உண்மைப் பொருளை யுணர்த்தினோன்—தண்ணங்
27. கடிகமழ் கற்பகப்பைங் காவேந்தன் மைந்தன்
கொடியருவ மாற்றுங் குழகன்—படிமிசையில்

24. பிராமணன் ஒருவன் தன் மனைவியைப் புறக்கணித்த தீமையால் மறுபிறப்பில் தக்கனை யென்னும் பெண்ணாகப் பிறந்து காலப முனிவ ரேவலால் இத்தலத்தை அடைந்து தவம் செய்து பின்பு அந்தப் பிறவி நீங்கப்பெற்று முத்தியும் பெற்றான். இந்த வரலாறு இத்தல புராணத்தி லுள்ள தக்கனை தவம்புரிந்த சருக்கத்தால் அறியப்படும்.

25. பொன்னிக்கிறையோன் - சோழன். உறையூரில் அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்த வீரசேனனென்னும் சோழன் ஓரந்தனை வீட்டிற் சிராத் தத்திற்கு வைத்திருந்த பழத்தை அதனை அறிந்தும் பசி மிகுதியால் வாங்கி யுண்டான். அந்தப் பாவத்தால் ஒருவகைப் பிணியுற்று இத் தலத்திற்கு வந்து சிவசன்மரென்னும் அந்தண ரொருவர்பாற் பஞ்சாட்சர உபதேசம் பெற்றுச் சிவபெருமானை வழிபட்டுப் பிணியினின்றும் நீங்கப்பெற்றான். இவ் வரலாறு வீரசேனன் பிணிதீர்த்த சருக்கத்தால் அறியலாகும்; “பழு திற், பொருந்து பெரும்பிணிக்கோர் புற்றி னிடத்து, மருந்து தரவந்தான் வந்தான்”, “கூருநோய், ஆற்று மருந்தளிப்பான்”; “புற்றிடத்து மண்மருந்தா லெப்பிணியும், போமருந்து மென்றான்” (111, 136, 182) என்பர் பின்னும்.

26. அகத்தியருக்குப் பஞ்சாட்சரத்தின் பொருளை உபதேசம் செய்த னர்; “ஆர வரைமுனிக்கோ ரஞ்செழுத்தி னுண்மைநிலை, தேர உரைத்த திறம்பாரீர்” 288.

27. காவேந்தன்-இந்திரன். மைந்தன்-சயந்தன். கொடியருவம்-காக்கை யருவம். சயந்தன் காக்கையருவெடுத்துச் சீதையைக் கொத்தியதனால் இராம ராற் கோபிக்கப்பெற்று மீண்டும் வந்து அவரடியில் வீழ்ந்து அருள்பெற் றான். பெற்றும் பழைய காக்கைவடிவம் நீங்காமையால் மிகுந்த நாணத்தை யடைந்து இந்திரன் ஏவலால் இத்தலத்தை யடைந்து வழிபட்டு அவ்வடி வம் நீங்கினான்; இந்தத்தல புராணத்துள்ள சயந்தன் வினைதீர்த்த சருக் கத்தால் இவ்வரலாறு அறியப்படும்.

28. ஞான நெறியுதவு நாகசுனைப் பாலிறந்த
கானவனை யாளுங் கருணையான்—சுனமுற
29. ஆவி னுயிர்செகுத்த வந்தணன்றான் புன்னைநறும்
காவில் வழுத்தக் கதிகொடுத்தோன்—மேவரிய
30. சங்கரர் சங்கரி தற்பரை யாவுடைத்தேன்
பங்கரர் வேதப் பழம்பொருளான்—செங்கமலப்
31. பாதனார் காதிற் பகரிருவர் சங்கீத
நாதனார் புன்னைவன நாதனார்—மூதரவில்
32. ஆடரியும் வேதாவு மன்றரியு மன்னமுமாய்
நாடரிய வன்மீக நாதனார்—நீடியபொன்
33. மாகம் பரவ மறைபரவச் சங்கப்பற்ப்
நாகம் பரவவந்த நாதனார்—ஏகரேனும்

28. நாகசுனை மேற்கூறிய சங்கன், பத்மனென்னும் மகாநாக ரிருவரால் உண்டாக்கப்பட்ட சுனை; 138, 151 ஆங்கண்ணிகளைப் பார்க்க.

பசியினூற் சோர்வையடைந்த வேடனொருவன் நாகசுனையில் நீர்குடிக்க வந்து தவறி அதில் விழுந்து இறந்தான். அவன் ஒருநாள் இந்தத்தலத்தில் வசித்தமையாலும், நாகசுனை நீர் தீண்டப் பெற்றமையினாலும் முத்தியை யடைந்தான்; இவ்வரலாறு கானவன் வீடுபெற்ற சருக்கத்தால் அறியலாகும்.

29. கன்மாடனென்னும் அந்தணனொருவன் சமித்து, தருப்பை முதலி யன கொண்டு வருகையில் தன்னை எதிர்த்து வருத்தவந்த பசுவைத்தள்ளி அது சேற்றில் விழுந்து அதிற்புதைந்து இறந்தது. அந்தத் தீவினையாற் பற்றப்பட்ட அவன் இத்தலத்தை அடைந்து நாக சுனையில் நீராடிச் சங்கர லிங்கத்தை வழிபட்டு அப்பழியினின்றும் நீங்கிச் சிவசாரூபத்தை அடைந் தானென்பது கன்மாடச் சருக்கத்திலுள்ள கதை.

30. சங்கரர்: “சீராசைச் சங்கரனே” (246) என்பார்பின். ஆவுடைத் தேன் - ஆவுடை நாயகியைச்சேர்த்த; “ஆவுடைய செந்தேன்” (104.)பங்கு அரர்.

31. இருவர் - கம்பளர் அசுவதரருடைய. சங்கீத நாதனார் - இசையொலி யைக் கேட்பவர்; நாதம்-ஒலி. மூதரவு-முதுமை அரவு.

32. ஆடு அரி-ஆடிய திருமால். அரியும் அன்னமும்-பன்றியும் அன்னப் பறவையும். வன்மீக நாதனார்-புற்றிடங் கொண்டார்; “புன்னைப் பொதும் பரின்னீழ்ப் புற்றா டினிதமர்ந்த,முன்னைப் பொருளான்” (162) என்பார்பின்.

32-3. பொன்மாகம் - தேவலோகம்.

34. நம்பரர் சங்கர நாரா யணராசை
அம்பரர் போற்றுமறை யாதியார்---கொம்பனை

சித்திரைத் திருவிழா.

35. முல்லை மகளிர் முலைக்கோடு பாய்ந்துழக்கும்
குல்லை யிடபக் கொடியேற்றி---வல்லை

36. ஒருமுகங் கொண்டுவம்மென் றும்பர்வர விட்ட
திருமுகமே பெங்கெங்குஞ் செல்ல---மருவிவந்து.

37. மூவ ரிசைமுழங்க முப்பத்து முக்கோடி
தேவர் வணங்குந் திருநாளில்---பூவலயம்

38. வெம்பும் பிணிக்கு மெலியாது காணிக்கைச்
செம்பொன் குவிக்குந் திருநாளில்---தும்பையொடு

39. சித்திரைக் கங்கை யணியுஞ் செடாடவியான்
சித்திரைக் திங்கட் டிருநாளில்---நத்திச்

34. சங்கரநாராயணர்: “சங்கரநாரணனே” (கூடியுந்தாதி. 56.) ஆசை
அம்பரர்-திக்காகிய ஆடையை யுடையவர்; திகம்பரர்.

35. முல்லைமகளிர் - கோவியர்; முல்லை-முல்லைநிலம். குல்லை-திருத் துழாய்.
இடபக்கொடி திருமாலாதலின் குல்லையிடபக் கொடியென்றார்; “அன்
றெடுத்த கன்மாரிக் காக வருவிநெடுங், குன்றெடுத்த வென்றிக் கொடி”
“அங்கமலத் தானே யளிக்குந் திருவுந்தித், துங்கவிலை யானே” “ஆவியனைய
பதினாறு யிரங்கொம்பு, மேவி வளரும் விடைக்கொடியும்” “சோரவிடைப்
பாகன்” 98, 121, 264, 288 - 9.

37. மூவரிசை-திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் முதலிய மூவரான
தேவாரம்; “தமிழ்மூவர் செஞ்சொல்” “மதுரம், பழுத்ததமிழ் மூவரிசைப்
பாட்டும்” (55, 74); 79-81, 278-9 ஆங்கண்ணிகளைப் பார்க்க.

38. தங்கள் தங்களுடைய பலவகையான பிணிகளைத் தீர்த்துக் கொள்
வதற்கு வந்து பலவகையான காணிக்கைகளைத் திருமுன் செலுத்திவிட்டு
அன்பர்கள் செல்வது இத்தலத்தில் நிகழும் தொன்றுதொட்ட வழக்கம்.

39. சித்திரை - சித்திரம், ஆச்சரியம். சித்திரை கங்கை யெனப் பிரித்து
அறிவுமயமாகிய கங்கை யெனலுமாம்; திரை-அலை. சித்திரைத்திங்கள்-சித்
திரைமாதம்; சித்திரைமாதத்தில் இத்தலத்தில் விழா நடக்கும்; “தெண்
ணிலா வேணி யார்க்குச் சித்திரைத் திங்க டன்னில், விண்ணவ ரிறைஞ்சி
யேத்த விழாவினே நடத்தி னானே” உக்கிரன் வழிபடு சருக்கம், 33.

40. சிவந்தபதத் தாமரையைச் சேவித் துலகம்
உவந்ததிரு நாளி லொருநாள்—நிவந்திகலும்
41. எப்பகையு மில்லாத வென்னிறைமேல் வாளிதொட்ட
அப்பகையைத் தன்கிளையொன் றட்டதெனத்—துப்பின்
42. வெறிதரு மப்பகையின் வேழமெறிந் தென்னச்
செறிகதிரோன் வந்துதயஞ் செய்ய—நறியகுழல்

திருப்பள்ளியெழுச்சி முதலியன.

43. வாய்ந்தமயி லாவுடைய வஞ்சியிளங் கொம்புடனே
தோய்ந்தமணப் பள்ளித் தயிலெழுந்து—சேர்ந்தததி
44. செய்யநறை நெய்யொடுபாற் றீங்கடலுண் கார்பவனத்
துய்யவரை பெய்வதெனச் சூழ்ந்தாட்ட—மையுலவு
45. விண்ணு நிழிந்து விரிசடைமேல் வீழ்ந்ததெனத்
தண்ணூர் திருமஞ் சனமாடி—நண்ணும்
46. இறைவியொடு மாகமத்தி னெல்லை கடவாக்
குறைவில் பெரும்பூசை கொண்டு—முறையிற்

40. நிவந்து - தலையெடுத்து.

41. என் இறை மேல் - என் தலைவராகிய சங்கரர்மேல். வாளி - அம்பை. அப்பகையை - அந்த மன்மதனை. தன் கிளையென்றது, நெற்றிக்கண்ணிலுள்ள நெருப்பை. துப்பின் - வன்மையையுடைய.

42. வெறி - மயக்கத்தை. அப் பகையின் வேழம் - மன்மதன் யானையாகிய இருளை. செறிகதிரோன் - சூரியன்.

41-2. நெற்றிக்கண்ணாகிய நெருப்பு மன்மதனை எரித்தமையின், அதன் இனமாகிய சூரியன் அவன் யானையாகிய இருளை அழித்தற்கு வந்தாற்போலத்தோன்றினு னென்பது கருத்து; முச்சடருள் அக்கினியும் ஒன்றாதல் பற்றிக் கிளை யென்றார்.

43. இளங்கொம்பு - இளங்கிளை. மலர்கள் பரப்பிய பள்ளியாதலின் மணப்பள்ளி யென்றார். ததி - தயிர்.

44. நறை - தேன். தயிர் முதலிய நாற்கடல்களை யுண்ட மேகம் பவழமலையின்மீது அவற்றைச் சொரிந்தாற்போல. அவற்றால் அன்பர்கள் திருமஞ்சனம் ஆட்ட. மை - மேகம்.

45. விண்ணுறு - ஆகாய கங்கை; எழுவாய்.

46. இறைவியொடும் - ஆவுடைநாயகியோடும். முறையில் - முறைமையில்லாத; முறையினெனப் பிரித்து முறைமையினுலெனப் பொருள் கொள்ளலுமாம்.

திருவாபரணம் புனைந்தருளுதல்.

47. தனதுவிட மோருறுப்பைச் சார்ந்துபற்றிக் கொண்ட
தெனவதனை யுள்ளத்தி லெண்ணிப்—பனகமும்
48. ஒப்பற்ற மற்ற வுறுப்பொன் றினைத்தானும்
கைப்பற் றியதென்னக் காப்பணிந்து—மெய்ப்படுத்தி
49. முன்ன மெனதுதிசை வேய்ந்தனை முற்றுமினிப்
பொன்னுலக மென்னையும் பூணுகை—என்னத்
50. திருவரையைச் சுற்றிவலஞ் செய்ததெனச் செங்கேழ்
மருவியபொன் னுடை வனைந்து—திரிபதகை
51. வாணுதற்குந் தோளினைக்குந் தோற்ற மதியரவம்
பூணுதற்கும் வேணி பொருந்துதற்கும்—நாணி
52. இறங்க விறைகண் டிடையனைத்த தென்னத்
திறங்கவினக் கச்சடைவாள் சேர்த்தி—நிறங்கினரும்
53. கஞ்சமல ரோன்செருக்காற் காண முடியுலகத்
தஞ்சலித்த வன்பர்க் கருள்வலென—விஞ்சிப்

47-8. ஒருறுப்பை - கண்டத்தை. அதனை - அங்ஙனம் பற்றிக் கொண்டதனை. பனகமும் - பாம்பும். காப்பு - கையணி.

திருக்கரத்தில் அணியப்பட்ட காப்பு, தன்னிடத்தி லுண்டாகிய விடம் இறைவனுடைய திருக்கழுத்தைச் சார்ந்துள்ளது, அதுபோல ஒப்பற்ற மற்றோருறுப்பைத் தான் கைப்பற்றவேண்டுமென்று எண்ணி ஒரு பாம்பு சூழ்ந்துகொண்டது போன்றது என்றபடி.

49-50 எனது திசையென்றது கிழக்குத் திசையை;வேய்ந்தனை - ஆடையாக உடுத்தினை. பொன்னுலகம்: எழுவாய், திரிபதகை - கங்கையினுடைய.

எனக்குரிய திசையை ஆடையாக உடுத்த தேவரீர், என்னையும் அணிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று பொன்னுலகம் வந்து இடையைச் சூழ்ந்தாற் போலப் பொன்னுடையை அணிந்து.

51. மதியும் அரவமும்.

52. இறங்க - மதியும் அரவமும் இறங்க. இறை - சங்கரர். இடை அனைத்ததென்ன - இடையிற் சேர்த்துக்கொண்டாற்போல. கச்சுக்குப் பாம்பும், உடைவாளுக்கு மதியும் உவமை.

53. கஞ்சமலரோன் காணமுடி - பிரமதேவன் காணாத திருமுடியை.

54. படருமொளி கான்றரத்னைப் பத்தி யிழைத்துச்
சுடரு மணிம்குடஞ் சூட்டி—விடமார்
55. தமதுபழி நீக்கத் தமிழ்மூவர் செஞ்சொல்
அமுத முடன்பழகி யந்த—அமுதை
56. விரவக் கவரவந்து மேற்கொண்ட தென்ன
அரவக் குழைகா தணிந்து—பரவையெழு
57. மைவிடத்தை நீல மணியென்று செம்மணிகள்
அவ்விடத்தைத் தாழு மடுத்தவெனக்—கவ்வை
58. ஒலிதருநீர் வேலி யுலகம் புகழப்
பொலிதருபொற் கண்டசரம் பூட்டி—இலகும்
59. ஒருசுடரோன் செம்பவளத் தோங்குமிரு வெற்பில்
இருசுடராய் வந்துதித்தா லென்னப்—பொருவில்
60. உயர்கனக ரத்னத் தொளிவிட் டெறிக்கும்
புயவலயந் தோண்மேற் புனைந்து—துயல்வந்து
61. மின்ன மணியகல மீது நிலவுதரித்
தன்ன புரிநூ லமைத்தருளிச்—சென்னிமிசைத்

54. விடம் ஆர் - விஷம் நிரம்பிய.

55. தமிழ்மூவர் - சைவசமயாசாரியார் மூவர்.

56. கவர - கவராதற்கு. அரவக்குழை - பாம்பாகிய குண்டலத்தை.

55-6. அரவக்குழைகள், விடத்தோடுகூடிய தமது பழியை நீக்கிக்கொள்
ளுதற்குத் தேவாரமாகிய அமுதத்தோடு பழகும்பொருட்டு வந்து தங்கினுற்
போன்றன.

57-8. கண்டசரம் - செம்மணியாலாகிய கண்டசரம். அது கண்டத்தி
லுள்ள விஷத்தை நீலமணியென்று எண்ணிச் செம்மணிகளும் வந்து
தங்கினுற்போன்றது.

57-8. கவ்வை ஒலிதரு நீர்வேலி; கவ்வை ஒலி - பெருமுழக்கம். “கௌ
வை நீர்வேலி.” பு.வெ. 83.

59. ஒரு சுடரோன் - சூரியன். 60. துயல்வந்து - அசைந்து.

59-60. வாகுவலயத்திற்குச் சூரியன் உவமை.

61. அகலம் - மார்பு. புரிநூல் - பூணூல். பூணூலுக்கு நிலவு உவமை;
“பெருகொளிய செஞ்சடைமேற் பிள்ளைப் பிறையின், ஒருகதிரே போந்
தொழுகிற் றொக்கும் - தெரியின், முதற்கண்ணான் முப்புரங்க ளன்றெரித்
தான் மூவா, துதற்கண்ணான் றன்மார்பி னூல்” அப்புத்தநிருவந்தாதி; 32.

62. தம்மிறையை வைத்த தயவினாற் றாரகையுமீ
அம்முறைமை நோக்கி யணிகென்று—செம்மை
63. திருந்தும் படியொழுங்காய்ச் சேர்ந்தவெனச் செவ்வி
பொருந்துந் தரளவடம் பூண்டு—வருந்தமுடி.
64. தாங்குதிசை பெட்டினையுந் தத்தம் பொறைநீக்கி
ஒங்குதுகி லாக வுடுத்தவென—வாங்கிப்
65. பணிக்குலங்கள் நல்கியவப் பங்கயக்கைக் கென்ன
மணிக்கடகஞ் செங்கை வயக்கி—இணக்கும்
66. மருவரைக்கச் சீன்ற மணியொளிகுழற் தென்னத்
திருவுதர பங்குனமுஞ் சேர்த்தி—இருவரையும்
67. கண்ணாகக் கொண்டாய் கலைமதிபோ லென்னையும்வே
றெண்ணாது வேணி யிருத்துகென—எண்ணும்
68. கருத்தாற் கதிரிவி கால்பிடித்த தென்னத்
திருத்தாட் சிலம்பு திருத்தி—அரக்கன்

62. தம்மிறையென்றது பிறையை. தாரகை - நட்சத்திரங்கள். அணிக - அணிந்தருள்வீராக. 63. சேர்ந்த:முற்று. செவ்வி - அழகு.

62-3. முத்துக்கு நட்சத்திரம் உவமை: “வரித்த தண்கதிர் முத்த தாகியிம் மண்ண னைத்துரி முற்றமேல், விரித்த பந்தர் பிரித்த தாமென மீடுகளித்தன வானமே” (கம்ப. கைகேசி சூழ்வினை. 50); “உடுவாம் வெண்முத்த மொழுக்கி” தக்க. 182.

64. தத்தம் பொறை - தங்கள் தங்களுக்குரிய பாரத்தை. உடுத்த - உடுத்தின.

65. பணிக்குலங்கள் - பாம்புகள். மணிக்கடகம் - மாணிக்கக்கடகங்களை.

64-5. கடகத்திலுள்ள மாணிக்கங்கள், தமது பாரமாகிய திசைகளை ஆடையாக வாங்கி உடுத்திய கைகளுக்கு அட்டநாகங்கள் செலுத்திய காணிக்கைபோல இருந்தன.

66. உதரபந்தனம் - வயிற்றிற் கட்டிக்கொள்ளும் ஒருவகை அணி. இருவரையும் - சந்திரனும் சூரியனுமாகிய எங்களிருவரையும்.

67. இருத்துக என.

68. கதிர் இரவி - கிரணத்தையுடைய சூரியன்.

66-8. கண்ணாகக்கொண்ட எங்க ளிருவறிற் சந்திரனை மட்டும் முடிமேல் அணிந்தீர்; என்னையும் அப்படியே அணிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று திருவடியைப் பிடித்துக்கொண்ட சூரியன்போல விளங்கியது மாணிக்கச்சிலம்பு. அரக்கன் - இராவணன்.

69. புயங்கொண்ட வெள்ளிப் பொருப்பொளிபாய்ந் தென்னத்
தயங்குங் கருப்பூரஞ் சாத்திப்—பயங்கொளமுன்
70. கோட்டிய மேருவட குன்றம் புரத்தைநகை
வீட்டியதென் றேதானும் வேறுபயன்—காட்ட
71. ஒருவா சிகையுருவா யோங்கிய தென்னத்
திருவா சிகையிலங்கச் சேர்த்தி—மருவும்
72. தனதுகலை யெஞ்ஞான்றுந் தாங்கியவா றுட்கொண்
டனையதொரு கைம்மா றளிப்பப்—புனிதன்
73. நிரந்தவுருத் தாங்கமதி நின்றதென வட்டம்
பரந்தகிலைக் கண்ணாடி பார்த்துத்—தெரிந்து
74. வழுத்து மொருநான் மறையு மதூரம்
பழுத்ததமிழ் மூவரிசைப் பாட்டும்—முழுத்தவன்பின்

69. கருப்பூரம் - பச்சைக்கருப்பூரம்; அதற்குக் கையையின்ஒளி உவமை. பச்சைக் கருப்பூர மணிதல், “காந்தி, திவனப் பொலிவதெனச் செந்திரு மெய் யெங்குந், தவனக் கருப்பூரஞ் சாத்தி” (திருவாநுலா, 66-7), “கற்பூரச், சுண்ணம் பனிரீரிற் றேயும் பசங்களபம், விண்ணும் புவியும் விடா யாற்ற” (சோக்க. உலா, 59) என்பவற்றாலும் விளங்கும்.

70. மேருவடகுன்றம் - மேருமலை; எழுவாய். புரத்தை - முப்புரத்தை. நகை - புன்முறுவல்.

71. வாசிகை - ஒருவகை மலை, திருவாசிகை.

70-71. நம்மை வில்லாக வளைத்தும் இறைவன் நம்மைப் பயன்படச் செய்யவில்லை; அவரது நகை முப்புரங்களைச் சுட்டது. நாம் வேறுபயனைக் காட்டவேண்டுமென் றெண்ணி, மேருமலை ஒருவகைமாலையாக வந்து அவரைச் சார்ந்தது போன்றுள்ளது, திருவாசிகை.

72. கலை - பிறையை. உட்கொண்டு - சந்திரன் எண்ணி. புனிதன் - சிவ பெருமான்.

73. நிரந்த - நிரம்பிய.

72-3. சந்திரன், நம்முடைய கலையை எப்பொழுதும் இறைவன் தாங்கியிருத்தற்கு ஏதேனும் பிரதியுபகாரம் செய்யவேண்டுமென் றெண்ணி அவருடைய திருவுருவ முழுவதையும் தாங்குதற்கு வந்து நின்றார்போன்றது நிலைக்கண்ணாடி.

74. மூவரிசைப்பாட்டு - தேவாரம்.

75. அஞ்சலிசெய் வாதலூ ராளிதிரு வாசகத்தின்
செஞ்சொன் முழுதுஞ் செவ்சாத்தி—நஞ்சமுண்ட

உடன்வருவோர்கள்.

76. எந்தை யருளுக் வென்று கனிக்குவலம்
வந்தவொரு கோட்டு மதகளிறும்—முந்நுசமர்

77. பற்றியடு வெஞ்சூர்ப் பகைவே ரறத்தடிந்து
வெற்றிதரு செங்கைவடி வேலோனும்—முந்நுமன்பால்

78. வந்தனை செய்பும் வழிபாட் டினைத்தடுத்த
தந்தைதிருக் தூளெறிந்த தண்டியும்—சுந்தைமங்கிழ்

79. தேம்பா கணையவிசைச் செந்தமிழா லங்கத்தைப்
பூம்பாவை யாக்கிய பூசரனும்—வேம்படிக்குக்

80. கூடிப் பறிதலைவன் குண்டரிட்ட நீற்றறையைப்
பாடிக் குளிர்வித்த பாவலனும்—எடவிழ்ந்து

81. புள்ளை யழைக்கும் புனலின் முதலைவாய்ப்
பிள்ளை யழைக்கும் பெருமானும்—தெள்ளியசொற்

82. செம்பாவை நாவாற் றெளித்து வடித்ததிரு
அம்பாவை பாடியபே ரன்னைனும்—பைம்புனல்குழ்

75-6. வாதலூராளி - திருவாதலூரடிகள். எந்தை: அண்மை விளி. கனிக்கு - மாங்கனிக்கு. மதகளிறு - விநாயகமூர்த்தி.

77. சூர்ப்பகை - சூரனாகிய பகையை. அவன் மாமரமாகி நின்றமையின் வேரறத் தடிந்தென்றார்; பரி. 5: 4-பரிமேல்.

78. தண்டி - தண்டிச நாயனார்.

79. தேம்பாகு - வெல்லப்பாகினை. அங்கத்தை - என்பினை. பூசரன் - திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்; 154--5ஆம் கண்ணி பார்க்க. வேம்படிக்கு - வேகும்வண்ணம்.

80. பறிதலை வன் குண்டர் - சமணர். நீற்றறை - சுண்ணும்பறை. பாவலன் - திருநாவுக்கரசு நாயனார். ஏடு அவிழ்ந்து - பூமடல்கள் விரியப்பெற்று.

81. புள்ளை - வண்டுகளை. பெருமான் - சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்.

82. செம்பாவை - செவ்விய பாட்டுக்களை. திரு அம்பாவை - திருவெம்பாவையை; திருவெம்பாவை திருவம்பாவையெனவும் வழங்கும். பாவைப் பாட்டென்று ஒருவகை இசைப்பாட்டு, பழைய நூல்களில் வழங்கும்; அதனை நினைந்து இங்ஙனம் கூறினார்போலும். அன்பினன் - திருவாதலூரடிகள்.

83. கூடலின் முக்கட் குழகன்வர விட்டவொரு
பாட லிசைபுனைந்த பார்த்திவனும்—பீடுகெழு
84. காவேந் தளித்தவந்தக் கண்ணுதலைத் தென்கமலைப்
பூவேந்த வைத்த புகழோனும்—நாவேந்து
85. பாழுத் தமிழ்மூவர் பாடியநெல் வேலிவரை
மாழுத்தை வேண்டி வளர்த்தோனும்—தாழுற்றும்
86. ஆற்றுந் தவநெய்யா லைம்புலனும் வென்றுகதி
ஏற்ற முனிவ ரெழுமோரும்—நீற்றொளியால்
87. ஆழ்ந்ததிருப் பாற்கடல்சீ ராசைதனக் கொத்ததெனச்
சூழ்ந்ததிருத்தொண்டத்தொகைப்பெருக்கும்—போந்திடவே

83. கூடல் - மதுரை. முக்கட் குழகன் - சோமசுந்தரக் கடவுள். பாடல் - “மதிமலி புரிசை” என்னும் திருமுகப்பாசரம். பார்த்திவன் - சேரமான்பெருமானையார்.

84. காவேந்து - இந்திரன். கண்ணுதலை - ஸ்ரீதியாகேசரை. கமலை - திருவாரூர். புகழோன் - முசுக்குந்த சக்கரவர்த்தி. கமலைப் பூ - திருவாரூராகிய தாமரைப்பூ; திருவாரூர் பூமிதேவியின் இதயகமலமாதலின் இங்ஙனம் கூறினர்; “மேதினிக், காதன் மங்கை யிதய கமலமா, மாதொர் பாகனா ராரூர் மலர்ந்ததால்” பேரிய. திருமலைச். 34.

85. நெல்வேலி வரை மாழுத்தை - திருநெல்வேலியில் மூங்கிலிற் றேன்றிய சிவபெருமானை. வேண்டி வளர்த்தோன் - முழுதுகண்ட ராம பாண்டியன். இவ் வரலாறு, திருநெல்வேலித் தலபுராணம், வேண்ட வளர்ந்த மகாலிங்க சருக்கத்தாலும், வேணுவன புராணம், வேண்ட வளர்ந்த சருக்கத்தாலும் விளங்கும்.

87. சீராசை - சங்கர நயினர் கோயில்; “சீராசைச் சங்கரனை”, “நந்து தவழ் சீராசை நன்னகரும்” (246, 262) என்பர் பின். இது இராசபுரமென்பதன் மருஉ.

86-7. தொண்டர் கூட்டத்திற்குப் பாற்கடல் உவமை; “ஆரத்தை தீர்க்கு மடியவர் மேனிமேல், நிரந்த நீற்றொளியால்.....பரந்த வாயிரம் பாற்கடல் போல்வது” (பேரிய. திருக்கூட்டச் சிறப்பு, 3); “மிக்க திருநீற்று மெய்த்தொண்டர் வெள்ளவொளி, புக்கதிருப் பாற்கடலே போல்விளங்க” (சோக்க. உலா. 80); “புரமெ ரிந்து விழந் கைத்த புனித னன்ப ரெண்ணிலார், வரமி குந்த மேனி நீறு மறுகி லங்கு மொளிகன்பாற், பரவை முன்பி ரிந்த மெய்ப்ப தஞ்சலிக்க ணையமே, விரவி வந்து காண வெங்கு மேவி நேட லொக்குமே” சிதம்பர. துண்மதச். 48.

88. ஆர்த்தாக்கு மண்டத் தடுக்கையெல்லாம் பந்தாடிப்
பேர்த்தாடும் பூதப் பெரும்படையும்--கூர்த்தறிவால்
89. வானவ ரொக்க மகமியற்று வேதியரும்
தான சமயத் தலைவர்களும்--ஏனோரும்
90. எங்கு நெருங்கி யெழுநந்தி கைப்பிரம்பால்
அங்கங் கணியா யமைத்தருளாக்--கங்கையொடும்
91. என்மாணை யுஞ்சடைமீ தேந்துமென வேத்துதற்குப்
பொன்மா லிமயவரை போந்ததென--முன்னம்

திருத்தேரில் எழுந்தருளல்.

92. பொலங்கிரியைச் சூழ்ந்த பொருப்பேழு நாண
இலங்குமணிப் பொற்றடந்தே ரேறி--அலங்கல்
93. முடியினிறை திங்கள் முடித்தனனோ வென்ன
நெடிய கவிகை நிழற்றக்--கடிமலரோன்
94. ஓரோ திமமா யுணர்தற் கரியதென
ஈரோ திமமா யெழுந்தோங்கித்--தார்முடிக்கீழ்

88. ஆக்கும் - உண்டாக்குகின்ற. ஆர்த்தப் பந்தாடி. கூர்த்த அறிவால் - மிக்க அறிவால்; கூர்த்து அறிவாலெனப் பிரித்து அறிவால் மிக்கெனப் பொருள் கொள்ளலுமாம்.

89. மகம் - யாகம்.

90. நந்தி: எழுவாய். அங்கங்கு - அவ்வவ்விடத்தில்.

91. என்மாணையும் - என்னுடைய குமாரியாகிய உமாதேவியையும்.

90-92. இமயமலை தேருக்கு உவமை. கங்கையைப்போல என் மகளை யும் திருமுடிமேற் கொள்ள வேண்டுமென்று இமயமலை வந்ததுபோன்றுள்ளது தேர்.

93. வெண்கொற்றக் குடைக்கு முழுத் திங்கள் உவமை; "திங்களைப் போற்று துந் திங்களைப் போற்று துந், கொங்கலர்தார்ச் சென்னி குளிர் வெண் குடைபோன்றிவ், வங்க ணுலகளித்த லான்" (சிலப். 1:1-3.) என்ன - என்று எண்ண.

94-5. ஓர் ஒதிமமாய் - ஒற்றை அன்னப்பறவையாய். அரியதென - அரியது திருமுடியென்று. "யாம் ஓரன்னப்பறவை வடிவங்கொண்டு தேடச் சென்றமையால் முடி கரணப்படவில்லை" என்று நினைந்து பிரமதேவன் இரண்டு அன்னப்பறவைகள் வடிவங்கொண்டு வந்தாற்போல இருந்தன, வெண்சாமரைகள்.

95. மெய்வினைய்ப் போவதுவும் மீள்வதுவும் போன்றவென
மைவிழியார் வெண்சா மரையிரட்டப்—பெய்தழலால்
96. காயு மதியைக் கடிவதற்குக் காண்சடைமேல்
வேயுரக முண்ண விருந்தளிப்ப—தேயுமெனப்
97. பூங்காவி யங்கட் புளகமுலை மாதிரி
பாங்கால வட்டம் பணிமாறத்—தீங்கொழிய
98. அன்றெடுத்த கண்மாரிக் காக வருவிநெடுங்
குன்றெடுத்த வென்றிக் கொடியோங்க—நன்றிதரு
99. பால ரிருவர் பகரா குவுமயிலும்
சீல ரிருவர் சிறைப்புள்ளும்—வேலையெழும்
100. பன்னிருவர் தேரும் பதினொருவர் வெள்ளேறும்
பொன்னுலகப் புத்தேள்வெண் போதகமும்—முன்னிருவர்
101. எண்மர் முதலோ ரிவர்மா னமுமநங்கன்
தண்மலயத் தென்றற் றடந்தேரும்—நின்மையுரம்
102. பெற்றதிசை வேந்தர் பிறங்க வவரவருக்
குற்றதிறல் வாகனமு மூர்ந்துவரப்—பொற்றொடி
103. மாத ரெழுவரும்பூ மாத ரிருவரும்வெண்
போதின் மடவரலும் போர்மகளும்—ஆதரவால்

96-7. காயும் மதியை - தலைவனைப் பிரிந்தவிடத்துச் சுடும் சந்திரனை.
ஆலவட்டம் - ஒரு விருது.

98. அன்று - கண்ணொகை அவதரித்த அக்காலத்தில். குன்று - கோவர்த்
தனகிரியை. திருமாலாகிய இடபக் கொடி ஒங்க.

99. பாலர் இருவர் - விநாயகரும் முருகவேளும். ஆகு - பெருச்சாளி.
சீலர் இருவர் - திருமாலும் பிரமனும். சிறைப் புள் - கருடனும் அன்னப்
பறவையும். வேலை - கடலில்.

100. பன்னிருவர் - பன்னிரண்டு சூரியர். பதினொருவர் - ஏகாதசருத்தி
ரர். ஏறு - இடபம். புத்தேள் - இந்திரன். வெண்போதகம் - வெள்ளையானை.
இருவர் - அசுவினிதேவர்களாகிய மருத்துவர் இருவர்.

101-2 எண்மர் - எட்டுவசக்கன். இவர்தல் - விரும்புதல். மானம் - விமா
னம். அநங்கன் - மன்மதன். மலயம் - பொதியில் மலை. பிறங்க - விளங்க.

103. மாதவர் எழுவர் - அபிராமி முதலிய எழுவர். பூமாதர் இருவர் -
பூமியாகிய மாது, தாமரைப்பூவில் எழுந்தருளியுள்ள திருமகள் என்னும்
இருவரும். வெண்போதில் மடவரல் - கலைமகள். போர்மகள் - வீரலட்சுமி.

104. ஏவுடைய மைக்க னெறிபூங் குழையுடைய
ஆவுடைய செந்தே நருகுவர—ஓவிலிசைக்
105. கின்னரர் கிம்புருடர் கேடி னவசித்தர்
பன்னக வேந்தர் பணிகருடர்—முன்னடப்ப

இசைக் கருவிகள்.

106. எண்ணத் தருமா யிரங்கரத்தா லோர்வாணன்
வண்ணக் குடமுழுவம் வாசிப்பத்—தண்ணுமை
107. மிக்க முருடு விசித்ததுடி பேரிகை
தக்கை தடாரி தகுதாளம்—கொக்கரி
108. தொண்டக மாதுயாச் சொல்லிய பல்லியங்கள்
அண்ட முகடதிர வார்ப்பெடுப்பக்—கொண்ட

104. ஏ - அம்பு. மைக்கண்ணல் எறியப்படுகின்ற. ஆவுடைய செந்தேன் - ஆவுடைய நாயகி; “நிறைகருணை யாவுடைத் தேன்” 143.

103-4. எழுவரும், இருவரும், மடவரலும், போர்மகளும், ஆவுடைய நாயகியின் அருகே வர.

105. நவசித்தர் - சத்தியநாதர் முதலிய ஒன்பதின்மர். பன்னகவேந்தர் - நாகவரசர். பணிகருடர் - பணிகின்ற கருடர்.

106. வாணன் - முப்புரத் தலைவர்களுள் ஒருவன்; “மூவெயில் செற்ற ஞான்றுய்ந்த மூவரி லிருவர் நின்றிருக் கோயிலின் வாய்தல், காவ லாள ரென்றேவிய பின்னை யொருவனீகரி காடரங்காக, மானை நோக்கியோர் மாநட மகிழ மணிமுழாமுழக் கவ்வருள் செய்த, தேவ தேவநின் றிருவடி யடைந்தேன் செழும்பொழிற் றிருப் புன்குரு ளானே” (தே. கந்தா.), “மூன்றுபுரத் தொன்றி லரசுடை வாணன், மேருக் கிளைத்த தோளா யிரத்தொடு, மெழுகடல் கிளர்ந்த திரள்கலி யடங்க, முகம்பே நரிசைக்குங் குடமுழா விரட்ட”, “அருச்சுனை விடாதங் கொருப்படு மூவரில், இருவ ரைக் காவல் மருவுத லீந்து, மற்றொரு வற்கு வைத்தநட மறிந்து, குட முழ விசைப்பப் பெறுமரு ணல்கி” (கல். 25: 31-4; 29: 29-32); வாணசுரனுமாம்; “போக்கு மாயவன் புணர்ப்பையும் மிருண்மலப் புணர்ப்பையும் கடந்தெம்மைக், காக்கு நாயக நருச்சுனை விடாதநுட் கதியடைந் துளவாணன், தாக்கு நேர்பட வாயிரங் கரங்களாற் றெம்மனை முகந்தோ றும், தாக்க வேறுவே றெழுகுட முழாவொலி தடங்கட லொலிசாய்ப்ப” திருவிளா. திருமணப். 105.

107. முருடு - ஒரு வாத்தியம். துடி - உடுக்கை. கொக்கரி - ஒரு வாத்தியம்; இது கொக்கரை யெனவும் வழங்கும்.

திருச்சின்னம்.

109. அருவுருவ மாகிநின்ற னன்றிருவ ராகி
மருவுருவங் காட்டவந்தான் வந்தான்—உருகித்
110. தொழுதிசைப்ப மாமதுரைத் தொன்னகர்செல் லாது
வழுதி வணங்கவந்தான் வந்தான்—பழுதிற்
111. பொருந்தும் பெரும்பிணிக்கோர் புற்றி னிடத்து
மருந்து தரவந்தான் வந்தான்—திருந்துபுகழ்
112. மையிவகு கந்தரன் வந்தான்வந் தானென்று
செய்ய திருச்சின்னஞ் சேவிப்பத்—துய்ய
113. பணியரவப் பூணன் பவனிதான் செம்பொன்
மணிநெடு வீதி வரலும்—அணிபசம்பொன்

குழாங்கள்.

114. ஆர்ந்த தருநாட் டரிவையரு நீளுரகர்
சேர்ந்ததிரு நாட்டுத் தெரிவையரும்—கூர்ந்திசையேழ்
115. செங்கை மகரயாழ் சேர்த்திசைக்கும் விஞ்சையர்தம்
மங்கையருங் கந்திருவ மாதரும்—அங்கணியாய்

109. அரு உருவம் ஆகிநின்றான் - சதாசிவமூர்த்தியாகிநின்றருளியவர்.
இருவராகி - சங்கரரும் நாராயணருமாகி. காட்ட - உமாதேவியாருக்கும்
சங்கபற்பருக்கும் காட்ட.

110. வழுதி - உக்கிர பாண்டியன்.

111. புற்றினிடத்து மருந்து தர - வீரசேனனென்னும் ஒரு சோழவரசு
னுடைய பிணிரீங்குதற்குப் புற்றுமண்ணாகிய மருந்தைத் தர.

112-3. கந்தரம் - கழுத்து. துய்ய - தூய; தூய்மை யென்னும் பண்புப்
பெயர் முதல்குறுகியும் வரும். பணி அரவம் - படத்தை யுடையதாகிய
பாம்பு.

114. தரு நாடு - சவர்க்கலோகம். உரகர்சேர்ந்த திரு நாடு - நாகலோ
கம்; அதுவும் இன்பத்திற்குரியஇடம், “நாகநீ ணகரோடு நாகநா டதனோடு
போகநீன் புகழ்மன்னும் புகார்நகர்” (சிலப். 1: 21-2.) கூர்ந்து - மிக்கு.

115. மகரயாழ் - மகரவீணை. விஞ்சையர் - வித்தியாதாரர். அணியாய் -
வரிசையாய்.

114-5. இசை யேழ் இசைக்கும்.

116. நின்று பரவ நெடுநீர்த் துணைதரங்கம்
துன்று பரவைநிலத் தோகையர்கள்—மின்றிகழும்
117. மஞ்சலவு மேரு வரைமானதவாவிச்
செஞ்சடிகை யன்னத் திரளென்ன—அஞ்செழுத்தோன்
118. பாதித் திருவுருவம் பச்சை கலந்துருகப்
பேதித்தோன் சேனைப் பெருக்கென்னப்—போதுற்ற
119. தேனென்ன மாலிமயத் தேவி விழியையின
மானென்று வந்தசில மானென்னத்—தானமுற்றும்
120. காப்பத் திரண்ட களத்திருளைக் காரென்ன
வாய்ப்பத் திரண்ட மயிலென்ன—ஆர்ப்பளிசூழ்
121. அங்கமலத் தானை யளிக்குந் திருவுந்தித்
துங்க விடையானைச் சூழ்தந்து—செங்கைவளை
122. அன்றணிந்த நீரே யணியாது நீக்குவதென்
என்றியம்பா நின்ற வெனவிரங்கக்—குன்றவிற்போற்
123. பொன்பொலியச் செய்தாலப் பொன்வரைபோ லக்குழையீர்
என்பனபோற் கொங்கை யிணைபணைப்ப—அன்பருக்கே

116-7. பரவை - கடல். மேருவரை மானத வாவி - மேரு மலையிலுள்ள மானதப் பொய்கை. சடிகை - உச்சிக் கொண்டை. அன்னத்திரள் - அன்னப்பறவையின் கூட்டம்.

118-9. பேதித்தோன் - மன்மதனுடைய. சேனைப்பெருக்கு - சேனையாகிய மகளிர் கூட்டம். போதுற்றதேன் - திருமகள். இமயத்தேவி - ஆவுடையநாயகியின். தானமுற்றும் - உலக முழுவதையும்.

120. இருளை - விடத்தை. ஆர்ப்பு அளி - ஆரவாரித்தலை யுடைய வண்டுகள்.

121. கமலத்தானை - பிரமதேவனை. திருவுந்தித் துங்க விடையானை - உந்தியையுடைய திருமாலாகிய இடபத்தையுடையவனை; உந்தி - கொப்புழ்.

122. அன்று - மதுரையில் நீர் வளையல் விற்ற அக்காலத்தில். குன்ற வில்போல் - வில்லாகிய மேருமலையைப் போல.

121-2. வளை இரங்க.

123. பொன்வரைபோல் - மேருமலையைக் குழைத்ததுபோல. பணைப் ப - பருப்ப; அன்பருக்கு - தேவர்களுக்கு.

124. ஏற்குமிமை யாமை யெமக்குமளித் தீரெனல்போல்
வேற்குநிக ரான விழிநோக்கப்—பாற்கரன்குழ்
125. நீலமணி மேடையினு நீணிலா முற்றத்தும்
கோல மரகதச்செய் குன்றத்தும்—சாலவொளிர்
126. ஆணிக் கனகத் தணியா டரங்கத்தும்
மாணிக்கத் தூணிறுத்து மாடத்தும்—சேணுற்ற
127. தென்ற லுலவு சிறுசா ளரத்துமம்பொற்
குன்ற மனையநெடுங் கோபுரத்தும்—நின்றுதனி
128. ஆதிப் பொருளை யடிவணங்கி வெண்ணிலவார்
பாதிப் பிறையும் படர்சடையும்—சோதித்
129. திருமுகமு மெண்டோளுஞ் செம்பவள மெய்யும்
மருமலர்ப்பூங் கொன்றையணி மார்பும்—இருளெறித்துக்
130. காட்டுந் திருநீல கண்டமுங் கண்ணுதலும்
சூட்டுங் கனகச் சடர்முடியும்—கோட்டு
131. நிலவு பரப்புதிரு நீற்றொளியுங் காதிற்
குலவு மரவக் குழையும்—உலவுமிரு

குழாங்களின் கூற்று.

132. கண்ணுங் கருத்துங் கனிகூர் தரநோக்காப்
பண்ணுங் கனியும் பணிமொழியீர்—கண்ணுதலான்

124. பாற்கரன் - சூரியன்-

125. செங்குன்றம் - கட்டுமலை.

126. ஆடரங்கம் - நாடகசாலை.

127. சாளரம் - பல்கணி.

128. பாதிப்பிறையும் படர்சடையும்: “ஆதிநீ யருளென் றமரர்கன் பணிய விலகடல் கடையவன் றெழுந்த, பாதிவெண் பிறைசடை வைத்தவெம் பரமர் பாம்புர நன்னக ராரே”, “பாதி வெண்பிறைப் பாகு ரடிகளே” (தே.); “மதிப், பாதிவிடங் காகடைக்கண் பார்” திருவாநுர் நான்மணி 1.

131. அரவக் குழை - பாம்பாகிய குண்டலம்.

133. வந்துவார் பூண்முலைக்கு மைவிழிக்கும் பொன்னுமுத்தும்
தந்தவா நின்று தகுமென்பார்—ஐந்தலரான்
134. தண்டவார் வில்லிற் றளராத நானொலி
கொண்டவா நென்கொல் குறித்தென்பார்—ஒண்டொடியான்
135. சேருமிடப் பாகமன்றிச் சென்றுவலப் பாகநின்று
பாருமென நோக்கும் படிசெய்வார்—கூருநோய்
136. ஆற்று மருந்தளிப்பா னுதலாற் காமநோய்
மாற்று மருந்தளிப்பான் வந்தென்பார்—ஏற்றமயல்
137. விண்டுபசந் தார்வாங்கி மீண்டுவரப் புன்னைவன
வண்டு களையழைத்து வம்மென்பார்—உண்டசுவை
138. அன்னத்தை நஞ்சென் றயராது நாகசுனை
அன்னத்தைத் தூதுக் கழையுமென்பார்—முன்னிட்ட
139. வெற்றி தருஞ்சிலைக்கை வேடன் பகைமுடிக்க
நெற்றிவிழி யைத்தொழுது நில்லுமென்பார்—கற்றைநிலாப்

133. வார் பூண் - கச்சைஅணிந்த. பொன் - பசில நிறம்; முத்து - கண்
ணீர்த்துளி; “கதிர்முலைகண், மானக் கனகந் தருமலர்க் கண்கண்முத் தம்
வளர்க்கும்” (திருச்சிற். 335) இன்றுதந்தவாறு தகும் என்பார். ஐந்து அல
ரான் - ஐந்து மலர்ப் பாணங்களை யுடைய மன்மதன்.

134. தண்ட வார் வில் - கருப்பந்தண்டாகிய நீண்ட வில். ஒண்டொடி
யான் - ஆவுடைய நாயகி.

135. கூரும் நோய் - மிக்க நோயை.

135. இடப்பக்கத்தே சென்று தரிசித்தால் அம்பிகை அறிந்து சினத்
தல் கூடுமென்பது கருத்து.

136. மருந்து - புற்று மண்ணாகிய மருந்தை. மாற்று மருந்து: மருந்து
- பரிகாரம்; “மருந்தில் கூற்றம்” (புறநா. 3:12), “மற்றிந்நோய் தீரு மருந்
தருளா யொண்டொடி” (கலி. 60:18.) மயல் - காமமயக்கத்தை.

137. விண்டு - சொல்லி. வம் - வாரும்; “கதுமெனக் கரைந்து வம்மெ
னக் கூய்” (பொருந. 101) என்பதையும் அதனுரையையும் பார்க்க.

138. அயராது - நாம் வருந்தாதபடி.

139. வேள் தன் பகை.

140. பூத்த மதிவெதுப்பும் போதுசங்க பற்பரென
வாய்த்த வரவை வழுத்துமென்பார்—ஏத்தியெதிர்
141. எங்கட் கரசே யிமையோர் பெருமானே
திங்கட் கொழுந்தணிந்த செந்தேனே—பங்கொருபாற்
142. செக்கச் சிவந்த செழுஞ்சுடரே மாலையொரு
பக்கத் திருத்தும் பழம்பொருளே—நெக்குருகி
143. நேசிக்கு மன்பா னிறைகருணை யாவுடைத்தேன்
பூசிக்கும் புண்ணைவனப் பூங்கனியே—வீசும்
144. கலைமதிநின் பாலிருப்பக் காத லுடையேம்
கலைமதிக்கொண் டேகல் கடனே—சிலையின்
145. வரைநா னுமக்கிருப்ப மற்றெமக்கே யென்று
வரைநாண் கவர்தல் வழக்கோ—உரையுமென

140. சங்க பற்பரைத் தொழுதால், அவர்கள் சந்திரனை விழுங்கி விடுவார்களென்பது கருத்து.

141. திங்கட் கொழுந்து - பிறையை.

142. செக்கச் சிவந்த - மிகச்சிவந்த; “செக்கச் சிவந்த கழுநீரும்” (கலிங் கத் 54); “செக்கச் சிவந்த செழுஞ்சுடரைப் பேதமறப், பக்கத்தில் வைத்த பரிவினன்” (குறுங்குடி நம்பி உலா, 16-7.) மாலையொரு பக்கத் திருத்தும் பழம் பொருள் - சங்கர நாராயணர். நெக்கு - மனம் நெகிழ்ந்து.

143. ஆவுடைத்தேன் - ஆவுடையநாயகி.

144. கலைமதி - கலைகளையுடைய சந்திரன். கலை மதி கொண்டு - ஆடையையும் அறிவையும் கைக்கொண்டு; கலை - பொது மகளிர்க்குரிய அறுபத்து நான்கு கலைகளுமாம்; “எண்ணெண் கலையோ ரிருபெரு வீதியும்”; “எண்ணுண் கிரட்டி யிருங்கலை பயின்ற, பண்ணியன் மடந்தையர்” (சீலப். 13: 167; 22: 138-9); “யாழ்முத லாக வறுபத் தொருநான், கேரின மகளிர்க் கியற்கையென் றெண்ணிக், கலையுற வகுத்த காமக் கேள்வி” (பெருங். 1. 35: 84-6); மணிமேகலை, 2:18-32 ஆம் அடி முதலியவற்றாலும் இது விளங்கும்.

144-5. சிலையின் - வில்லினிடத்தே. வரைநாண் - வரையப்பட்ட நாணமாகிய குணத்தை.

146. ஊறுபட நெஞ்ச முடைவுபட விவ்வாறு
வேறு படமடவார் வேறெருத்தி—தேறித்
பேதை.
147. தரியாது பூவையையுந் தாயரையும் விட்டுப்
பிரியா விளம்பருவப் பேதை—தெரியாது
148. சொன்மலையச் சொல்லுமுரை தோன்று விளங்கிள்ளை
தென்மலைய-நீங்காச் சிறுதென்றல்—மென்மதூரக்
149. கண்டு படாத கரும்பு முகையவிழா
வண்டுபடாப் புன்னை வனத்தரும்பு—விண்டு
150. நிலவா மதிப்பிள்ளை நீள்வரையை விட்டுக்
குலவாத வாடைக் கொழுந்து—சுலவி
151. நடியாத பைந்தோகை நாக சுனையிற்
படியாத வோதிமப் பார்ப்பு—முடியாத
152. வானரசு நாடி மகமியற்றி னொருவன்
தான முனிவனிட்ட சாபத்தால்—ஆனமகம்

146. மடவார் வேறுபடாநிற்க.

147. பூவை - நாகணவாய்ப்புள்.

148. மலைய - மாறுபட. மலையம் நீங்கா - பொதியின் மலையைவிட்டு
நீங்காத.

149. கண்டு . கற்கண்டு. முகைஅவிழா அரும்பு, வண்டுபடா அரும்பு
எனக்கூட்டுக. அவிழா - அவிழ்த்தெனப் பொருள்கொண்டு, அ வி ழ் த் து
வண்டுபடா அரும்பெனலுமாம். விண்டு - ஆகாயம்; வெளிப்பட்டு என
லுமாம்.

150. நீள்வரை - மேருமலை; வாடை மேருமலையில் தோன்றுவ
தென்பர்; “வேகவனல், கொட்டுமின வாடைக் கொழுந்தையஞ்சிப் பொன்
வரையை, விட்டுவெள்ளி வெற்பை விரும்பியதும்” (243 - 4) என்பர் பின்;
“விண்டியிரெ லாநடுங்க வாடைதரு மேருவினும்” (சிவஞான யோகிகள்
சரித்திரம், 8.) சுலவி - சுற்றி.

151. தோகை - மயில். ஒதிமம் - அன்னம்.

152. ஒருவன் - நகுடன். தானம் - முதலிடத்தைக் கொண்ட. முனி
வன் - அகத்திய முனிவர்.

153. ஈட்டியு மெய்தா ஶியல்புபோற் கூடியும்
கூட்டி முடியாக் குழலினுள்—வாட்டியுயிர்
154. நீக்கா துலகை நெருக்கா துறவருந்த
நோக்காது நோக்குபொது நோக்கினுள்—சேர்க்குமங்கம்
155. முன்ன முருவாய் முதுமறையோன் முன்வந்த
தென்ன விறந்தாங் கெழுமெயிற்றாள்—மன்னர்
156. இனம்போ லுதவமனத் தெண்ணிப் புதைத்த
தனம்போ லமைந்த தனத்தாள்—மனங்கூம்பப்
157. பூவையுரை கேட்டந்தப் பூவை யுரைபயிற்றிப்
பாவையுரை பென்று பகருவாள்—ஓவியத்தை
158. நானேற்ற பாங்கியென நாடியணி பூட்டவது
தானேற்றுக் கொள்ளாத் தகைமையால்—தேனேற்ற
159. அன்ன தொருபிழைகண் டன்புவையா துன்னொடினி
என்ன வினையாட் டெனமுனிவாள்—மின்னனையார்
160. காட்மொரு கஞ்சனையிற் கண்டதன்னை யாரென்று
கேட்டதன்கைப் பாவைதனைக் கேட்டமுவாள்—கூட்டித்
161. தழைத்த கதிரெறிக்குந் தண்டாள வண்டல்
இழைத்துவினே யாட்டயரு மெல்லை—குழைத்தநறும்
162. புன்னைப் பொதும்பரின்கீழ்ப் புற்றா டினிதமர்ந்த
முன்னைப் பொருளான் முழுமுதலான்—மின்னைப்

154. அங்கம் - என்பு.

155. மறையோன் - திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்.

157. பூவை - நாகணவாய்ப்புள்ளின். பயிற்றி - பாவைக்குக் கற்பித்து;
பாவை; விளி. ஓவியத்தை - சித்திரத்தை.

158. அது - அந்தச் சித்திரமானது.

160 - 61. கஞ்சனை - கண்ணாடி. அதன் - அந்தப் பிரதி பிம்பத்தின்.
தாள வண்டல் இழைத்து - முத்தாகிய மணலாற் பாவைசெய்து; இப்பா
வை வண்டலம் பாவையென்று வழங்கும்; “வண்டற்பாவை” (ஐங்குறு.124),
“வாலிழை மடமங்கையர், வரிமணற் புனைபாணவக்கு” (புறநா 11 : 2-3),
“வன்பாற் றிரண்முத்த வண்டலின் மேல்வரு மேதமஞ்சி” (தஞ்சை. 28.)
எல்லை - காலத்தில்.

162. பொதும்பர் - சோலை; மரச்செறிவு. புற்றாடினிதமர்ந்த முன்னைப்
பொருளான் - வன்மீக நாதர்.

163. பொருமருங்கு லாவுடைய பூங்கொம் பனையாள்
ஒருமருங்கு பச்சை யொளியான்—இருமருங்கும்
164. ஆடகநீர் குன்றத் தகல்வா னளக்குமணி
மாடநெடு வீதியின்கண் வந்திடலும்—கூடிமணிப்
165. பந்துகழங் காடாது பாடாது பைந்தொடியார்
வந்து வணங்க வணங்கினான்—எந்தை
166. வடிந்த திருக்குழையும் வண்பவளச் செங்கேழ்
படிந்த வடிவழகும் பார்த்தாள்—அடர்ந்தசடை
167. சூட்டுநதித் தண்ணர் துறையினிலென் பாவையநீர்
ஆட்டு மெனலு மணங்கனையார்—நாட்டமுற்ற
168. பங்கை யகலாப் பராசத்தி போலுமொரு
மங்கையவ ளென்று மறுத்துரைத்துச்—செங்கையனைத்
169. தாற்று பொழுதிலெங்கோ னம்பொனெடுந் தேர்செலலும்
ஏற்றுசிலை நாவே ளிறக்கினான்—தோற்றாவிற

பெதும்பை.

170. கூர்க்கும் பொதுநோக்கங் கூர்த்துங்கூ ராததும்போற்
பார்க்கும் பெதும்பைப் பருவத்தாள்—சேர்க்குமங்கை
171. தண்ணிசையாழ் வாங்கித் தனியன்றி மாதருடன்
பண்ணிசையப் பாடாப் பசுங்களினை—பெண்ணொருபால்
172. தந்தவரை யோடும்மைத் தாங்கும் வரைக்கினமாய்
வந்தகிளை யென்று வரம்பெற்று—வெந்திறலால்
173. அன்று சிறையை யடுவெம் பகைமுடித்தும்
என்று நெடுவா னெழுந்தோங்கிச்—சென்றுதெற்ற

164. ஆடகநீர் குன்றத்து - மேருமலையைப்போலவே.

167. நதித்துறை - கங்கைத் துறையில்

168. பராசத்தி - ஆவுடைய நாயகியை. அவள் - அந்தக் கங்கை.

169. தோற்றாவில் - தோற்றத்தில்.

170. கூர்த்தல் - கூர்மையுறுதல், மிகுதல். 171-4. நகில் வருணனை.

171-2. பெண்ணொருபாலைத் தந்தவரை - இமயமலை. தாங்கும் வரை -
வெள்ளிமலை.

173. அடுவெம்பகை - இந்திரனை.

172-3. சென்று தெற்றகு வரம் பெற்று.

174. கன்ன வரைகளிரண் டாரவரை யாமுனைத்த
என்ன வரும்பு மிளமுலையாள்—துன்னும்
175. இருசுடரும் போக்கா விருளென் றிருட்கார்
மருவிய தன்னகுழல் வாய்ப்பாள்—பெருகினெமைத்
176. தாங்குங்கொ லென்றுமுலை தாமரும்பிப் பார்ப்பதுகண்
டேங்குந் துடிநே ரிடையினாள்—நீங்கரிய
177. நாண மொடுகலனு நன்னித் திலவடமும்
பூண மனஞ்சிறிது பூணுவாள்—மாணிழையார்
178. ஆயமு மாமயிலு மன்னத் திளம்பெடையும்
தூய மடமானுஞ் சூழ்போதச்—சேயிழையார்
179. வட்டம் பெறும்பளிக்கு மண்டபத்து வந்திருப்ப
இட்டம் பெறவிணங்கு மேந்திழையார்—கட்டழகி
180. சங்கம் பகுந்தகுழைச் சங்கரர் சங்கரியார்ச்
கங்கம் பகுந்த வருள்பாடிச்—செங்கை

174. அன்ன - மேற்கூறிய.

172-4. தேவரீருக்குரிய இமயமலைக்கும், வெள்ளிமலைக்கும் நாங்கள் இனங்கள். எங்களை மதியாமல் எம்முடைய சிறகுகளை அறுத்த இந்திரனை வெல்லுதற்கு வரந் தரவேண்டுமென்று மலைகளெல்லாம் தவஞ்செய்து பரம சிவனிடத்தே வரம்பெற்று இரண்டு மலைகளின் வடிவமாக முளைத்து மேல் நோக்கி யெழுந்தாற்போன்ற நகில்கள்.

175. வாய்ப்பாள் - பொருந்தியிருக்கப்பெற்றவள்; “வரையர மாதரின் வாய்ப்பாள்” குலோத். உலா. 189.

176. அரும்பி - தோன்றி. துடி - உடுக்கையை.

177. நலிந்தில வடமும்.

176-7. நீங்கரிய நாணம்: “பெண்பா லவர்கட் கணியாய்ப்பிரி யாத நாணம்” சீவக. 1961.

178. ஆயம் - மகளிர்கூட்டம்.

179. பெதும்பை வந்திருப்ப. இட்டம் - இஷ்டம். கட்டழகி: விளி.

180. சங்கத்தை வகிர்ந்து அமைத்த குழையை யுடைய. அங்கம் பகுந்த - திருமேனியைப் பகிர்ந்துகொடுத்த; “பாகம் பகுந்து பரையிருப்ப வேள் பகழிக், காகம் பகுந்தன் றளித்ததுவும்” (243), “பரிந்திடுநங் கவிதைக் ளிற் பாதி பகுந்து”, “தாங்கருமன் பொடுபகுந்து சாத்தினர் தமிழ்மலை”. திருவால. காரியார் நாரியார். 12, 14.

181. மணிக்கழங் காடுக மென்ன வயங்கும்
அணிக்கணங்கு கொங்கைமல ரன்னம்—பணிக்குழுக்கண்
182. மாமருந்து புற்றிடத்து மண்மருந்தா லெப்பினியும்
போமருந்து மென்றான் புகழ்பாடித்—தாமத்
183. தசைந்த மணிக்குழைக ளங்குமிங்கு மாட
இசைந்த மணிக்கழங்கா டெல்லை—பசந்தகொடி
184. பங்கோன்கைச் சூலப் படையோன் வரராசை
எங்கோன் மணிமறுகி லெய்துதலும்—அங்குக்
185. கழங்காடல் விட்டுக் கரும்பனையா ரோடும்
வழங்காடல் வேற்கண் வணங்கிச்—செழுங்குதலை
186. மானனையீர் பங்கில் வனிதையெவள் செஞ்சடைமேற்
றேனனைய கோதையெவள் செப்புமென—மேனிவந்த
187. வேதத் தனிமுதல்வன் வீதி தனைக்கடந்து
போதத் தொடைமடக்கிப் போயினன்வேள்—வேதன்

மங்கை.

188. படியெடுப்பா வைத்துப் படைப்பவழ கெல்லாம்
வடிவெடுத்து வந்ததொரு மங்கை—தொடிவளைக்கைக்

181. கழங்கு ஆடுகம் - கழற்சிக்காயை ஆடுவோம். அன்னம் - பெதும்பை. பணிக்கும் - கட்டளையிடும்.

181-2. முக்கண்மாமருந்து - சிவபெருமான். எப்பினியும் போம்; அருந்தங்கள். தாமம் - ஒளி. 184. வரராசை - இத் தலத்தின் பெயர்.

185-6. கரும்பை அனையார். வழங்கு ஆடல் வேல்கண் - ஆள் வழங்குதலை வெற்றிகொள்ளுகின்ற வேல்போன்ற கண்; “ஆள்வழங்கு கொழிய நீண்ட வணிமலர்த் தடங்கண்” (சீவக 461.); “ஆள்வழக் கறுத்திடு நெடுங்க, ணம்பரத்தியர்” (திருநாகைக். அதிபத்த. 10.) பங்கில் வனிதை எவள் - பங்கிலுள்ள இந்தப் பெண் யார்?

187. போத - செல்ல. வேள் போயினன்.

188. படியெடுப்பு - பிரதியை எடுத்தல்; படி - பிரதி. “படிச்சந்த மாக்கும் படமுள வோதும் பரிசுகத்தே” (திருச்சிற். 78.) படியெடுப்பாய்..... மங்கை: “தெரிவை மார்க்கொரு கட்டளை யெனச்செய்த திருவே”, “சட்டகந் தன்னை நோக்கி யாரையுஞ் சமைக்கத் தக்கான்” (கம்ப. சித்திரகூட 33, நாடவிட்ட. 38.) தொடி - கங்கணம். வளை - வளையல்.

189. காவிக் கிளையெவென்ற கண்ணி யரவிந்தத்
தேவிக் கிளைய செழும்பூவை—தாவும்
190. முரசளிக்கும் வேலைமதன் முவுலகும் வெல்ல
அரசளிக்க வந்தமட வன்னம்—விரைகமழ்பைந்
191. தாட்கொண்ட கஞ்சமுகை தன்னைவென்று வாரணிய
நாட்கொண்ட வட்ட நகிலத்தாள்—வேட்கைபொர
192. வாளை மருட்டி வடிபூங் குழைதாவி
வேளை மருட்டும் விழியினுள்—நீளும்
193. படியிருந்த வேலை படிந்தமுகில் வந்து
குடியிருந்த தன்ன குழலாள்—தொடியின்
194. கழைபோற் றிரண்டு கவினுமருந் தோளாள்
இழைபோ னுடங்கு மிடையாள்—உழைவிழியார்
195. தண்ணென் மதிசூழ்வெண் டாரகைபோற் பாங்குவரப்
பெண்ணமுத மன்னுள் பெரிதுவந்து—வண்ணம்
196. பொருத்தாவ ரத்தினம் பொற்பா லிலங்கத்
திருத்துந் திருவூசல் சேர்ந்தாள்—வரித்தடங்

189. காவிக் கிளையெவென்ற கண்ணி யரவிந்தத் தோளாள் - கருங்குவளை மலரின் இனங்களை.

189-90. தாவும்வேலை - கடல். அளிக்கும் வேலையை முரசாக உடைய மதன்.

191. தாள் - தண்டு. கஞ்சமுகை - தாமரையரும்பு. வேட்கை - விருப்பம்.

192. வேளை - மன்மதனை.

193. வேலை படிந்த முகில் - கடலிற் படிந்த மேகம்; எழுவாய்.

193-4. தொடியின் கழை - பூணையுடைய மூங்கில்; தொடி, தோள் வளைக்கு உவமை.

194. உழை - மான்.

195. தாரகை - நட்சத்திரம்.

194-5. உழைவிழியார் பாங்குவர. மங்கைக்கு மதியும், தோழியர்க்கு நட்சத்திரமும் உவமை; “ஒண்ணுதன் மகளிர் தற்குழத் தாரகை நடுவண் தண்மதிபோலச் செல்வாளென்பது” இறை. கு. 2, உரை.

196. ஊசலைச் சேர்ந்தாள்.

197. கண்ணொளி பாயக் கதிர்நீல யூசலென
நண்ண லு நோக்கி நகைமுகிழ்த்தாள்—வெண்ணிலவின்
198. அந்தண் ணாகையொளிபாய்ந் தவ்யூச லாரநிரை
தந்தமணி யூசலெனத் தான்விளங்க—வந்துமறிந்
199. தோடியிரு கண்க ளொளிர்குழை யூசலிருந்
தாடி யசையவசைந் தாடுதலும்—பேடைமயில்
200. அன்னம்போன் மின்னா ரமையு மமையுமெனப்
பொன்னஞ் சிலம்பிரங்கல் போதாதோ—நின்னளகக்
201. காட்டுப் பொறிவண்டுங் கைவண்டும் போதுமெனக்
கேட்டுப் புலம்புவது கௌதோ—வேட்டாடல்
202. இங்கொழிக வென்ன விசைந்தா டலையொழிந்தாள்
அங்குமகிழ் தந்திருக்கு மவ்வளவில்—பொங்குதறி
203. மண்ணிடந்த மாலும் வனசரனு மெய்யன்பாற்
கண்ணிடந்து சாத்தவருள் கண்ணுதலோன்—எண்ணில்
204. சுரராசைப் பொற்பமைந்த தொன்னகர மன்ன
வரராசைப் புன்னை வனத்தான்—முரசவொலி
205. ஆர்ப்பவனி யெங்கு மதிர வரத்தூண்டும்
தேர்ப்பவனி சென்று தெரிசித்தாள்—கூர்ப்பக்
206. கலையாய் வளைநிறைநாண் கைவிட்டாள் செம்பொற்
சிலையான் மறுவீதி சென்றான்—உலையார்ந்த

-
197. பாய - பாய்தலால். 198. ஆர நிரை - முத்தின் வரிசை.
200. அமையும் - போதும். என - என்று. 201. கை வண்டு - வளை.
202. என்ன - என்று தோழிமார் சொல்ல. மகிழ்த்து - மகிழ்ந்து.
பொங்கு உததி - கடல்.
203. மண் இடந்த - மண்ணைப் பெயர்த்தெடுத்த. வனசரன் - வேடரா
கிய கண்ணப்பர்.
204. சுரர் ஆசை பொற்பு - தேவர்களுடைய ஆசைக். கிடமாகிய அழ
கமைந்த. தொன்னகரம் - அமராவதி. வரராசையாகிய புன்னைவனம்.
204-5. முரசவொலியாகிய ஆர்ப்பு. அவனி எங்கும்.
206. கலையையும் ஆராயப்பட்ட வளையையும் நிறையையும் நாணையும்
கைவிட்டாள்; ஆய் - ஆராய்ந்த; நிறை - “நிறையெனப் படுவது மறை பிற
ரறியாமை”(கலி. 133:12) என்பர். செம்பொற்கிலை - மேருமலையாகிய வில்.

207. வெங்கனலி லிட்ட மெழுகா மெனவெதும்பி
அங்க முருகி யயர்வுற்றாள்—வங்கத்

மடந்தை.

208. தெழுவாரி வையத் தெவர்க்கு மதனூல்
வழுவாம லோது மடந்தை—முழுதம்
209. வடிவுபெறு மன்று மதன்கூட்ட வைத்த
முடியைநிக ரான முலையாள்—படிமிசையோர்
210. ஆவிதனை யுண்ணாத வம்பொருநான் கல்லாத
காவிதனை வென்றகருங் கண்ணினாள்—பூவலருங்
211. கொத்துத் தொடையல் குவலயத்தோ ராவியொடு
வைத்துச் செருகு மலர்க்குமுலாள்—உத்தரியப்
212. பொற்றனவெற் பன்ன புணர்முலையைத் தாங்குகலால்
மற்றுளதென் றோது மருங்குலாள்—சிற்றிடை

207. அங்கம் - உடம்பு. வங்கத்து - கப்பலை யுடையதாய்.

208. மதனூல் - மன்மதனுக்குரிய நூல்; “சாற்று மதனூ றிலகண்டும்”, “மதனூல் விருத்தி” (சோக்கி உலா. 394, 449); “வெஞ்சிலை யனங்க வேத முறைமையான் மேவி னாரே” (வி. பா. சம்பவச். 97); “கணிகை யர் முகத்திற் கூறுங் காமனா கமங்கள்” திருக்குறலப். மந்தமாருதச். 41.

210. காவி - கருங்குவளைமலர்; காவிமலர் ஆவியை யுண்ணுமென் பது, “முழுநீலங், கொல்லுமத னம்பின் குணம்” (இரத்தினச். 11) என்ப தனாலும் விளங்கும்.

211. தொடையல் - மாலை; தொடையலை ஆவியொடு வைத்துச் செருகுங் குழல்; “செக்கச் சிவந்த கழுநீருஞ் செகத்தி விளைஞ ராருயிரும், ஒக்கச் செருகுங் குழன்மடவீர்” (கலிங்கத். 54); “உருகுஞ்சுர ருயிருண் டன வுணர்வுண்டன வொழுகத், திருகுங்குழ லரமங்கையர் திறமின்கடை திறமின்” தக்க. 13.

212. உத்தரியம் - உத்தரீயம். பொன் தனவெற்பு - மேருவை. மற்று: அசைநிலை. தாங்குதலால் உளதென்று கூறப்படு மருங்குல்; “கலைக்கீழக ல்குற் பாரம தாரங்கண் ணாந்திலங்கும், முலைக்கீழ்ச் சிறிதின்றி நிற்பன் முற்றாது” திருச்சிற். 59.

213. மின்னொத்த நல்பாழ் விறலியரும் பாங்கியரும்
தன்னொத்த வஞ்சியருந் தற்குழ—முன்னுற்று
214. முந்திருக்குங் காணாத முக்கட் பசுந்தேறல்
வந்திருக்கும் புன்னை வனத்தெய்தி—இந்துநாதர்
215. பாங்கி யொருத்திரப் பண்ணிசையப் பாடுதற்கு
வாங்கி மகரபாழ் வாசித்தாள்—பாங்கிருந்த
216. பூவைபசங் கிள்ளையுடன் புட்குலங்க டாமிருந்த
காவை யகன்று கலந்துறையப்—பாவையும
217. தம்மின மென்று தழீஇக்கொண் டனவென்ன
மைம்மலிவேற் கண்ணார் மறுத்துரைத்துச்—செம்மை
218. மகரபா ழின்னிசைக்கு வந்தன வென்று
பகர மனங்கனிந்து பைந்தேன்—நிகிரின்றி
219. இன்னிசையாழ் பின்னு மிசைத்தா ளிசைப்பளவில்
முன்னிருவர் காண முடிவிலான்—பொன்னிதழி
220. ஏந்துமிரு நான்குபுயத் தெம்மான் மணிமறுகிற்
போந்த பவனியெதிர் போய்ப்பணிந்தாள்—பாய்ந்தபொறிப்
221. பையா டரவப் பணியான் மழுவிருந்த
கையான் மணித்தேர் கடாவினான்—பெய்வளைக்கை
222. அஞ்சொலிங் கிள்ளை யயர்ந்தா ளதுகண்டு
விஞ்சுகொடி மாட மிசைக்கொடுபோய்—வஞ்சியரப்

213. விறலியர் - விறல்பட ஆடும் மகளிர்; விறல் - மெய்ப்பாடு.

214. இருக்கும் - வேதமும். தேறலிருக்கும் புன்னைவெண்பது ஒரு
நயம்.

216. பூவை - நாகணவாய்ப்புள். காவை - சோலையை. புட்குலங்கள் கலந்
துறைய. பாவை - மடந்தை.

215-6. பாங்கிருந்த பூவையுடன், பாங்கிருந்த கிள்ளையுடன்.

217. என்ன - என்று மடந்தை கூற.

217-8. வேற்கண்ணார் பகர.

219. இதழி - கொன்றை.

222. கிள்ளை - மடந்தை. வஞ்சியர் தோழிமார்.

223. போதுதழல் கீழ்விரித்தாற் போன்ற மலரமளி
மீது கிடத்த வெதும்பினுள்—சீதக்
அரிவை.
224. குமுத மனையவிதழ்க் கோதைதிரை வேலை
அமுத மனைய வரிவை—திமிரமென
225. நெய்த்துச் சுருண்டு நெறித்துக் கடைகுமுன்று
மைத்துத் திரண்ட மலர்க்குமுலாள்—முத்த
226. வடங்கொண்டு கச்சறப் பூரித்து மார்பத்
திடங்கொண்ட கொங்கை யிணையாள்—விடங்கொண்டு
227. சேலைத் தூர்து திகழ்பூங் குழைதடவி
வேலைத் தூர்த விழியினுள்—தாலமிசைத்
228. தேசழகு பெற்றமணித் தேர்த்தட்டுஞ் சேரினோரூர்
ஆசையும் போலகன்ற வல்குலாள்—வாசமலர்ப்
229. பொன்னைநிக ராக்கிப் புயலோ டியங்கியொளிர்
மின்னையுருக் கொண்டனைய மேனியாள்—பொன்னிலத்து
230. மாமகளிர் சூழ்ந்ததரு மங்கையென வாரிதிப்
பூமகளிர் சூழப் பொலிந்திருப்பாள்—காமர்
231. ஒருகமல மீதிலிரண் டுற்பலமுந் தேறல்
வருகுமுத மும்பூத்த வல்லி—திருவுருவம்
232. வாடாத செவ்வி மகளிரோடும் பூங்காவில்
எடார் மலர்கொய்ய வேகுதலும்—கோடிய

224. கோதை - மாலேபோல்வாள்; “கோட லெதிர்முகைப் பசு வீ
முல்லை, நாறித்தக் குவையோ டிடைப்பட விரைஇ, ஐதுதொடை மாண்ட
கோதை போல, நறிய ணல்லோள்”(குறுந்தொகை, 62.)திமிரம் - இருட்டு.

225. கடைகுமுன்று - கடை சுருண்டு. மைத்து - கறுத்து.

227. தூர்து - செலுத்தி. தாலம் - பூமி.

228. தேச - ஒளி; இயற்கை யழகுமாம். பரி. 12:21.

228-9. மலர்ப்பொன்னை - திருமகளை. 230. தரு மங்கை - இந்திராணி.

231. கமலம் முகத்திற்கும், இரண்டு உற்பலம் கண்களுக்கும், குமுதம்
வாய்க்கும் உவமைகள்; உற்பலம் - கருங்குவளை; குமுதம் - செவ்வல்லி.

232. ஏடு - பூவிதழ். கோடிய - வளைந்த.

233. வீற்றிகழ் வாணுதலி மென்சா யலுமொழியும்
சிறிநடைதள் ளாடுந் திருநடையும்—கற்றறிய
234. வன்னக் கலாப மயிலும் வரிக்குயிலும்
அன்னக் குழாமு மருகுவரப்—பன்னும்
235. இனிய நரம்புளரு மின்னிசையா மென்னப்
பனிமலர் வண்டுகள்பண் பாடக்—கனியுதவு
236. கொம்பர் மிசையிருந்த கொண்மூ முழுவதிர
அம்பொதியத் தென்கா லசைத்ததளிர்—இம்பருற
237. வாவெனல் போலசைய மாதவிப் பந்தரின்சீழ்
ஏவனைய கண்ணு ளினிதிருந்து—தேவர்
238. பெருமானைச் சங்கரனைப் பெம்மானைப் பங்கில்
ஒருமானை வைத்தானை யுன்னித்—திருமானை
239. அன்னாள் சுரும்பை யழைத்திதழி வாங்கிவரச்
சொன்னாள் விடுத்தாள் துயருற்றாள்—பொன்னையார்
240. ஆற்றவு மாற்று தயர்ந்துருகு மவ்வளவிற்
கூற்றமு மஞ்சங் குரைகழலான்—மாற்றலர்
241. முப்புரமு நீற முகிழ்த்த திருநகையான்
எப்புவியும் போற்றமறு கெப்துத லும்—துப்பிதழி
242. சென்று தொழுதாள் செழுமதித் தீப்பொரு
தன்று நதியோ டணிந்ததுவும்—என்றுமொரு

233. வில் திகழ். துதலியினது.

233-4. சாயல் முதலியவற்றிற்கு மயில் முதலியவை நிரனிறையாகக் கொள்ளப்படுவன.

236. கொண்மூ - மேகம். முழவு - மத்தளம்; “விண்ணதி ரிமிழிசை கடுப்பப் பண்ணமைத்துத், திண்வார் விசித்த முழவொடு” (மலைபடு. 2-3), “முகிலிசை யெனமுழா முரன்று விம்மவும்” (தூளா. நகரச்.6.) இம்பர் - இங்கே. 237. மாதவி - குருக்கத்தி. ஏவு - அம்பு.

239. சுரும்பை - வண்டை. தூது விடுத்தாள்.

240. கூற்றமும் அஞ்சங்குரைகழலான்: “கூற்றங் குமைத்த குரைகழற் கால்” (சிதம்பரச்சேய். 8.) மாற்றலர் - பகைவர்.

241. நீற - பொடியாக. மறுகு - வீதியில். துப்பு - பவழம். இதழி - இதழையுடையாள்.

242. மதித்தீ - சந்திரனாகிய நெருப்பை. மதியை நதியோடணிந்தது.

243. பாகம் பகுந்து பரையிருப்ப வேள்பகழிக்
காகம் பகுந்தன் றனித்ததுவும்—வேகவனல்
244. கொட்டுமின் வாடைக் கொழுந்தையஞ்சிப் பொன்வரையை
விட்டுவெள்ளி வெற்பை விரும்பியதும்—விட்டு
245. மறந்தபடி யோவெளியேன் மற்றவைபா லாவி
இறந்து படுவதனை யெண்ணீர்—சிறந்தமழுச்
246. செங்கரனே மிக்க திகம்பரனே சீராசைச்
சங்கரனே யென்று தளர்வுற்றாள்—அங்கரனும்
247. சோதி கடந்த சுடர்மணி மாளிகையின்
வீதி கடந்தகல வேறொருத்தி—காதல்

தேரிவை.

248. உருவழகுஞ் செஞ்சொ லுரையழகும் பெண்மைத்
திருவழகும் பெற்ற தெரிவை—மருவிருந்த
249. மாலிகை வைத்து வகுத்துச் செருகுபசுஞ்
சோலையைவைத் தன்ன சுரிசுழலாள்—ஒலையின்மேல்
250. ஒட்டி யினோடு ருயிரனைத்து முண்ணுமல்
வெட்டியுடன் மீளும் விழியினுள்—வட்டநெடும்
251. பார்சொல்லக் கூடாப் பரப்பி னளவையும்
நேர்சொல்லக் கூடா நிதம்பத்தாள்—கார்செல்லும்
252. எட்டு வரையோ டிரண்டுவரை யுண்டெனவார்
கட்ட வமையாக் கனத்தனத்தாள்—மட்டவிழ்பூங்

243. பகுந்து - பகிர்ந்து. வேள் பகழிக்கு - மன்மத பாணத்திற்கு. அன்
று அளித்தது.

244. பொன்வரையை - மேருவை.

245. அவையால் - மதி, வேள்பகழி, வாடையென்பவற்றால்.

246. சீராசை - ஸ்ரீராசை; சங்கரநயினர்கோயில்; 262. அங்கு அரனும்.

247. சோதிகள் தந்த.

249. மாலிகை - மாலை. குழலுக்குச் சோலை உவமை; “அளக மலர்க்கா”
(சொக்க. உலா. 321.) ஒலை - காதோலை.

252. எட்டுவரை - குலாசலம் எட்டு. வார் - கச்சு. அமையா - அடங்
காத. மட்டு - மணம்.

253. காவிரீ ராடல்வேற் கண்ணி செழுங்கமல
வாவிரீ ராட மனம்வைத்தாள்—ஆவிரீர்
254. அன்னங் கிளிகளொடு மார்கலி யாரமுதம்
என்ன மடவரலு மெய்தினாள்—அன்னமொரு
255. கோடி படிந்தவெனக் கொங்கைக் குடங்கவிழ்த்தி
ஆடிய மாதருட னாடினாள்—சூடகக்கை
256. அள்ளிந றுந் தெண்ணீ ரவர்கருந் தாரைதொ றும்
வெள்ளிறெடுந் தாரையென வீசினாள்—கள்ளமு றும்
257. பைங்குவளை மீதிவிரு பங்கயம் பூத்தவெனப்
பொங்கு வளைக்கரத்தாற் பொத்தினாள்—இங்கொழிக
258. என்றார் நகைத்தா ணகைத்த விளநிலவாற்
குன்ற வனசங் குவிதரலும்—துன்று
259. கரையேறிப் பல்கலனுங் கைபுனைந்து மாலை
விரையேறு கூந்தன் மிலைந்து—பரிவாய்க்
260. கனியிருந்த சொல்லியர்க்குக் காமா கமநூல்
இனிதருந்து கற்பிக்கு மெல்லை—தனிமுழங்கி

தொங்கம்.

261. விண்ணீர்ப் புயலுறங்கு வெள்ளருவித் தென்வரையும்
தெண்ணீர்ப் பொருளைத் திருந்தியும்—பண்ணீர்மை

253- காவிரீர் ஆடல் - கருங்குவளையின் தன்மையை வென்ற; ஆடல் - வெற்றி. வாவிரீ - தடாகம்.

254. அன்னம் - அன்னப் பறவை. ஆர்கலி - கடல்.

255. படிந்த - படிந்தன. கொங்கைக்குடம் - கொங்கையினையுடைய குடத்தை. குடத்தை மிதப்பாகக் கொண்டு ஆடுதல் மரபு. “துங்க முலைப்பொற் குடங்கொண்டு தூநீர் நீந்தி விளையாடும்” (மீ. பிள்ளைத். நீராடற். 6); “மானநீ ரரணஞ் சூழ்ந்த மன்னவ னுளத்தி னூடே,...கொங்கைக் குடத்தினு னீந்திப் புக்காள்” நைடதம். அன்னத்தைக். 16.

256. கருந் தாரை - கரிய கண்கள். 257. கண்ணைப்பொத்தினாள்.

258. வனசம் - தாமரை. 259. விரை - வாசனை. 260. நூலை.

261. தென்வரை - பொதியின்மலை; “தென்மலை யிருந்த சீர்சான் முனி வரன்” (பு. வெ. சிறப்புப். 2); “தென்மலைச் சந்தும்” (சிலப். 8:19.) பொருளை - தாம்பிரபன்னிநதி.

262. தந்து கொழிக்கத் தழைக்குந் தமிழ்நாடும்
நந்துதவழ் சீராசை நன்னகரும்—முந்திய
263. பேரா யிரந்துதிப்பப் பெற்ற மறைப்பரியும்
ஈரா யிரங்கோட் டிருங்களிறும்—சேர்தரும்
264. ஆவி யனையபதி னாற யிரங்கொம்பு
மேவி வளரும் விடைக்கொடியும்—பூவார்
265. திருக்கொன்றைத் தாமமுந் தெய்வ முரசும்
பெருக்குதன தாணையும் பெற்றேன்—செருக்கினால்
266. ஏகவனத் தான்செங்கை யேற்றவனத் தானறியா
நாகவனத் தான்பவனி நண்ணுதலும்—தோகையன்றார்
267. சூழ்ந்துவரச் சென்று தொழுதா டொழுதவுடன்
ஆழ்ந்த விரகத் தழுந்தினான்—வீழ்ந்தயர
268. ஆரிதழி திங்க ளணிந்தா னொடுமகன்றான்
தேரிளந் தென்றற் சிலையானும்—பேரிளம்பெண்
- பேரிளம் பெண்.
269. பொன்னிசைய மேவும் புகலியர்கோன் பாட்டிசையும்
இன்னிசையுமயாழினெடுத்திசைப்பான்—முன்னவன்பொற்
270. ஞானாணை யைச்செலுத்தந் தன்மையா ளாண்மையினால்
வேளாணை யைச்செலுத்தா வீறுடையான்—நாளும்

262. நந்து - சங்கு.

263. களிறு - ஐராவணம்; “நிரை நிரை, ஆயிரம் வகுத்த மாயிரு மருட
பின், வெண்ணிறச் செங்கண் வேழமும்” கோயினும்மணி. 4.

264. ஆவி - ஆயிரை. பதினாறாயிரங்கொம்பு - நரகாசுரனாற் சிறையிற்
வைக்கப்பட்ட பதினாறாயிரம் இராச கன்னியரை. செவ்வைத் தூவார் பா
வதத்தில், 10-ஆம்கந்தத்தில் நரகாசுரனைக் கொன்ற அத்தியாயத்திற் கண்
ணபிரான் பதினாறாயிரம் இராசகன்னியரை மணந்த வரலாறு காணப்படும்

265. தாமம் - மாலை.

266. ஏக அனத்தான் - ஒற்றை அன்னப்பறவையை யுடைய பிரமன்
கை ஏற்ற வல் நத்தான் - திருமால்; நந்து - சங்கம். நாகவனம் - புன்னேவனம்

267. வீழ்ந்து அயர.

268. ஆர் - ஆத்தி. இளந் தென்றற்றேர் - இளந்தென்றலைத் தேராகக்
டைய. சிலையான் - மன்மதன். சிலையான் திங்களணிந்தானொடும் அகன்றான்

269. புகலியர் கோன் - சம்பந்த முர்த்தியினது. முன்னவன் - சிவபெரு
மானது. 270. வீறு - வேறென்றற் கில்லாத அழகு.

271. உறுதுயி றந்திலவென் றோர்ந்துமை தீட்டா
விறலயில்வே லன்ன விழியாள்—இறையொருபாற்
272. சேர்த்த திருப்பிறைதான் சேர்த்தற் கரிதென்று
கூர்த்து வணையாக் குழலினுள்—பேர்த்துடைந்தும்
273. ஏங்கியு நொந்துமெம்மை யேந்திய தென்றுதாம்
தாங்கிய வாரந் தருவதற்கும்—ஒங்கலெட்டும்
274. பொற்பழித்து விண்ணிற் பொருப்பின்மை யாற்பிலத்தாம்
வெற்புளதோ வென்றாய்ந்து வெல்வதற்கும்—முற்றும்
275. கலைசாய்த்து நேரிட்ட கச்சினையுஞ் சாய்த்துத்
தலைசாய்த்து நோக்குந் தனத்தாள்—மலைசாய்த்து
276. வாரழகு பெற்றமுலை மாமங்கை யர்க்கரசி
பேரழகும் பேரற்பும் பெற்றுளாள்—சேரிளங்கால்
277. சுற்றத் திருந்து சுடரெறிக்கும் வெண்ணிலா
முற்றத் திருந்து முகிழ்நகையாள்—கற்றுணர்ந்து
278. தென்புகலி வேந்து செழியனுடற் கூனிமிர
முன்புகலுஞ் செஞ்சொன் முதுதமிழும்— வன்புலையர்
279. கற்றுணையாச் சேர்த்துக் கடற்படுத்த வஞ்செழுத்து
நற்றுணையென் றோதினோ னற்றமிழும்—முற்றலகும்
280. ஆண்டத் தொகையு மருமறையும் போற்றுதிருத் [றில்
தொண்டத் தொகைவகுத்தோன்சொற்றமிழும்—பண்டுமன்
281. ஆடினோன் பூண்டெழுத வாய்ந்ததுறை நானாறு
பாடினோன் பாடிய பைந்தமிழும்— பாடியிரு

-
271. மை - அஞ்சனம். இறை - இறைவன்.
272. கூர்த்து - ஆராய்ந்தறிந்து.
273. ஆரம் - முத்தமாலையை. ஒங்கல் - மலை. 274. பொற்பு - அழகு.
276. பேரற்பும் - பெரிய அன்பினையும். இளங்கால் - தென்றல்; “இளங்
காற்றாதன்” சிலப். 8:9.
278. புகலிவேந்து - சம்பந்தமூர்த்தி; புகலி - சீகாழி. செழியன் - கூன்
பாண்டியன். புலையர் - சமணர்.
279. கல்துணையா - கல்லைத் துணையாக. அஞ்செழுத்து - பஞ்சாட்ச
ரம். ஒதினோன். திருநாவுக்கரசர்.
281. ஆறை நானாறு - திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரை. பாடினோன் -
திருவாதவூரடிகள்.

282. கொங்கை யசையக் குழையசையக் கோலவளை
அங்கைமிசை யம்மானை யாடுமென்றாள்—உங்களிலே

283. ஆட லமையு மமையுமென வோங்குசுத்ர
கூடமிசைச் சென்று குலாவினாள்— நீடுபுன்னைக்

சித்திரசாலைக் காட்சி.

284. காவைநே சித்துவந்து கண்ணுதலை யாவுடைய
பாவைபூ சித்த படிபாரீர்— பாவைதனக்

285. கன்று வடிவமிரண் டாக விறைவனென்றாய்
நின்ற கருணை நிலைபாரீர்—சென்றுதொழ

286. இவ்வுலகிற் சங்கபற்ப ரென்னு மரவரசர்க்
கவ்வுருவந் தந்த வருள்பாரீர்—செவ்வேல்

287. அரசன் வழுதிபுரி யாலயமும் வானோர்
பரவு திருநகரும் பாரீர்—விரைகமமும்

288. ஆர வரைமுனிக்கோ ரஞ்செழுத்தி னுண்மைநிலை
தோ வுரைத்த திறம்பாரீர்—சோரவிடைப்

[வடமலைப் பிள்ளையன் பணிகள்]

289. பாகனுமை யாவுடைய பாவைதிருச் சந்தியில்
மாகமுயர் பொற்கம்ப மண்டபமும்—தோகையென

290. மாடகநல் யாழிசைத்து மாதர் நடம்புரிய
ஆடகத் தூணிரைத்த வம்பலமும்—குடுமுடி

283. ஆடல் அமையும் - அம்மானையாடுதல் போதும். சித்ர கூடம்
சித்திரங்கள் வரைந்திருக்கும் சாலை; இதனை, “எழுதெழிலம்பலம்”; “எழு
தூநிலை மண்டபம்” (18:28, 19:53) என்பர் பரிபாலில்.

283-4. புன்னைக் காவை - புன்னைவனத்தை.

284-8. சித்திரசாலையிலுள்ள இத் தலவரலாற்றைப் பற்றிய ஒவிய
காட்சி கூறப்படும்.

285. வடிவமிரண்டாக - சங்கர நாராயணராக.

286. அவ்வுருவம் - சங்கரநாராயண வடிவத்தை.

287. அரசனாகியவழுதி - உக்கிரப் பெருவழுதி.

288. ஆரவரை - சந்தனச் சோலைகளையுடைய பொதியின்மலை. முக்
க்கு- அகத்திய முனிவருக்கு.

289. மாகம் - ஆகாயம். தோகையென - மயில்போல.

290. ஆடகத் தூண் - பொற்றூண்களை. அம்பலம் - நாடகசாலை.

291. அண்ட ருறையு மகல்வான் முகடுரிஞ்சும்
கொண்டல் படியுநெடுங் கோபுரமும்—எண்டிசைநெல்
292. இட்ட களஞ்சியமு மேற்ற மடைப்பளியும்
வட்டநெடு வான்ரோய் மணிமதினும்—கட்டுகொடிப்
293. பொற்றடந் தேருமந்தப் பொற்றடந்தோர் மண்டபமும்
மற்றை நிருதிதிக்கு மண்டபமும்—முற்றவளம்
294. சேர்ந்தமணி வீதித் திருமடமும் பூந்தேறல்
வார்ந்தொழுகும் பூங்கா வனங்களும்—சார்ந்திலங்கு
295. கூலமணித் தெப்பக் குளமுமணி மண்டபமும்
சீல மறையோர் திருமீனையும்—நீலமிடற்
296. நெந்தைவெள்ளிக் குன்றநடந் தேந்தவர ராசைதனில்
வந்ததன்ன வெள்ளிவரை வாகனமும்—புந்திமகிழ்
297. வெண்கதிர் வெள்ளிவெற் பன்னவிடை வாகனமும்
வண்கனகத் திந்திரவி மானமும்—ஒண்சுடர்
298. கொண்டுதிகழ் வெள்ளியங் கோளரி வாகனமும்
மண்டு திறற்பூத வாகனமும்—தொண்டருடன்
299. வானவர் போற்றுமொரு மண்டலவி ழாவுமணி
ஆன வடமலை யாரமும்—ஞானவொளி
300. அன்னையுடை யாட்குரத்தன் வங்கியு மெய்யன்பை
முன்னு மறுபத்து மூவரும்—மன்னுகுண
301. சீலனுயர் காவைத் திருமால் வடமலைபூ
பாலன் வகுத்த படிபாரீர்—ஞாலமிசை
302. இன்ன வளனும் புதுமையுமெங் குள்ளனென்
றன்னமனை யாளிருக்கு மந்நிலையில்—மின்னும்
303. மழுவலத்தா னாவுடைய மானிடத்தான் கொன்றை
முழுமலர்த்தார் வேணி முடித்தான்—எழுபரவை

291 - 2. நெற்களஞ்சியமும்.

293. நிருதிதிக்கு - தென்மேற்கு மூலை. முற்ற - முடிய.

294. தேறல் - தேன். 296. வெள்ளிவரை வாகனம் - கைலாயவாகனம்.

297. கனகத்து - பொன்னுலாகிய. 298. கோளரி - சிங்கம்.

300. உடையாட்கு - ஆவுடைநாயகிக்கு.

301. காவை காவனூரென்பதன் மருஉவென்பர்.

304. ஆல மணிமிடற்று னம்பொன் மணிநெடுந்தேர்
கோலமணி வீதி. குறுகுத லும்—நீலவிழி
305. சென்றாள் பணிந்து தியங்கினு னெட்டுயிர்த்து
நின்றா ளயர்ந்தா ணிலைசோர்ந்தாள்—துன்றுபொழிற்
306. கூழைப் பதிவாழ் குழகனே கோட்டுமதிப்
பேழைச் சடைமவுலிப் பெம்மானே—ஏழையேற்
307. கம்புலி யார மழலாய்க் கொதியாமற்
பம்புமொலி யாவி பருகாமற்—கும்பமுனி
308. முன்னு மருந்து படியிந்த முந்நீரோ
டின்னுமருந் தென்ற லிசையாதோ—துன்னுபுகழ்
309. வென்றுபோ ராடிமதன் விற்கரும்பைக் கல்லாணைக்
கன்றுபோ லின்றளித்தா லாகாதோ—இன்றுனது
310. சின்னத் துடன்பகைத்தோன் சின்ன மெதிர்பிடித்தான்
என்னத் திருவுளத்துக் கேளுதோ—நின்னிதழித்
311. தாரேனுந் தாராத் தகைமையென்கொ லென்னவிவ்வா
ரேரேழ் பருவத் தொளிவ்ளையார்—நேர்போதக்
312. கண்ணுதலான் புண்ணைநறுங் காவுடையா னோர்பாகத்
தொண்ணுதலான் போந்தா னுலா.

304. நீலவிழி - நீலவிழியையுடைய பேரிளம் பெண்.

306. கூழைப்பதி - சங்கரநயினார் கோயிலின் திருநாமங்களுள் ஒன்று. பேழைச்சடைமவுலி - பேழைப் பெட்டிபோலும் சடைமுடி; “பேழைச் சடையர் மயானத்துப் பெரிய பெருமா னடிகளே” (நே. சுந்தா. கடஆர் மயானம்); பேழை - ஒருவகைப் பெட்டி.

307. அம்புலி ஆரம் - சந்திரனும் முத்து மாலையும். ஒலி - கடலொலி. கும்பமுனி - அகத்தியமுனிவர். 308. அருந்து படி - உண்டப்படியே.

307-8 முந்நீரோடு அம்புலியையும் ஆரத்தையும் அருந்தென்று கும்ப முனிக்குக் கூறல் உமக்கு இசையாதோ. கடலினையுண்டால் அம்புலியும் முத்தும் அதனாலியும் இராவென்றபடி. கடலிற்றோன்றுதலால் அம்புலியையும் உடன் கூறினார்.

309. விற்கரும்பைக் கல் லாணைக்கு அன்றுபோல் நீர் அளித்தால் ஆகாதோ.

310. சின்னம் - சிவசின்னம், காளம் (சூயில்.)

312. ஒண்ணுதல் - உமாதேவியார்.

சங்கரநயினர் கோயில் சம்பந்தமான செய்திகள் உள்ள
நூற்பகுதிகளும் தனிப் பாடல்களும்.

[பின்னே காட்டப்பெற்றுள்ள பல நூற்பகுதிகளும் தனிப்பா
டல்களும், இத் தலத்திற் செய்யப்பெற்றுள்ள சில திருப்பணி வர
லாற்றையும் வேறு சில வரலாற்றையும் தெரிவிக்கின்றன.]

திருவருட்பாமாலைப் பகுதி.

[இந்தூல் முன்பு ஊற்றுமலை ஸமஸ்தானத்தலைவராக இருந்த
மருதப்பத் தேவர்மேல் கன்றூப்பூர்க் கவிராயர் இயற்றியது.]

கலிவெண்பா.

மணிகொண்ட பொன்மதி லு மாளிகையுஞ் சூழக்
கணிகொண்ட ராசைக் கனியே—பணிகொண்ட
புற்றிடமும் வெள்ளிப் பொருப்பிடமும் பொய்தீர்ந்த
மற்றிடமும் வாழு மறைமுதலே—சொற்றெரிந்த
பாவுடையா னேவும் பழம்பொருளே பைங்கிளினேர்
ஆவுடையா னாப்புணரு மாதியே—காவிடங்கொள்
பொன்னு கமுநெடிய புன்னு கமுமிரண்டு
பன்னு கழும்படைத்த பாணுவே—எந்நாளும்
நாக சுனையி னனைவார் வினையகற்றி
மாகமுற வைக்கு மகேசனே—சாகரத்தின்
உண்மருந்து கொண்மினென வும்பருக்கு மிம்பருக்கும்
மண்மருந்து நல்கும் வயித்தியனே—தண்மலிந்த
பாதி மதிச்சடையும் பைம்பொற் கிரீடமும்பொற்
ருதவிழ்ந்த கொன்றையும்பூந் தண்டுளவும்—சோதிதரும்
சங்கக் குழையுந் தனிமகர குண்டலமும்
செங்கைப் பணிலமொடு தீமழுவும்—தங்குமணிக்
கண்டிகையும் பாம்புங் கவுத்துவமும் பொன்னணியும்
புண்டரிக வீருரியும் பொற்றுநிலும்—கண்டுகண்டு

காரேறு வானிற் கவினிந் திரசாபம்
 நேரே நிமிர்ந்தெழுந்து நின்றதென்ன—வாராத
 விச்சை தரும்பவள மென்மலையும் பொன்மலையும்
 பச்சை மலையுமொருப் பட்டதென்ன—அச்சதனோர்
 பாக முறலாற் பசுமையொடு செம்மையிரண்
 டாகமுறுஞ் சங்கரநா ராயணனே—யோகமுறும்
 பொங்கரவஞ் சூழ்ந்திறைஞ்சப் புற்றினிடத் தேயெழுந்த
 சங்கரநா ராயணனே சம்புவே—எங்கன்குல
 தெய்வமே யெவ்வுயிர்க்குந் தீரா வினைதீர்க்கும்
 சைவமே சீராசைச் சங்கரனே—பொய்வினையேன்
 ஆறா விடருந் றழைத்தாற் றிருச்செவிக்கங்
 கேளுதோ வென்றெதிர்நின் றேத்தினேன்—ஆறாருந்
 கற்றைச் சடையான் கணநா தரிலொருவன்
 மற்றைச் சிவன்போல் வடிவாகிப்—பொற்றொடையார்
 செக்கர்ச் சடையுந் திருநீறுங் கண்டிகையும்
 தொக்க புயநான்காய்த் தோன்றியே—மிக்க
 முறையிட் டவனாரென் முன்னுரையாப் பென்ன
 இறையிட்ட மாய்நின் றிசைத்தான்—திறையிட்டும்
 பூவேந்தர் போற்றும் புலமைக் கரசான
 பாவேந்தர் போற்றும் பலகலையும்—நாவேந்து
 குன்றாப் புகழான் குவலயமெ லாமகிழும்
 கன்றாப்பூர் வாழுங் கவிராசன்—என்றுதிரு
 நாமம் படைத்துடையோ னானென்றே னத்தனையும்
 தாமம் படைத்தவர்முன் சாற்றவே—காமனுடல்
 தியழலாச் செற்றோன் றிருச்செவிகேட் டுக்குழைந்து
 கூயவனை யிங்கே கொணர்தியெனத்—தாயனையான்
 ஏவா முனம்வந் தெனைவா வெனவழைத்துத்
 தேவாதி தேவன் றிருக்கொலுவில்—மேவும்
 அயனொடுமா லிந்திரனு மண்டர்முனி வோரும்
 சயசயவென் றேத்துஞ் சபையில்—முயலும்
 நெருக்கொதுக்கிச் சன்னிதியி னேரே நிறுத்த
 உருக்கியருட் பாடல்செய லுற்றேன்—பொருக்கெனவே

வீழ்ந்தே நெழுந்தேன் விழிநீர் பொழியவடி-
 தாழ்ந்தே நருளிற் றடைப்பட்டேன்—ஆழ்ந்தபணி
 பூண்டவனே போற்றிமண்ணிற் புண்ணியனே போற்றியென்
 ஆண்டவனே போற்றியெனவாலித்தேன்—நீண்டசடை[னை
 ஆவுடையாள் பங்கா வருட்பார்வை காட்டியெனைக்
 காவுடையா யென்றுகண்ணீர் காட்டினேன்—தேவர்க்
 கொருவா னவனிரங்கி யுன்வரவே தென்று
 திருவாய் மலர்ந்தருளிச் செய்தான்—
 * * * * *
 மற்த்டமு மின்றி மனையுங் கிடையாமற்
 புற்றிடத்திற் போந்துகுடி புக்கிருந்தோம்
 * * * * *
 ஏவுடையா ரிட்ட விருநாழி நெல்லையுநம்
 ஆவுடையா னுக்கென் றளந்துவிட்டோம்
 * * * * *
 கண்டிதமாய்ச் செய்யுங் கவியறியோம் புற்றுமண்ணென்
 றுண்டதனை யாங்கே யுவந்தெடுத்தே—உண்டை
 அரைத்தரைத்துக் கைசலிப்ப தாவுடைக்கு வேலை
 உரைத்தொழுக்க வேலைநமக் குண்டே—உரைத்துணநாம்
 மண்ணைக் கொடுக்கி னுங்கை வாசியுண்டென் பாரதனாற்
 புண்ணைப் புரைகளைப் போக்குவிப்போம்—உண்ணவும்வே
 றாதியமில் லாதா வுடையாளு நாமுமறப்
 பாதியுடம் பாடோம் பசுமைகாண்
 * * * * *
 பண்டிதனா மென்றீர் பசிப்பிணிக்கு நீணைக்கோர்
 உண்டைமருந் தேனு முதவிடர்
 * * * * *
 எந்து சடையாளை யெம்பெருமா னைச்சிவனைச்
 சாந்தமதி கங்கை தரித்தாளை—ஆய்ந்தசிவ
 சங்கரனை ராசைத் தனிப்பொருளை யாவுடையாள்
 பங்கரனைத் தெண்டனிட்டன் பாகவே—அங்கருளிச்
 செய்த படிக்குன் றிருக்கொ லுவின் முன்வந்தேன்
 வெய்ய கலியிருள் போய் விட்டதே.

வனச விடுதூது.

[இந் தூல் ஊற்றுமலை ஸமஸ்தானத் தலைவராக இருந்த நவநீத கிருஷ்ணதேவர்மேல் கன்றூப்பூர்க் கவிராயர் இயற்றிய பிரபந்தம்.]

சீராசை யாவுடைய தேவிபுணர் புன்னைவனத்
தாரார் சடைப்பரனுக் கன்புமிகப்—பேராது
மிக்கான பூசனைரை வேத்யமறைக் கட்டளையும்
எக்கால முந்தவறா தேநடத்தி.

சவ்வாது விடுதூது.

[இந் தூல் வடகரைஜமீந்தாராக இருந்த திரிகூட ராஜகோபாலதுரையின்மீது பாடப் பெற்றது.]

— தையலொரு

பாகன் சிவாயப் பரனுக்குந் தேன்கூழை
நாகசுனை யாவுடையா னுயகற்கும்.....
.....
நடத்துமறைக் கட்டளைக்கோ.

சந்திரகலாமஞ்சரி.

[இந் தூல் வடகரை ஜமீந்தாராக இருந்தபெரியசாமிசெம்புலிச் சின்னணைஞ்சாத்துரையின் மாப்பிள்ளையாகிய பெரியசாமித்தேவர்மேல் கடிகைமுத்துப்புலவர் பாடியது.]

நறைக்கட் டளைக்குமலர் நாகவனத் தாற்கும்
அறைக்கட் டளைப்படியுண் டாக்கிச்—சிறக்கவே
ஆலயமு மண்டபமு மன்னசத்ர சாலையும்பூஞ்
சோலையுஞ் செய்த சுகிர்தவான்.

வடகரைச் சின்னணைஞ்சாத்துரை
பட்பிரபந்தம்.

[இதனை இயற்றியவர் கடிகைமுத்துப் புலவர்.]

திருமலையாண் டவர்மகக்குத் தினபூசை யொடுதேரும்
திருநாளு நடக்கவே கூவாய் குயிலே.

கருதுசொக்கர் சங்கரர் நெல்லையப்ப ருக்குமறைக்
சட்டனைகள் தழைக்கவே கூவாய் சூயிலே.

பெரியசாமிச் சின்னணைஞ்சாத்துரை

விறலி விடுதாது.

அன்னா ளறம்வளர்த்தா ளாதலினு லாவுடைத்தாய்
தன்னா யகனுமவ டானுமே—இந்நாளில்
இந்தத் தருமம்வளர்ந் தேற வெழுந்தருளி
வந்திருக்கு மம்பொன்மலை மாதினுக்கும்—இந்தணியும்
சங்கரலிங் கர்க்குந் தகும்பூ சனைநடத்திப்
பங்கயமு நீலோற் பலமலரும்—மங்காத்
தடங்களுஞ்செய் வித்தே தங்குதற்கங் கங்கே
இடங்கள் வெகுவசதி யென்ன—மடங்கள் பல
கட்டித் திருப்பணிகள் கட்டளைக ளர்ச்சனைகள்
மட்டற்ற பொற்பணிகள் வாகனங்கள்—கட்டுபரி
வட்ட முதலமைத்து வாய்த்தசிறு காலசந்திக்
கட்டளையே கோலா கலஞ்சிறந்த—சூட்டமென
ஆவ லுடன் செய்யுமன தன்பினு லாதிவிண்டு
தேவனிவ னன்றநர சென்மமோ—பூவுலகில்
என்னப் பெரியோ ரெடுத்தியம்பும் பாக்கியவிற
பன்னப் பிரபலஞ்சேர் பத்திமான்.

தனிப்பாடல்கள்.

[பின் னுள்ளவை வடகரை ஸ்தானபதியாக இருந்த பொன்னம்
பலம் பிள்ளை இயற்றியவை.]

வேண்பா.

புற்றெங்கே புன்னை வனமெங்கே பொற்கோயிற்
சுற்றெங்கே நாக சுனையெங்கே—இத்தனையும்
சேரத்தா னங்கிருக்கத் தேவநீ தான்றனித்தித்
தூரத்தே வந்ததென்ன சொல்.

விள்ளுவமோ சீராசை வீடுவிட்டுக் காடுதனில்
நள்ளிருளிற் செண்பகக்கண் ணம்பியான்—மெள்ளவே
ஆடுக்குங் கள்ளரைப்போ லஞ்சா தெமைக்கரிசற்
காடுதொறு மேயிழுத்தக் கால்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

காவிக் கலையிலே யோகப்ப லேறக் கடலிலையோ
ஆவிக்கு மீளப் பிறப்பிலே யோகல்லி லம்புதனை
ஏவிப் பிளப்பது போலே யிதமறி யாதவரைச்
சேவிப்ப ரோசிவ சங்கர ராசைச் சிவக்கோழுந்தே.

இந்நூல் எழுதப்பெற்றிருந்த ஏட்டுப் பிரதிகள் இரண்டனுள்
ஒன்றன் முதலில் பின்னுள்ளவை வரையப் பெற்றிருந்தன.

கட்டளைக் கலித்துறை.

பேதை தனக்குப் பிராயமு மேழு பெதும்பைக்கொன்ப
தோதிய மங்கைக்குப் பன்னிரண் டாகு மொளிர்மடந்தை
மாதருக் கீரே ழுரிவை பதினெண் மகிழ்தெரிவைச்
சாதுழ் வேழெனும் பேரிள நாலெட்டுத் தையலர்க்கே.

போரணியும் வைவேற் புரவலரும் வாழியிசு
சீரணியு மாவுடைய தேன்வாழி.....
.....சங்க ரேசருலா வாழி

வரராசை சுவாமி சங்கரலிங்கம்பேரில் உலா செங்கோட்டைத்
தோப்பையா கவிராசரது எடுத்தபேர் படிச்சுக் கொண்டு திரும்பக்
கொடுத்துவிடவும். ஆவுடையம்மன் துணை.

சங்கரலிங்க உலாவீற் கண்ட

வி ஷ ய ங் க ள் மு த லி ய வ ற் றி ன்

அ க ரா தி .

[எண் கண்ணி எண்.]

அகத்தியர்க்குச் சங்கரநாராயணர் பஞ்
சாட்சரப் பொருளை உபதேசித்
தது, 26, 288.

அகத்தியரால் இந்திரனது யாகம்
முடியாமற் போனது, 151 - 3.

அடியார் காணிக்கை செலுத்தல், 38.

அம்பாவை - திருவெம்பாவை, 82.

அம்பிகைக்கு இறைவன் சங்கரநாராய
ணத்திருவுருவம்காட்டியது, 13-5,
19, 284 - 5.

அம்பிகையின் சாபத்தால் தேவனொரு
வன் புலையானது, 22.

அம்பிகையின் பச்சையுருவம், 118.

அரம்பையர்பச்சக்கனாகவந்தமை, 8-10.

அளக்காடு, 200 - 201, 249.

ஆயிரங்கரத்து வாணன் முழுவம் வா
சித்தல், 106.

ஆர்ப்பெடுப்ப, 108.

ஆவுடைய நாயகி, 8 - 9, 30, 43,
104, 144 - 163, 284, 303.

இந்திரன், 2.

இறைவன் காதில் இசைவாணர் இரு
வர் இருத்தல், 31.

சசனெழுதக்கோவை பாடினோர், 281.

உக்கிரபாண்டியன் இத்தலத்தில் கோ
யில் எடுப்பித்தது, 23, 110, 287.

உமை, 4.

எழுமுனிவர்

ஒருசனையைத்தேவர் திருத்தியமைத்
தது, 11.

ஒரு மறையவன் பொருளை வவ்விய

ஒரு சோழன்பிணியை இறைவன்
தீர்த்தது, 25, 111, 136.

கல்லானைக்குக் கரும்பருத்தியது, 309.

கற்பூரம் சாத்துதல், 69.

காணிக்கைச் செம்பொன், 38.

காதிலிருவர் சங்கீத நாதனார், 31.

காமாகமநூல், 260.

காவை வடமலைப் பிள்ளையனார், 301.

கானவன் ஒருவனை இறைவன் ஆண்
டது, 28.

குழலுக்குச் சோலைஉவமை, 249.

கூழைப்பதி, 306.

கொக்கரி - ஓர்இசைக்கருவி, 107.

கொண்மூ முழவு, 236.

சங்கபற்பர், 18, 33, 140, 286.

சங்கபற்பர் சிவபெருமானும் திருமா
லும் மெய்ப்பொருளென்று தம்மு
ள் மலைந்தது, 17.

சங்கபற்பருக்கு இறைவன் சங்கரநாரா
யணத் திருவுருவங் காட்டியது,
19, 286.

சங்கபற்பருக்கு வரமளித்தது, 20-21.

சங்கர நாராயணர், 5, 13-6, 19, 34,
109, 142, 285, 6.

சங்கரன், 30, 246.

சந்திரனுக்குக் கண்ணாடி உவமை, 73.

சம்பந்தர், 155, 269.

சமயத்தலைவர், 89.

சயந்தனுக்கு இறைவன் காக்கைவடி
வம் தீர்த்தது, 27.

சித்திரைமாதம், 39.

சித்திரைத் திருநாள், 39.

சித்ரகூடம், 283.

சின்னம், 310.

சீராகை, 87, 246, 262.

செக்கச்சிவந்த, 142.

செடாடவி, 39.

தசாங்கம், 261 - 5.

தள்ளாடும், 233.

தாரை - கண், 256.

தியாகராச மூர்த்தி, 84.

திரிபதகை, 50.

திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார்
என்பைப் பெண்ணாக்கியது, 155.

திருத்தொண்டர் கூட்டத்திற்குப் பா
ற்கடலுவமை, 87.

திருமால், 1.

திருமால் பதினாறாயிரம் மனைவிமாரை
யுடையவரென்பது, 264.

திருமாலாகிய இடபம், 35, 98, 121,
264.

திருமாலும் கண்ணப்ப நாயனாரும்
கண்ணைச்சாத்தியது, 203.

திருமுகம் அனுப்புவோர், 36.

தெள் - தெண்மை, 3.

தென்வரை, 261.

தேர்ப்பவனி, 205, 220.

தேவர் சோலையாக ஆனது, 8 - 9.

நகுடன் வானரசு நாடி மகம்செய்தது,
152.

நவசித்தர், 105.

நாகசுனை, 28, 138, 151.

நாகவனத்தான், 266.

நாட்கொள்ளுதல், 191.

நீற - 241.

• நோய்க்கு மருந்தளிப்பான், 136.

பகுந்து, 180, 243.

பச்சைக் கருப்பூரம் சாத்துதல், 69.

பச்சை யுருவம், 7, 118.

பசுவைக் கொன்ற பழியை ஓரந்தனை
னுக்குப் போக்கினது, 29.

படியெடுப்பு, 188.

பவனி, 205, 220.

பிரமதேவன், 1.

புக்லியர்கோன், 269.

புற்றிடத்து மண்மருந்து, 25, 111,
136, 182.

புற்றாடினிதமர்ந்தான், 162.

புன்னேரிழலில் அம்பிகை தவஞ் செய்
தது, 12.

புன்னேவனம், 6, 18, 29, 31, 137,
143, 149, 162, 204, 214, 266,
283-4, 312.

பூணூலுக்கு நிலவு உவமை, 61.

பேழைச் சடை, 306.

பொதுகோக்கு, 154.

மகரயாழ், 115, 215, 218.

மங்கையர்க்கரசி, 276.

மண்டல விழா, 299.

மதனூல், 208, 260.

மாதர் எழுவர், 103.

மாலையொருபக்கத்திருத்தும் பரம்
பொருள், 142.

முசுருந்தன் தியாகராச மூர்த்தியைப்
பூமியிற்கொண்டு வந்தது, 84.

முப்பத்து முக்கோடிதேவர், 37.

மூவர், 37, 55, 74, 278-81.

மேரு, 150, 244.

மேருவரை மானதவாவி, 117.

மேருவரையில் வாடைபிறத்தல், 150,
244.

மேருவைச் சூழ்ந்த ஏழு மலைகள், 92.

வடமலையாரம், 299.

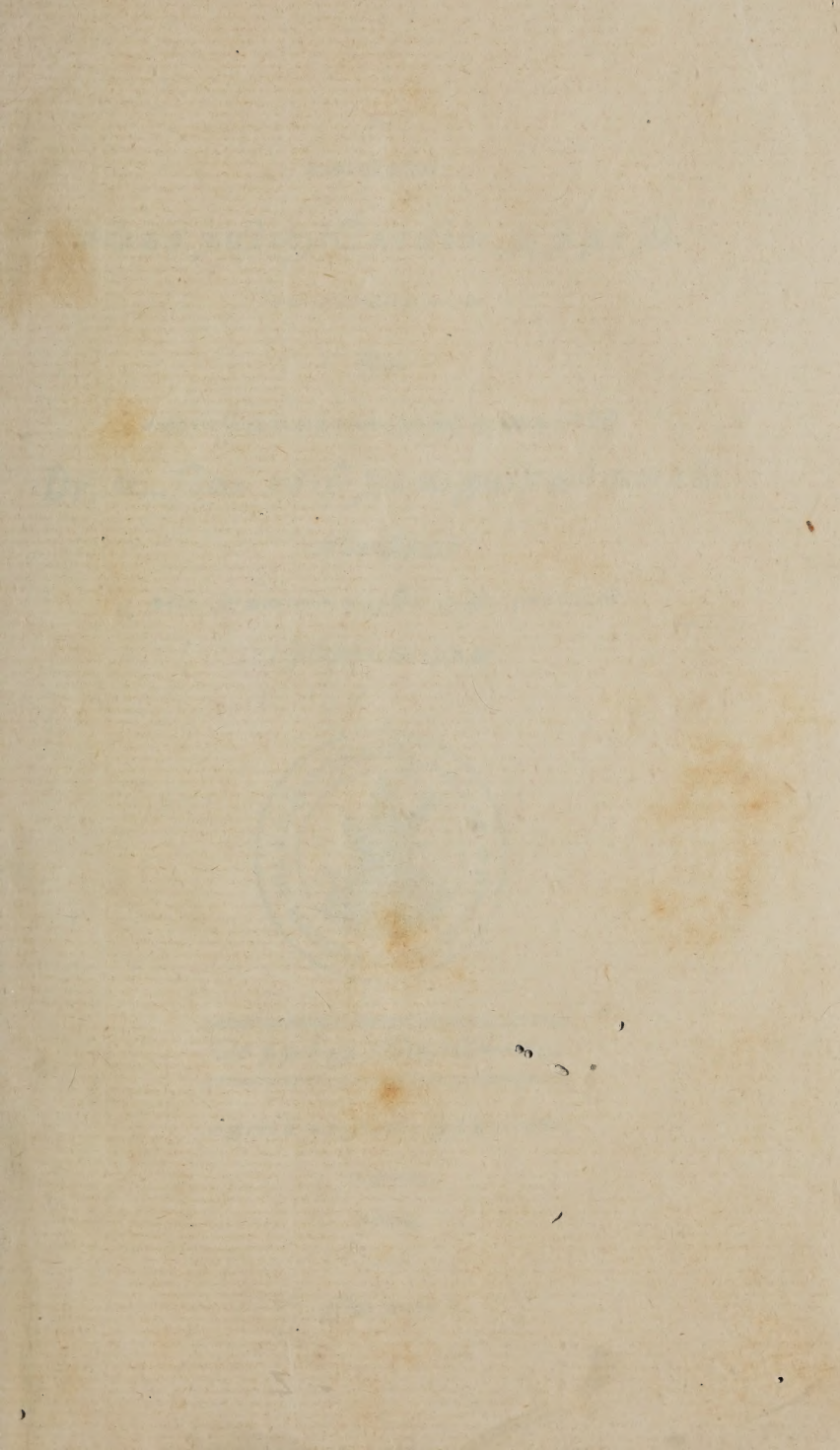
வடிந்தகுழை, 166, 192.

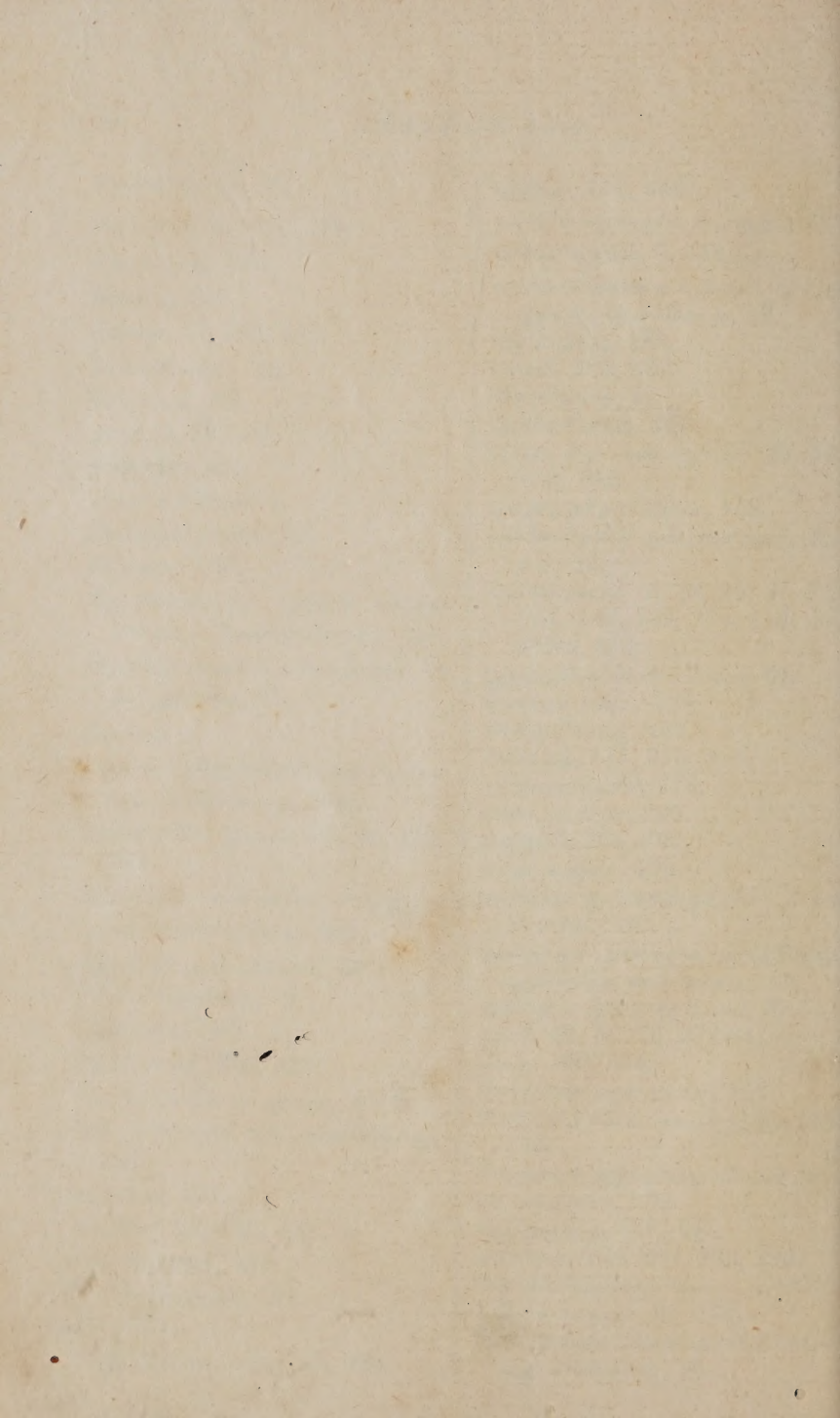
வரராசை, 184, 204, 246, 296.

வலையல்லிற்றதிருவிளையாடல், 121-2.

வன்மீக நாதனார், 32, 162.

வேய் முத்தை வேண்டிவளர்த்தோன்
ஒரு பாண்டியன், 85.

கணபதிதானே.

சங்கர நயினூர்கோயில் அந்தர்தி.

இது

மஹர்மஹோபாத்யாய-தாக்கதினூத்யகலாநிதி

Dr. உ. வே. சாமிநாதையரவர்களால்

பரிசோதித்துத்

தாம் நூதனமாக எழுதிய குறிப்புரையுடன்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

செந்தமிழ்ப்பிரகரம்—கூ.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை,

மதுரை.

1934.

விலை அணு 6.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header.

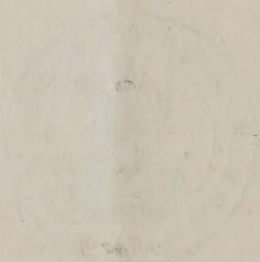
Handwritten text in the upper middle section.

Handwritten text in the middle section, possibly a date or location.

Handwritten text in the middle section.

Handwritten text in the middle section.

Handwritten text in the middle section.

Handwritten text in the lower middle section.

Handwritten text in the lower middle section.

Handwritten text in the lower section.

Handwritten text at the bottom of the page.

கணபதி துணை.

முகவுரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காரோறு நெடுங்குடுமிக் கயிலா யன்காண்
கறைக்கண்டன் காண்கண்ணார் நெற்றி யான்காண்
போரோறு நெடுங்கொடிமே லுயர்த்தி னான்காண்
புண்ணியன்கா ணெண்ணரும்பல் குணத்தி னான்காண்
நீரோறு சுடர்ச்சூலப் படையி னான்காண்
நின்மலன்கா ணிகரோது மில்லா தான்காண்
கீரோறு திருமாலோர் பாகத் தான்காண்
திருவாரு ரான்காணென் சிந்தை யானே. (திருநா. தே.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அந்தாதி.

தமிழ்ப்பிரபந்தங்களுள் அந்தாதியென்பது ஒன்று. அது முதற்செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்து அசை சொல் சீர் அடி முதலிய வற்றில் ஏதேனும் ஒன்று அடித்தசெய்யுளின் முதலில் அமையவும், * நூலின் இறுதிச்செய்யுளில் உள்ளது முதற்பாட்டின் முதலாக அமையவும் பாடப்படுவது. அவ்வந்தாதி யாப்புவுகையாற் பலவாகும். அவை, கவித்துறையந்தாதி வெண்பாவந்தாதி பதிற்றுப்பத்தந்தாதி முதலியனவாம்; அவற்றுள் திரிபுகவும் யமகமாதவும் அமைந்தவை முறையே † திரிபந்தாதியெனவும் யமகவந்தாதியெனவும் வழங்கப்படும். திரிபைத் திருகலென்றும் திருக்கென்றும் கூறுவர். திரிபும் யமகமும் ஒரே அந்தாதியிற் கலந்துவருதலும் உண்டு. இவ்வகைநூல்கள் சொற் றொடர்நிலைச்செய்யுளின் பாத் படும்.

* இப்படி வருதல் மண்டலித்தவென்று வழங்கப்படும்.

† “குடந்தையந் தாதி திரிபா வொருசதங் கூறிடுவன்” என்றார் ஒரு பெரியார்.

படிப்பவர்களுக்குச்சொற்றொடரைப் பிரிக்கும் முறை, ஒரு சொல்லின் பலபொருள்கள், பழையவாறு முதலியவற்றை எளிதில் அறிந்து கொள்ளவும், ஞாபகசக்தியை அதிகப்படுத்தவும் தக்க கருவிகளாக இருத்தலின், பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் இவ்வந்தாதிகள் ஆங்காங்குத் தமிழ்பயின்றவரும் மாணாக்கர்களுக்குப் பள்ளிக்கூடத்திலே ஆரம்பத்தில் கருவிறூல்களாகக் கற்பிக்கப்பெற்றுவந்தன. திரிபுவகையிற் புகலாரந்தாதி, திருவேங்கடத்தந்தாதி முதலியவைகளும், யமகத்தில் திருவரங்கத்தந்தாதி முதலியனவும் தமிழ் மாணாக்கர்களால் அங்ஙனம் தொன்றுதொட்டுப் பயிலப்பட்டுவருகின்றன. நிற்க.

சங்கரநயினர்கோயில் அந்தாதி.

சங்கரநயினர்கோயிலந்தாதி என்பது பாண்டிநாட்டிலுள்ள தாகிய சங்கரநயினர்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீசங்கரநாராயணப் பெருமான் விஷயமாகப் பாடப்பெற்றது. இது கூழையந்தாதி, வாராசையந்தாதி எனவும் வழங்கும். கூழையென்பதும் வாராசையென்பதும் சங்கரநயினர்கோயிலின் திருநாமங்கள். இத்தலத்தில் ஒருபுறநிற் பாம்பின் திருவுருவங்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்த கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமான் இங்கே இருந்த காட்டைச் செப்பஞ்செய்யவந்த மணிக் கிரீவன் என்பவனால் வெட்டப்பெற்று வாலற்றுக் கூழை யுருவத்தோடு அவனுக்குக் காட்சியளித்தமையின் கூழைப்பிரான் என்னும் திருநாமம் அவருக்கு ஆகிப் பின்பு கூழை யென்பது இத்தலத்திற்கும் ஆயிற்று. இதற்கு அருகில் ஓடும் ஆறு கூழையரென்று வழங்கப்படுமென்பர்.

*ஸ்ரீராசபுரம் என்னும் வடமொழிப்பெயர் ராசையென மருவிற்று; இராசவில்லிபுத்தின் ஸ்ரீஉவாகிய ராசையென்பதினின்றும் வேறுபாடு புலப்பட வாராசையென வழங்கப்பெற்றதென்று தோற்றுகிறது.

இத்தலம் பாண்டிநாட்டிலுள்ள பஞ்சபூதஸ்தலங்களுள் பிருதுவிஸ்தலமென்றும் சிவபெருமானுக்குரிய சுச - மூர்த்தங்களுள் ஒன்றாகிய ஸ்ரீசங்கரநாராயண மூர்த்தத்திற்குரிய ஸ்தலமென்றும் நூல்கள் கூறும்.

*இப்பெயர் இத்தலத்திற்கு உண்மை இந்தத் தலத்திற்குரிய சாஸனத்திலுள்ள ஒருசுலோகத்தால் தெரியவருகிறது (திருவாங்கூர்ச் சீலாசாஸனங்கள், VI, ப. 90.)

என்னுடைய தமிழாசிரியராகிய மகாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் இலக்கியபாடஞ் சொல்லிவருகையில் ஒரு முறை இந்நூலிலுள்ள,

“இளந்தென் றிலேவட வானல மென்னு மிகன்மதன் கா
களந்தென் றிலையன் கானொன வேங்குங் கடலகடு
பினந்தென் றிலைவர் தமிழ்ப்பதெந் நானெனும் பேதையிவ்வா
றளந்தென் றிலையி லெழுத்தெனுங் கூழை யரும்பொருளே” (க)

என்ற *செய்யுளை ஒன்றற்கு மேற்கோளாகச்சொல்லி, இது கூழையென் னும் ஒரு தலத்துக்குரிய அந்தாதியிலுள்ளதென்றும் அந்நூல் கிடைக்கவில்லையென்றும் எங்களுக்குச் சொன்னதன்றி இதன் சொல் நயம் பொருள்நயங்களை மிகவும் பாராட்டினார்கள்; ‘அளந்தென் தலையில் எழுத்தெனும்’ என்ற பகுதி மிகவும் அருமையாக அமைந்த இச்செய்யுளின் சுவையை அதிகரிக்கச் செய்கின்றதென்றும் சொன்னார்கள். அக்காலத்தில் கூழையென்பது இன்னதலம் என்று தெரியவில்லை. அப்பால், வருபவர்களிடம் இந்த நூல் கிடைக்குமாவென்று அவர்கள் விசாரித்தும் வந்தார்கள்; கிடைத்திலது. கிடைக்கவில்லையே என்ற வருத்தம் அவர்களுக்கு இருந்துவந்தது.

பின்பு நானும் விசாரித்துவந்தேன். †கூழையென்பது இன்ன தலமென்பதும், இவ்வந்தாதியின் ஆசிரியர் இன்னாரென்பதும் தெரியவில்லை.

இந்நூலைப் பெற்றுப் படிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பம் எனக்கு மிகுதியாக இருந்துவந்தது. பலவகையில் முயன்றும் கிடைக்கவில்லை. சிலமாதங்களுக்குமுன்பு என்னிடமுள்ள பழஞ்சுவடிகளைப் பிரித்துப்

* அன்பர் தில்லையம்பூர்ச் சந்திரசேகர கவிராசபண்டிதர் தாம் பதிப்பித்த தனிப்பாடற்றிரட்டை இரண்டாமுறை (1878-79) பதிப்பித்தபொழுது அவருடைய விருப்பத்தின்படி பல தனிப்பாடல்களை எழுதி அனுப்பினேன். அவற்றுள் இந்தச் செய்யுளும் ஒன்று.

† ஏறக்குறைய 55 வருஷங்களுக்குமுன்பு திருவாவடுதிறையில் நான் இருந்தகாலத்தில் அங்கே ஒருசமயம் பாடங்கேட்கவந்த ஏழாயிரம்பண்ணை, தாமோதரம்பிள்ளையென்பவர் கூழையென்பது பசுவந்தனையென்னும் ஸ்தலமென்றும், இந்நூலை இயற்றியவர் கடிகைமுத்துப்புலவரென்றும் கூறினர்.

பார்த்தவருக்கயில தென்றிருப்பேரை வட்டுச்சுவடி ஒன்றன்மேல் 'கருடத்துதி' என்ற பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தமை தெரிந்தது. 'அஃது இவ்வளவு பெரியதாயிராதே!' என்ற ஐயத்தால் வேண்டிய பக்குவம் செய்து ஒவ்வோரோடாகப் பிரித்துப் பார்த்தேன்; பல ஏடுகள் பின்னர் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றிலுள்ள சில ஏடுகளிலிருந்த பாடல்களில் கூழை என்ற பெயர் காணப்பட்டது. உடனே எனக்கு உண்டான ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை. வேறொரு புதித சுவடியும் அதில் இருந்தது. வரராசையந்தாதி என்ற பெயர் அதிற் காணப்பட்டது. இரண்டையும் பார்த்தபோது இரண்டும் ஒரு நூலாகத் தோற்றின. பின்னது பெரும்பாலும் முன் உள்ள பழைய பிரதியைப்பார்த்துப் பிரதிபண்ணப்பட்டதென்று தெரியவந்தது; அதிற் சில வேறுபாடுகளும் இருந்தன.

இவ்வந்தாதி நூலுசெய்யுட்களுள்ளதேனும் கிடைத்தவை 93 செய்யுட்களும் 99-ஆவது செய்புனின் முதலடியுமே. கூழைப்பெருமானுடைய அந்தாதியாதலின் கூழைபாகவே கிடைக்கும்படி திருவநுள் செய்வித்ததுபோலும்! முற்றும் கிடைப்பின் அதுகூலமாகவிருக்கும்.

இரண்டுபிரதிகள் கிடைத்தமையின் ஒன்றிற் சிதைந்திருந்த செய்யுட்பகுதிகள் மற்றதன் உதவியால் உண்மைவடிவமறிந்து ஒழுங்கு படுத்தப்பெற்றன. புதித பிரதியில் 96-செய்யுட்களும் 97-ஆவது செய்புனின் முதலடியும் இருந்தன. அப் பிரதியின் இறுதியில், 'அக்ஷபஞ்ச ஆவணிமீ' உரு-ம்வ சனிக்கிழமையும் அசுபதியிலேயுமேழுதி முற்றியது. முற்றிலும் இந்தச்சுவடி எழுதினபிறகு ரோகந்தீர்த்தது...சுப்பிரமணியக் கடவுள் துணை. குழைக்காதர் திருவடிகளே சாணம். கூாஅயிசுரு அற்பிசிமீ மைக்காப்புச் சாத்தியதென்றறியத்தக்கது' என்பது எழுதப்பட்டிருந்தது. இதனால் அப்பிரதி எழுதப்பட்டகாலம் இற்றைக்கு 123 வருடங்களுக்கு முன்பென்பதும் இந்நூல் அதற்கு முன்பே இயற்றப்பட்டதென்பதும் தெரியவந்தன.

இதற்குக் கூழையந்தாதி வரராசையந்தாதி என்ற பெயர்கள் பிரதிகளிற்காணப்பட்டாலும் தமிழ்நாட்டில் கூழை, வரராசை என்ற பெயர்க் அநிகமாக வழக்கில் இல்லாமையால் எல்லோருக்கும் விளங்கவேண்டிச் சங்கரநயினர்கோயிலந்தாதி என்னும் பெயர் புதிதாக அமைக்கப்பட்டது;

இத்தலத்திற் கு ஓருலா உண்டு. அது குறிப்புரைபுடன் சில மாதங்களுக்குமுன் என்னால் 'சிவநேசன்' என்னும் பத்திரிகை மூலமாக வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.

தூலாராய்ச்சி.

இந்நூலிற் பதினொருசெய்யுட்கள் (65-74, 98) யமகமாக அமைந்துள்ளன; மற்றவை திரிபு; எளிதிற் பிரித்துப் பொருள்காணும்படி செய்யுட்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இந்நூலாசிரியர் இன்னொன்று தெரியவில்லை; ஆனாலும், இவர் படிப்பவர்கள் எளிதிற் பொருள் அறிந்து கொள்ளும்படி சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் திரிபு யமகங்களில் அமைத்துப்பாடும் சிறந்தகவிஞர்கள்வரிசையிற்சேர்த்து எண்ணத்தக்கவரென்பதமட்டும் தெரிகிறது. இவருடைய வாக்கிலிருந்து இவர் வருத்தமின்றிச் செய்யுள் இயற்றும் திறமையுடையவரென்றும், அகப் பொருட்டுறைகளைச்செவ்வனே அமைத்துப்பாடுவதில் வல்லவரென்றும், சிவபெருமானுடைய திருவருள் ஒன்றையே பற்றுக்கோடாக உடையவரென்றும், உலகவழக்கிற்பயிலும் சொற்களையும் கருத்துக்களையும் அமைத்துப்பாடும் இப்பலினரென்றும் தெரியவருகின்றது.

1. தல விஷயங்கள்.

இத்தலத்திற் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியுள்ள மூர்த்தி கூழைப் பிரான், சங்கரர், சங்கரேசர், சங்கரநாராயணர், சிவசங்கரேசர், ஆயுடை நாயகர் என்ற பலதிருநாமங்களை உடையவர். இந்த நூலில் அங்கங்கே அவற்றைக் காணலாம். சங்கரநாராயணராகச் சிவபெருமான் இத்தலத்து எழுந்தருளியிருப்பதை, "கமழந்துளவக் கண்ணிக் கரும்புய லோர் பாகர்" (70); "மாமனை யாவுடை மர்திடம் வைத்தவனே" (71) என்று கூறியிருப்பதன்றி, 56-ஆவது செய்யுளில், 'பாம்பை அணிந்த சட்டையை உடையாய், கவுத்துவமணியை அணிந்த மாம்பையுண்டையாய், பூமியிலும் வானுலகத்திலும் சோதியாகிற்பாய்; அழகிய ஆகாயத்தை அளந்தாய், சிவப்பான திருமேனியை உடையாய், பச்சைகிறத்தையுடையாய், கூழையிலுள்ள சங்கரநாராயணனே!" என்று அவருடைய திரு வருவ வருண்ணையாலும் ஆசிரியர் விளக்கியிருக்கிறார். சங்கரநாராயணர் என்ற திருநாமம் 98-ஆவது செய்யுளில் அடைந்துள்ளது.

அம்பிகையின் திருநாமம் ஆவுடைநாயகியென்பது. அது வடமொழியிற் கோமதி என்று வழங்கும். இந்நூலில் ஆவுடை, ஆவுடைநாயகி, ஆவுடைத்தோகை, ஆவுடைமாத, ஆவுடையம்மை என்று அத் திருநாமம் பலவகையாகக் காணப்படுகிறது.

இந்தத் தலத்தின் பெயர்களாகிய கூழை, சீராசை, ராசை, வராசை என்பவை இந்நூலில் அங்கங்கே வந்துள்ளன. அவற்றுள் வராசை யென்பது 23-ஆம் செய்யுளில் எதுகையில் அமைந்திருக்கின்றது.

தலவிருட்சம் புன்னை. அதனால் இதற்கு நாகவனம், புன்னைவனம் என்னும் திருநாமங்கள் உண்டு. அவையும் இந்நூலின்கண் காணப்படும். சிவபெருமான் புன்னைவிருட்சத்தினடியில் எழுந்தருளியிருத்தல், “நினைவாரிதயம் நிறைந்திருப்பார் புன்னை நீழலுற்றோர்” (54) என்பதற் சொல்லப்படுகிறது.

ஆசிரியர் இத்தலவளங்களைப்பலடியாகப்பாராட்டுகின்றார்: “பைப் போதருந்திக், கோவிக்கு மாவி புடைசூழங் கூழை” (5), “மலங்கு தலைப்படும் வாவிக்குழ் வராசை” (8) என்பவை முதலியவற்றால் வாவிவளத்தையும், “பொழில் மாகத் தளவுயர் சீராசை” (30), “படருப் பலவு புடைசூழங்கூழை” (39), “காவில் வண்டுகள் தந்தந்தனமென்றிசை பாடுங் கூழை” (68), “பூங்குமு காரஞ் சொரி கூழை” (76) என்பவை முதலியவற்றும் பொழில்வளத்தையும், “செய்பல ருந்தண் கமல முதீ ழினுந்தென் கூழை” (52), “கமலவயற் கண்ணிக்கரும்பு” (70), “கண்ணின்மணி, காலந் கனலங் கழனியி ராசை” (72) என்பவை முதலியவற்றால் நிலவளத்தையும், “நவமணி மாளிகை சூழ் கூழை” (56), “கூழையணிநகர்சூழ் வயலரு காவணங்காண்” (63) என்பவற்றால் நகரத்தின் செல்வச்சிறப்பையும், “அறந்திருந்தாநின்ற ராசை” (95) என்பதனால் அத்தலத்திலுள்ளார் அறம் செய்வாரென்பதையும், “இன்றே னனை தமிழ் வராசை” (19), “தென்மலைத்தமிழ்தேர் வராசை” (37) என்பவற்றால் அவர்கள் தமிழாராய்ச்சி செய்பவர்களென்பதையும் புலப்படுத்திகின்றார்.

2. சிவபெருமான் பெருமை.

சிவபெருமானுடைய பெருமைகளையும் திருவிளையாடல்களையும் திருவுருவத்தையும் பலவகையில் அமைத்துப் பாராட்டுகின்றார். அவர் அன்பர்க்கெனியவரென்பதை, “கங், காளா வாச மலர்ப்பதத் தோரெனக்கற்ற வரை, யாளா” (28), “என்றும், இருந்தந் தியான மிபற் றநல்லோரித யா விந்தம், திருந்தந்தி யாகன்” (31), “வந்தியா நின்ற பேர்க்கருள் கூழை யமலன்” (41), “நினைவா ரிதய நிறைந்திருப்பார்” (54), “நறை, பெயலரு காவணங் கண்பர்க்குள்ளார்” (63) என்பவை முதலியவற்றாலும், அவர் அன்பில்லார்க்கு அரியவரென்பதை, “கழல், மேனலங்கண்ணியருகார்.... கலங்குவரே” (7), “இந்தப்பெற்றி செய்பார்க் கயலர்” (63), “பொற்றா னின்மலர், ஆங்கமுகாரகஞ்செல்லார்” (76), “அசேதனர்க்கெய்தார்” (89) என்பவற்றாலும் தெரிவிக்கிறார். அவரை வணங்குவார்க்கு யமபயம் இராதென்பதனை, “மலர்த்தாட் பணிசேர், பித்துரு மத்தனை யோவிட் டியமன் பிடிப்பதின்றே” (13), “கூழை பாவு பிறை, அடரும்பல் அதுக்கி யமனம் மேல்வா வஞ்சுவனே” (39), “கைதொழுமேற், கைக்க யமன் றோடர் காலமெக் காலமக் காலமருள், கைக்கயமன்று” (73), “இயம படர்க்கு மஞ்சேம்” (90) என்று புலப்படுத்துகிறார். அன்றி அவருடைய தரிசனத்தால் இகபரவாழ்வு வருமென்பதனையும் (14), குற்றங்க ளெல்லாம் நீங்குமென்பதனையும் (23), அவர் பிறப்பை நீக்குவாரென்பத னையும் (45), வரந்தருவாரென்பதனையும் (94) பயன்களாகக்கூறுகின்றார்.

3. நெஞ்சறிவுறுத்தல்.

நெஞ்சைவிளித்துச் சொல்லுவதாக இதில் பலசெய்யுட்கள் உள் ளன. அவற்றில், “நெஞ்சமே, நீ உலகில் உள்ள ஆசையை ஒழித்துக் கூழைத்தலத்திற்சென்று சிவபெருமானைப் பராவி அவருடைய திருநாமங் களைச் சொல்லிக் கைகூப்பிப் பணியநினைப்பாயாக. அதனால் நற்பயன் உண்டாகும்” (39, 41) என்று சொல்லுகின்றார். “முத்தமிழ்கொண், டியங்கத் தராதவர்பா னெஞ்சமே யென்கொ லேற்பதுவே” (42) என்ப தில் உலாபியரைச் சென்றுபாடுதல் பயனின்றென்று எடுத்துக்காட்டு கின்றார். அத்தகைய துன்பம் வராமல் தம் அடியார்களைச் சங்கோசர்

காப்பாரென்பதனை, “வரந்தருவார்.....ஒண், கரந்தருவர் வென்று
லோபரையேத்தங் கருத்தறவே” (94) என்பதனால் விளக்குகின்றார்.
அவரைப்பணிதலொன்றினையே பெரும்பணிபாகக்கொண்ட இவ்வாசிரியர்
தம் கொள்கையை, “நெஞ்சே! வரரசைக் கதிர்வன் நிகரும் அங்க, அலை
நதி சூடி, என்று கைகூப்புவதே கருமம்; கவலை இனி வேறு வைக்கக்கூட
வது இன்றே” (67) என்று கூறுகின்றார்.

“கதி வீடருள, வரும் பாதகஞ்சமும் வாய்க்குங்கொலோ” (10),
“நினதருள் மாரித் திவலைபட, நின்றே னனைய வெனக்கெந்த நாள்வந்து
நெர்படுமே” (19), “சீரசை நாதர் மலர்ப்பதத்திற், போகத்தளவுள மெந்
நா ளெனக்குப் பொருந்துவதே” (30), “எந்நா ளடைவனின் பாதத்
தையே” (34), “என் னெஞ்சகம் வீற்றிருக்க...என்று காண்பதுவே”
(59), “வாப்புர் தென்னையங் காள மதிப்பதென்றே” (83), “திகம்பார்க்
கன், பிலக மெழுகி னுருகேம் வெவ்வேறெய்து மைம்புலனை, விலகம்
எழுபவ மெவ்வாறிங் கோயும்” (96), “உள்ள முருக வொழிபாத பாவி
யுள்ளத்திலுள்ள, கள்ள முருக வருள்வதென்றே” (97) என்பவற்றால்
ஆசிரியர் சிவபெருமானுடைய திருவருளைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆவல்
மிக்கவரென்பது அறியப்படுகின்றது.

4. பிறதலச் செய்திகள்.

“கடுங்கலியானை கரும்புணக்கண்டவன்” (45), “வந்திக் கமலங்
கவிர்சடை மேல்வைபை மண்சுமந்தோர்” (49) என்பவற்றில் மதுரைத்
திருவிளையாடல்களையும், “இபலருகாவணம் சங்கத்திலேறு மிறைவர்”
(63) என்பதில் சங்கப் புலவராக இருந்து அத்தலத்தில் தமிழைப் பாது
காத்ததையும் கூறியிருக்கிறார். “கநகசபை வானா” (60) என்பதில்
சிதம்பரதலத்திலுள்ள பெண்ணம்பலத்தைச் சொல்லியிருக்கின்றார்.

92-ஆம்செய்யுளில் “என்பரிவைத்தனு வாக்கிதன்தந்தை” என்ப
தனால் ஞானசம்பந்தர் முருகக்கடவுள்வதாரம் என்னும் கொள்கையை
இவ்வாசிரியர் உடையவரென்று தெரிகின்றது.

5. பொருளிலக்கண அமைதி.

இந்நூலின்கண் அகப்பொருட்டுறைகளாகவும் புறப்பொருட்டுறைகளாகவும் அமைந்துள்ள செய்யுட்கள் பல. கூழைப்பிராணைக் கிளவித்தலைவராகக்கொண்டுபாடப்பெற்றவை யாவும் புறப்பொருட்கிளவிகளுள் கடவுண்மாட்டு மானிடப்பெண்டிர் நயந்தபக்கத்தின் வகையினவாகும். இவ்விருவகையிலும் தலைவன் தலைவி பாங்கி செவிவி கண்டோர் என்பவர்களின் கூற்றாகப் பல நூறைகள் இருக்கின்றன.

தலைவன்கூற்றுக்களுள் வண்டோச்சிமருங்கணைதல் (66), மடலேறத்துணிதல் (72), ஐயம் (84), இடையூறு கிளத்தல் (89) முதலிய நூறைகளும், தலைவிகூற்றுக்களுள் சந்திரோபாலம்பனம் (17), கிளிவிடுதூது (43), இரவுநீடுபருவரல் (63), காமமிக்ககழிபடர்கிளவி (82) முதலிய நூறைகளும், பாங்கிகூற்றுக்களுள் இரவுக்குறியிலக்கல் (6), நாரைவிடுதூது (21), வெறிவிலக்கு (49, 93), உலகியலுரைத்தல் (64), தலைவனைநகுதல் (36) முதலியனவும், செவிவிகூற்றுக்களுள் உடன்போக்கின் கண் இரங்கல் (38), தலைவியின்நிலைக்கிரங்கல் (4, 15, 95) முதலியனவும், மிக்கோர் ஏதுக்காட்டலாகிய கண்டோர்கூற்றும் (10) வந்துள்ளன. 50 - ஆவது செய்யுளிற் கூடற்கழிபைப்பற்றிய செய்தி சொல்லப்படுகிறது.

6. தமிழ்.

இவ்வாசிரியர் தமிழை, 'இன்றேனணையதமிழ்' (19), 'தென்மலையத் தமிழ்' (37), 'முத்தமிழ்' (42) என்று பாராட்டுவார்.

7. அணி அமைதி.

இதன்பால், நிரனிறை பரிவர்த்தனை 'தன்மைநகிற்சி உவமை உருவகம் சொற்பின்வருநிலை முதலிய அணிகள் அங்கங்கே அமைந்துள்ளன.

8. உவமைகள்.

உலகவழக்கில் மிக்குவழங்கும் உவமைகள் சிலவற்றை இவர் எடுத்தாளுகின்றார். சிவபெருமானுக்கு ஆமலகக்கனியை உவமிக்கின்றார் (1). "அகங்கனலிற், றாளு காக்கு நிகரா யுருகுவர்" (3), "அனலதன்மேன் மெழுகானதென்னங்கம்" (69), "அக மெழுகினுருகேம்" (96) என்ப

வற்றில் அனலால் உருகும் அரக்கும் மெழுகும், “கானலங் கண்ணி யுழன்மா னெனவுட்கலங்குவரே” (7) என்பதில் கானலை நீரென எண்ணும் மாணம், “உலக மெழுமென் குமிழியென்பார்” (96) என்பதில் நீர்க் குமிழியும் எடுத்தாளப்படுகின்றன. “வெங்கணைபடுபுண், கரங்கடுக்க யமவாதை யுற்றிடுங் காலத்திலே” (71) என்பதில் யமவாதைக்குப் புண்ணுக்கு இடம் காரம் உவமை கூறப்படுகின்றது.

9. உலக வழக்கு.

சாதாரணமாக உலகவழக்கத்தில் உள்ள சொற்களும், சொற்றொடர்களும், கருத்துக்களும் இதில் வந்துள்ளன. வருத்தப்படுபவர்கள் தங்களைப் பாவி என்று நொந்துகொள்வதுண்டு. அந்த வழக்கத்தை இதில், “ஒருபாவிபெற்ற அஞ்சம்” (4) என்று செவிலியும், “இனி அந்திபட்டார் பாவிக்கு மாவிற் குயில்பகை” (5) என்று தலைவியும், ‘உள்ள முருக வொழியாத பாவி” (97) என்று கவியும் தம்மைக் கூறிக்கொள்ளும் பகுதிகளிற் காணலாம். வருத்தத்துக்குக் காரணமானவர்களையும் பாவி என்று வைவது இயல்பு; அவ்வியல்பு, “படுபாகிமதன்” (57), “பாவிக்கருங்கங்குல்” (63) என்பவற்றில் காணப்படுகிறது. வருத்தமுறுகின்றவர்கள், “இது தலையிலெழுத்து” என்று சொல்லும் வழக்கு, “என்தலையி லெழுத்தெனும்” (9), “வம்பு விபித்தா னயனிந்த வொண்டோடிக் கே” (11), “அனத்தன் விதித்ததிங்வாறு” (16) என்பவற்றிற் குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சொல்பவருடைய தைரிய முதலியவற்றைப் புலப்படுத்தும் ‘அட’ என்ற சொல்லை “அடவா ரண மதன” (29) என்றும், வியப்பைத்தெரிவிக்கும் ‘அம்மா’ என்ற சொல்லை, “மாவை அம்மா தழைபா லிவர்தா மெய்தவாறு நன்றே” (86) என்றும், மிக்கவருத்தத்தைக்குறிக்கச் சொல்லும் ‘சிவசிவ’ என்பதை, “சிவசிவ ஈச்சராவு மிலையோ” (36) என்றும் உலகவழக்கோடு பொருந்த இவ்வாசிரியர் எடுத்தாண்டிருக்கிறார். “சென்றுதான் பெறல தென்னில், அங்கே வில்லேவடன்கை யேவைந்துமே” (15) என்பதில் வினாவியை யாக ஒரு கருத்தைச் சொல்லும் உலக இயல்பு புலப்படுகின்றது. “என் செய்தா னோடினானே” (வி. பா.) என்பதில் வில்லிபுத்தூராரும், பிறரும் இங்ஙனம் ஆண்டிருக்கிறார்கள். பலமுறை பேசுவதைக்குறிக்க ‘அளத்தல்’ (9) என்னும் சொல்லையும், விரும்பி மேற்கொண்ட காரியம்

என்னும் பொருளில் 'பிடிப்பது' (14) என்பதனையும், நொயில்லாத என்ற பொருளில் 'ஒழியாத' (97) என்பதனையும் இதனுட் காணலாம். அரும்பத்த, நஞ்சு (நைந்து) முதலிய மருடமொழிகள் இதில் இடையிடையே வந்துள்ளன.

10. வடசொற்களும் சொற்றொடர்களும்.

இடையிடையே வடசொற்களும் சொற்றொடர்களும் பயின்று வந்திருக்கின்றன. அஞ்சம், அபிராவணம், அநத்தம், நித்தம், பிரசங்கம், வித்துருமம் முதலிய வடசொற்றிரிபுகளும், வடவானலம், வேலாவலையம், பாதாரவிர்தம், விரகானலம், தாதலம், முகாரவிர்தம், சந்தரோதயம், மகாலயம் முதலிய வடசொற்றொடர்களும் இதன்கண்காணப்படுகின்றன. கோகிலம் என்ற சொல்லைக் கோசுலம் (8) என்று ஆண்டுள்ளார். இந்த ஆட்சி பரிபாடல் முதலிய பழந்தமிழ்நூல்களிலும் கண்டதாகும். விபி என்பதிலிருந்து விபித்தான் (11) என்னும் வினை முற்றை ஆக்கிக்கொண்டிருக்கின்றனர். கிருபை என்பது கிருபை என ஓரிடத்தில் வந்துள்ளது (43); இங்ஙனம் வரும் வடசொற்றிரிபுமொழிகளில் வல்வின நகரத்தைக்கோடல் பழையநூல்களில் எதுகையிலும் பிறவிடங்களிலும் பயின்றுவந்த வழக்காதவிண் பிரதிபிலுள்ள அச்சொல் அங்ஙனமே பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

11. அரும்பதங்கள்.

குருக்கும் (32), ஊர்வர், கூர்வர் (44) முகாரவிசை (76) முதலிய புதுப்பிரயோகங்களும் சற்பனை, கற்பனை, இவ்வந்தி, முருகல் முதலிய அரும்பதங்களும் இதில் காணப்படும்.

12. போலிகளும் விகாரங்களும்.

திரிபையும் யமகத்தையும் நோக்கிப் போலிகளும், விகாரங்களும் மற்ற அந்தாதிகளில் இருப்பதுபோல இதிலும் வந்துள்ளன. "போனனஞ்சு" (18), "காலங்கனலம்" (72) என்பவைபோன்ற இடங்களில் தந்தகாத்திற்கு நன்னகாம் வந்திருத்தலும், அதுபோலவே நன்னகாத்திற்குத் தந்தகாம் வந்திருத்தலும், 'நிகைர்குப்' (73), 'உவமயிலாய'

(77) என்பவை போன்ற இடங்களில் ஐகரத்திற்கு அகரமும் யகரமும் வந்திருத்தலும், 'மாலையிராவணப்பாகன்' (38), 'அல்லையரும்' (79) என்பவைபோன்ற இடங்களில் யகரத்திற்கு முன்னுள்ள அகரத்திற்கு ஐகரம் வந்திருத்தலும், அமா (அம்மா), அளி (அள்ளி), அலை (அல்லை), புலி (புல்லி), புனை (புன்னை) என்பனபோன்ற இடைக்குறைச் சொற்கள் வந்திருத்தலும் காண்க. இவைகளெல்லாம் திரிபுயமகங்களை நோக்கி வந்தன என்று கொள்ளற்பாலன.

13. பிறநூற் கருத்துக்கள்.

சங்கமருவிய நூற்பிரயோகங்களும் தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய திருமுறைப் பிரயோகங்களும் பிற தமிழ்நூற் பிரயோகங்களும் இம் நூலின்கண் அங்கங்கே அமைந்திருப்பதைக் குறிப்புரையினால் அறியலாம். அவற்றால் ஆசிரியர் பல நூலறிவுடையவர் என்பது விளங்கும்.

இத்தகைய அரியநூலைக் குறிப்புரையுடன் வெளியிடச்செய்வித்த திருவருளை நினைந்து வழத்துகின்றேன். இந்நூல், தமிழ்ப் பிரபந்தங்களை விரும்பிப் படிக்கும் அன்பர்களுக்கு மிகவும் இனியதாகத் தோற்றும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்நூலை முற்றும் பெற்றுப் படிக்கவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தோடு மிருந்த என்னுடைய தமிழாசிரியர் மகாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுவாமிநாதம்பிள்ளையவர்கள் இதனைப் பார்க்கவில்லையே யென்ற வருத்தம் உண்டாகி என்னை வருத்துகின்றது.

இதனை ஆராய்ச்சியெய்யும்பொழுதும் பதிப்பிக்கும்பொழுதும் உதவிபாக இருந்த அன்பர்களுடைய சேஷமத்தைக்குறித்து ஸ்ரீ ஆவுடைய நாயகியையும் கூழைப்பிரானையும் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இப்பதிப்பைச் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகைவாயிலாக வெளியிடச்செய்வித்த மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தாரது அன்புடைமை பாராட்டற்பாலது.

சேன்னை, }
10-3-1934. }

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையர்

கணபதிதீணை.

சங்கரநயினூர்கோயில் அந்தாதி.

விநாயகர் காப்பு.

வேண்பா.

ஞானவர ராசையொடு நாடவருள் சங்கரற்கன்
பான வரராசை யந்தாதி—தானளில்
வெஞ்சமரு வந்தவடி வெங்காடத் தந்திழுகன்
கஞ்சமரு வந்தவடி காப்பு.

(குறிப்புரை.) ஞானவரர் நாட-சிவஞானத்தையுடைய பெரியோர் நாடும்படி.
வரராசை - சங்கரநயினூர்கோயில். சங்கரற்கு நவில; நவிலுதல் - சொல்லுதல்.
சங்கரனென்பது இத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்வாமியின் திருநாமம்.
வெஞ்சமரை உவந்த. வடி - மதம்பெருகுகின்ற. காடம் - மதம் பாயும் சுவடு,
கஞ்சம் மரு வந்த - தாமரையின் வாசனை பொருந்திய.

நூல்.

1. பார்தந்த நான்மறை யோன்பணி ராசைப் பரமவிண்ணு
ளார்தந்த மாமல கக்கனி யேபென் றகத்துள்ளவைக்கும்
நேர்தந்த மாமருங் காவுடை நாயக நீள்புழைக்கை
ஓர்தந்த மாமத யானைதந் தாயென் றுரைநெஞ்சமே.

(கு-உரை.) ராசை - இத்தலத்தின் திருநாமம். 'தம் தம் - தங்கள் தங்க
ளுடைய, ஆமலகக்கனி-நெல்லிக்கனி; "சிந்தித்தெழுவார்க்கு நெல்லிக்கனியே."
"அங்கை நெல்லியின் பழத்திடை யமுதே" (நே. கூந்தா.) விண்ணுளார் அகத்
துள் வைக்கும். தந்து நேர் அம் மருங்கு - நூலைப்போன்ற அழகிய இடையை
யுடைய; நேர் நுண்மையுமாம். ஆவுடைநாயக - ஆவுடையம்புகையின் நாயகரே;
"ஆவுடை நாயகனே" (20) என்பர் பின். ஓர்தந்த மாமதயானை - விராயகர்
தந்தாய் - தந்தையே.

நெஞ்சமே உரை,

2. உரைக்கடங் காதண்ண லேகயல் பாய வுடைந்தகஞ்ச
 விரைக்கடங் காத வயல்பாயுங் கூழையில் வித்தகர்வெண்
 திரைக்கடங் காதாத் தோடியின் றோர்பொற் சிகரநெடு
 வரைக்கடங் காத வளர்முலை யார்கண் மருட்டியதே.

(து-உரை.) உரைக்கு அடங்காது; உரைக்கு - சொல்லில். அண்ணலே
 யென்றது பாங்கனைநோக்கி. கஞ்ச விரைக் கள் தங்காது அ வயல் பாயும்; அ -
 அழகு. கூழை - இத்தலத்தின் திருநாமம். வெண்டிரைக்கடுவை; கடு - விஷம்.
 அங்கு ஆதரத்தோடு. வரை - மலையென்பக்கத்தில். கடம் காத - குடத்தைக்
 காததற்கு.

அண்ணலே, தலைவியின் கண்கள் என்னை மருட்டினமை உரைக்கு அடங்
 காது.

இது, தலைவன் பாங்கனுக்கு உற்றதுரைத்தல்.

“விரித்துச் சொலற்கென்றனன்முடியாதன்ப.....வரிக்கண்மின்
 றைப் குசத்தா லதனை மடக்கியதே” (கோடீசீகரர்க்கோவை, சச) என்பது
 இதனோடு ஒப்பிடற்பாலது.

3. தேனா கரக்குளிர் மென்பூச் சொரிந்தயன் செங்கணெடு
 மாநா கரக்கு மதியணிந் தோய்வா ராசைவெள்ளை
 ஆனா கரக்குன் றுரித்தோயென் றேத்தி யகங்கனலிற்
 றுநா கரக்கு நிகரா யுருதுவர் தஞ்சமென்றே.

(து-உரை.) தேன் ஆகாம் - தேனுக்கு இருப்பிடமாகிய. அயனும் நெடு
 மாலும் நாகரும் (தேவரும்): எழுவாய். அக்கு மதி அணிந்தோய்; அக்கு - உருத்தி
 ராக்கம்; சங்குமணியுமாம். வெள்ளை ஆன; ஆன் - இடபம். கரக்குன்று
 யானையை. அகம் - மனம். கனலில் ஆகு அரக்கு நிகராய் - நெருப்பைச் சார்ந்த
 அரக்கை ஒத்து; தான்! அசைநிலை, தஞ்சம் - பற்றுக்கோடு.

அயன்முதலியோர் ஏத்தித் தஞ்சமென்று உருதுவர்.

4. தஞ்ச மளிக்க வருகூழை நம்பர்கைத் தாமரைபால்
 நஞ்ச மளிக்களம் வைத்தருள் வோர்நறை பூத்தமலர்ப்
 பஞ்ச மளிக்கண் மருவா ரீனியொரு பாவிபெற்ற
 அஞ்ச மளிக்கண் டியிலாதெவ் வாறுய்யு மாளியுமே

(து-உரை.) தஞ்சம் அளிக்க - பற்றுக்கோட்டை அளித்தற்கு. நஞ்சம்
 வைத்தாமரையால் அள்ளி * விடத்தைத் திருக்காததால் அள்ளி, களம் - கண்டிடத்

தில், மலர்ப் பஞ்ச அமளிக்கண் - மலரையும் பஞ்சையும் உடைய படுக்கையில், அஞ்சம் - அன்னம் போல்வான். நற்றாய்க்கும் தனக்கும் உள்ள ஒற்றுமை பற்றிப் பாவி பெற்ற அஞ்சமென்றான்; “அணங் கென்வயிற்றிற், பிறந்திருந் தான்”(95) என்பர் பின், அளிக்கண் - வண்டைப்போன்ற கண்கள். துயிலாது- துயிலமாட்டான். ஆதலால் அவள் ஆவி எவ்வாறு உய்யும்? இது கூழைநாயகரையே கிளவித் தலைவராகக்கொண்டு கூறியது.

கூழைநம்பர் மருவார்; அஞ்சம்போல்வான் அளிக்கண் துயிலான்; அவள் ஆவி எவ்வாறு உய்யும்?

இச் செய்யுள் செவிவிகூற்று.

5. ஆவிக்கு மாவி யனையமின் னேயினி யந்திபட்டாற்
பாவிக்கு மாவிற் குயில்பகை வேய்பகை பாய்பகழிப்
பூவிக்கு மாவில் பகையா ருரைப்பாற்பைம் போதருந்திக்
கோவிக்கு மாவி புடைசூழங் கூழைக் குழகருக்கே.

(த-உரை.) ஆவிக்கும் ஆவி அனைய - உயிர்க்கும் உயிரைப் போன்ற; உம்மை: உயர்வுசிறப்பு. மின்னையென்றது தோழியை. அந்தி பட்டால்- அந்திக் காலம் தோன்றுமாயின்; படுதல் - தோன்றுதல். பாவிக்கு - பாவியாகிய எனக்கு. மாவிற் குயில் - மாமரத்திலுள்ள குயில். வேய் - புல்லாங்குழல். பகழிப் பூ - அம்புகளாகிய பூக்கள். இக்கு மா வில் - கரும்பாகிய பெரிய வில், போது அருந்தி - பூக்களை உண்டு. கோ - பசுக்கள். விக்கும் - விக்கிக்கிடக்கும். ஆவி - குளம். குழகர்: 6, 29; “குழகன் குடழுக்கு” தே.

கூழைக் குழகருக்கு யார் உரைப்பார்.

இது தலைவி கூற்று.

6. குழகரி மாசலக் கொம்பொரு பாகங் குழயிருக்கும்
அழகரி மாலயன் போற்றிய கூழை யமலர்வெற்பின்
மழகரி மான வருமண்ண லேநின்று மண்கொலை
பழகரி மாவுண் ணிரசிக்கு நீவரல் பான்மையன்றே.

(த-உரை.) குழகர் - இளமைப்பருவத்தையுடையவர். இமாசலக்கொம்பு - உமாதேவியார். அழகர். இந்த மாலும் அயனும் போற்றிய. மழகரி மான - இளமையையுடைய யானையை ஒப்ப. கொலை பழகு அரி - கொலையிற் பழகிய சிங்கமானது. மா உண் இரவு - யானையை உண்ணும் இரவில். பான்மை - முறைமை.

இது பாங்கி தலைவனை இரவுவரல் விலக்கல்.

7. பானலங் கண்ணி யொருபாகர் முக்கட் பாம்மலர்த்
தேனலங் கண்ணிறை தென்குழைச் சங்கரர் செய்யகழல்
மேனலங் கண்ணி யுருகா ரநும்புனல் வேட்டுவெறுங்
கானலங் கண்ணி யுழன்மா னெனவுட் கலங்குவரே.

(து-உரை.) பானல் அம் கண்ணி - கருங்குவளைமலர்போன்ற அழகிய கண்ணையுடைய உமாதேவியார். மலர்த்தேன் - பூக்களிலுள்ள தேனானது. அலம் கண் நிறை - கலப்பைச் சென்ற இடத்தே நிறைந்திருக்கும்; “மதுவானிறைந்த தேக்க மலத்து வழியே பாக்குந் திருப்புகலூர்” (திருப்புகலூரந்தாதி, க.) கழல்மேல் நலம் - திருவடிக்கண்ணுள்ள இன்பத்தை; மேல் - இடம். கண்ணி - கருதி. வேட்டு - விரும்பி. கானல் அங்கு அண்ணி - பேய்த்தேரையுடைய அவ்விடத்தை அடைந்து. அலக்கண்ணைநம்பாலது திரிபுநோக்கி மெலிந்து நின்றது. இவ்வாறே பின்வரும் வேறுபாடுகள் பலவற்றையும் திரிபுநோக்கி வந்தனவென்று கொள்க.

உருகார் கலங்குவர் என்க.

8. கலங்கு தலைச்செய் தருள்வேல் விழிவளை கந்தரங்கோ
குலங்கு தலைச்சொன் முகிலோதி நூவிடை கோங்குழை
மலங்கு தலைப்படும் வாவிகள் சூழ்வா ராசையெந்தை
இலங்கு தலைக்கண்ணி சூடும் பிரான்வெற் பிளங்கொடிக்கே.

(து-உரை.) கலங்குதலைச் செய்து அருள் விழி வேல் - முன்னர்க் கலங்கு தலைச்செய்து பின்னர் அருளுகின்ற விழிகள் வேல்போல்வன; “இருநோக் கிவ ளுண்க ணுள்ள தொருநோக்கு, நோய்நோக்கொன் றந்நோய் மருந்து” (குறள் ௧0௯௧); “மாண்பி னஞ்சு மயிர்தழுமே போல்குணத்த பொருகயற்கண்” (சீவகச்சிந்தாமணி, ௧௬௪); “பிணியு மதற்கு மருந்தும் பிறழப் பிறழவின்னும் பணியும் புரைமருங் குற்பெருந் தோளி படைக்கண்களே” (திருச்சிற்றம்பலச் கோவையார், ௫.) கந்தரம் வளை - கழுத்து வளைபோல்வது; வளை - சங்கம் ஒதி - கூந்தல். குதலைச்சொல் கோகுலம்; கோகுலம் - குயில்; “கோகுலமாய் கூவுநரும், ஆகுல மாகுநரும்” (பரிபாடல், ௧: ௬௫-௬); “மாகுல வல்லியிங் மஞ்ஞா யாடல்போற், கோகுல மார்தருக் குழாத்தின்”, “கோகுலப் பறவையு கொல்லு மோவென்பான்” (கந்தபுராணம், திருநாட்டுப்படலம், ௪௩; குமா புரி. ௪௮.) கோங்கம் - கோங்கரும்பு. மலங்கு தலைப்படும் - மலங்குமீன்கள் கலந்திருக்கின்ற. தலைக்கண்ணி - தலைமாலையை; “தலைமலை தலைக்கணிந்து (தே); “விரிசடைமேற், நிரைவளர் கங்கை நுரைவளர் தீர்த்தஞ் செறிய.

செய்த, கரைவளர் வெத்துள தாற்சிர மாலையெங் கண்டனுக்கே” (பொன் வண்ணத்தந்தாதி, உஅ.) பிரான் வெற்பு - சங்கரரது மலையிலுள்ள.

இது தலைவன் பாங்கனுக்குத் தலைவியின் இயல் இடம் கூறல்.

பி-ம். “வாவிச ளார்வர ராசை”

9. இளந்தென் றலைவட வானல மென்னு மிகன்மதன்கா
களந்தென் றலையமன் காணென வேங்குங் கடலகடு
பிளந்தென் றலைவர் தழிப்பதெந் நாளெனும் பேதையிவ்வா
றளந்தென் றலையி லெழுத்தெனுங் கூழை யரும்பொருளே.

(கு-உரை.) இளந்தென்றலை - இலைய தென்றற்காற்றை. வடவானலம் என்னும் - வடவைத்தீ என்று சொல்லுவான். மதன்காகளம் - குயிலை; காகளம் - காளம். தென்றலை யமன் காண் என ஏங்கும் - தென்பாலுள்ள எமனென்று ஏங்கு வான். கடல் அகடு - கடலின் நடுவை. என்று - குரியன். அல்ல - இருளை. என்று பிளந்து வந்து அல்ல அழிப்பது எந்நாள் என்பான். பேதை - தலைவி; எழுவாய். அனந்து - இடைவிடாமற் பேசி; வழக்கு. என் தலையில் எழுத்து - இத்துன்பத்திற்குக் காரணம் என் தலையெழுத்தே. எனும் - என்று சொல்லு வான்.

இது பாங்கி கூற்று.

பி-ம். “பிளந்தென் றலைவர் துதிப்பதெந் நாள்”

10. அரும்பா தகஞ்சன னந்தொறுஞ் செய்துவ தன்றியுன்னை
விரும்பா தகஞ்சமன் விட்டுவி டான்கதி வீட்டுள
வரும்பா தகஞ்சமும் வாய்க்குங் கொலோவிம வானளித்த
கரும்பா தகஞ்சவி விண்ணோர்செய் கூழைக் கறைக்கண்டனே.

(கு-உரை.) பாதகம் - பாதகத்தை. அகம் உன்னை விரும்பாது; அகம் - மனம். சமன் - யமன். கதியாகிய வீடு - முத்தியை. அருள - அருளுதற்கு. பாதகஞ்சம் - தேவரீருடைய திருவுழுத்தாமரைகள். இமவான் அளித்த கரும்பு - உமாதேவியார்; “வாமக்கரும்பு மனைக்கரும்பா மாஞார்” (திருவாநர்நான்மணி மாலை, ௩௩.) தகு அஞ்சலியை.

கூழைக் கறைக்கண்டனே! பாதகஞ்சம் வாய்க்குங்கொலோ.

பி-ம். “வீடளிச்சு”

11. கறையர வம்புலி சூடிய கூழைக்கங் காளர்சது
மறையர வம்புலி வாழ்புர மாய்த்தவர் மங்கைபங்கர்
முறையர வம்புலி போற்றீச ரென்று மொழிந்தவர்பால்
உறையர வம்பு லிபித்தா னயனிந்த வொண்டொடிக்கே.

(து-உரை.) கறை அரவு - விஷத்தையுடைய பாம்பையும். அம்புலி - சந்திரனையும். சதுமறையர் - நான்குவேதத்தை அருளிச்செய்தவர். அவம் புல்லி வாழ்புரம் - வீண்செயலை மேற்கொண்டு வாழ்ந்த திரிபுரங்களை; உடைய வரதுதொழில் உடையவற்றின்மேல் ஏற்றப்பட்டது. அரவம் முறை - முழக்கத்தையுடைய வேதங்களும்; முறை - வேதம்; “மும்முறையாலும் வணங்கப் படுகின்ற முக்கணக்கன்” (பொன்வண்ணத்தந்தாதி, அஎ); முறை - நூலுமாம்; “இறைநில மெழுதுமு னினைய பாலகன், முறைவரை வேனென முயல்வ தொக்குமால்” (கந்தபுராணம், அவையடக்கம், சு.) புலி - வியாக்கிரபாதரும். என்று மொழிந்தவர் - என்று துதிப்பவர். அர - அரனே. வம்பு லிபித்தான் - பழிமொழியைப் பெறும்படி எழுதினான்; “பெண்கொடியார், வெய்யவம்பு” (22) என்பர் பின்; “வம்புச்சொற்றிக்குமார னைவார்” பழமலையந்தாதி, அ.

அயன் இவ்வொண்டொடிக்கு வம்பை லிபித்தான்.

இது பாங்கி கூற்று.

12. தொடிகைக்கு நீங்குந் துகிலிழந் தேங்குந் துயரினயர்
வடிகைக்கு நீலி யனையிவ ளாவி வலியவிடும்
படிகைக்கு நீபெண் பழிகைக்கொ ளாதுகண் பார்த்தருளெல்
விடிகைக்கு நீள்பொழில் சூழ்வர ராசையில் வித்தகனே.

(து-உரை.) தொடி - வளையல். கைக்கு - கையினின்றும்; வேற்றுமை மயக்கம். நீங்கும் - நீங்குவான். ஏங்கும் - ஏங்குவான். துயரின் அயர்வன். திகைக்கும் - திகைப்பான். நீலியாகிய அன்னையானவன். ஆவியை வலிய விடும்படி அன்னை இவளைக் கைக்கும்; கைக்கும் - வெறுப்பான். எல் - இராத் திரி. விடிகைக்கு - விடிதற்பொருட்டு. எல் விடிகைக்கு நீ கண்பார்த்தருள். நீ அருளாவிடின் இராப்பொழுது யுகமாக வளரு மென்றபடி; “சேல்விழிகள், பெய்யவம் போருக மான திராவெனும்” (22) என்பர் பின்.

இது பாங்கி கூற்று.

13. வித்துரு மத்தனி மேனியர் கூழை விமலர்க்க
னத்துரு மத்தர் சிவசங்க ரேசர்நண் ணர்விடுத்த
சத்துரு மத்த கயமுரித் தோர்மலர்த் தாட்பணிசோர்
பித்துரு மத்தனை யோலிட் டியமன் பிடிப்பதின்றே.

(கு-உரை.) வித்துருமம் - பவழத்தைப்போன்ற. ககனம் துருமத்தர் - ஆகாயத்தில் உள்ள கற்பகதருவைப்போன்றவர்; துருமம் - மரம்; “கருவேயென் கற்பகமே”, “கஞ்சனு ராண்ட கோவைக் கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டே னானே”, “கடிக்குளத்துறையும் கற்பகத்தை” (தேவாரம்); “கற்றவர் விழுங் குங் கற்பகக்கனியை” (திருவிசைப்பா.) சத்துரு மத்தம் கயம் - பகைமையை யும் களிப்பையும் உடைய யானையை; மத்தம் - மதமுமாம். விடுத்த கயமென இயைக்க. பித்த உரு மத்தனை - பித்தையே உருவமாகக்கொண்ட அடியேனை; மத்தம் - வெறி. ஒலிட்டு - முடிங்கி; ஒலம்: கடைக்குறை.

14. பிடிக்கும் பிடிமருங் கோர்பாகன் கூழைப் பிரான்கமல
அடிக்கும் பிடிகம் பரநல் தும் வேல்விழி யாலுயிரைக்
குடிக்கும் பிடிநடை யாராசை தீர்க்குங் குறித்ததெலாம்
முடிக்கும் பிடிப்ப தெமக்கெந்த நாளினு முன்னிற்குமே.

(கு-உரை.) பிடிக்கும்பிடி - கைப்பிடிபோன்ற. மருங்கு - இடை; “ஒல்குபு தடங்கு மொருபிடி துசப்பினர்” (பெருங். உ.உ: உகசு); “ஒரு பிடி துசப்பினோ” (சீவகசிந்தாமணி, சுகந); “இடையு நடையு மொருபிடி யென்ன வெழுதுவனே” (சீகாழிக்கோவை, கசச.) கும்பிடானது இகத்தையும் பரத்தையும் நல்கும். குடிக்கும்: பெயரெச்சம், நடையார்பாலுள்ள ஆசையைத் தீர்க்கும். பிடிப்பது - யாம் விரும்புவது.

கும்பிடு நல்கும், தீர்க்கும், முடிக்கும், முன்னிற்கும்; எமக்குப் பிடிப்பது அது.

15. முன்னிலங் கேசன் புயமடர் கூழைமுகுக் கண்ணர்வின்பு
மன்னிலங் கேசவன் றேடரி யார்மலர்த் தாள்பணியத்
தன்னிலங் கேசஞ் சரியச்சென் றுள்சென்று தான்பெறலே
தென்னிலங் கேசரி போகயில் வேடன்கை யேவைந்துமே.

(கு-உரை.) இலங்கேசன் = இராவணனது. விண் பூமனும் நிலம் கேசவனும் தேடரியார்; பூ மன் = பிரமன். தன்னில் = தானாகவே. கேசம் - கூந்தல். ஏது என்னில் = யாது என்றால். சரி போக - கைஷினை நீங்க; சரி: வழக்கு. பெறல் ஏ ஐந்துமே.

இது செவிலி கூற்றா,

16. ஐயான னத்தன் வரராசை வாழு மமலன்மலர்க்
கையான னத்தன் பணிசங்க ரேசன் கடுக்கையருள்
செய்யான னத்தன் விதித்ததிவ் வாறு திகழ்பசலை
மெய்யான னத்தன்மை சற்றுமெண் ணிரிந்த மெல்லியரே.

(கு-உரை.) ஐ ஆனனத்தன் - ஐந்து திருமுகங்களையுடையவர். கை ஆன
நத்தன் - கையின்கண்ணேபொருந்திய சங்கத்தை யுடைய திருமால். அன்
னத்தன். விதித்தது இவ்வாறு. மெய் பசலை ஆன - மெய்யின்கண் பசலை
பரந்தன. நத்தன்மை - நம் தன்மையை; வலித்தல் விகாரம்; நத்து அன்மை
யெனப் பிரித்துத் தலைவன் விருப்பமில்லாமையெனப் பொருள்கொள்ளு
தலுமாம்.

இது தலைவிகூற்று.

17. மெல்லிய ராக வரிவண்டு சூழ்குழன் மேருமுலை
வல்லிய ராக வசைபுகல் வார்ப்புண் மதகளிறு
சொல்லிய ராகவ னோர்கூழைச் சங்கரர் துங்கவெற்பிற்
புல்லிய ராக மதிவிழுக் காமலென் போனதுவே.

(கு-உரை.) ராகம் - இசையையுடைய. வல்லி - கொடிபோல்வாய். அராக
வசை - விருப்பமில்லாததாகிய பழிமொழியை. மதகளிறு - கசேந்திரன். ராக
வன் - இராமர்; இது திருமாலென்னுந்துணையாய்நின்றது; 36, பார்க்க. ஓர் -
உணருகின்ற. புல்லிய ராகு - பரிசித்த ராகுவென்னும் பாம்பானது. அமதி -
அந்தச் சந்திரனை.

இது, சந்திரோபாலம்பனம்; தலைவிகூற்று.

18. போனக னஞ்சு புலித்தோ லுடைகொண்ட புன்னைவனத்
தானக னஞ்சு பணியாத ராவணன் றன்னையடர்
கானக னஞ்சு கணையா ளியைவென்ற கண்ணனேனும்
ஆனக னஞ்சுருண் மெல்லோதி யாள்வா ராசையின்றே.

(கு-உரை.) போனகம் நஞ்சு. புன்னைவனத்தான். அகம் நஞ்சு - மனம்
ரைந்து. அடர்தால் நகன் - அடர்த்த கால்நகத்தை யுடையவர். அஞ்சு கணை
யாளியை - மன்மதனை. கனம் ஆன - மேகத்தை ஒத்த.

ஓதியாள் வரராசையில் இன்று புன்னைவனத்தான், கால்நகன், கண்ண
னென்பானென்க.

இது பாங்கிகூற்று.

19. இன்றே னனைய தமிழ்வர ராசையி லெங்களருட்
குன்றே னனைமலர்க் கோதைபங் காபவக் கூர்கடலிற்
சென்றே னனைய நினதருண் மாரித் திவலைபட
நின்றே னனைய வெனக்கெந்த நரள்வந்து நேர்படுமே.

(கு-உரை.) இன் தேன் அனைய - இனிய தேனை ஒத்த. அருட்குன்றே.
நனை - தேன்; நனைமலர் - போதுமாம்; இது மொட்டருமலரென்றும் முகைமல
ரென்றும் செய்யுட்களில் வழங்கும். கூர் - மிகுந்த; பவக்கடல். சென்றேன் - முழு
கினைன். அல் னைய - அடியேனுடைய அஞ்ஞானம் கெடும்படி; அல் - இருள்.
அருள் மாரி - கருணைமழையின். நனைய - நனையும்படி.

அடியேனுக்கு அருள்மாரியின் திவலைபடவும் நனையவும் எந்தநான் வந்து
கைகூடுமென்க.

20. படுத்திருக் குந்தளிர்ப் பாயலை நீங்கிப் பதைபதைத்து
வடுத்திருக் குந்துயி லாளயி லாளன்ன மா துநல்லாள்
அடுத்திருக் குங்கண் டறியா நினது ப தாம்புயத்தாள்
நடுத்திருக் கும்பர னேராசை யாவுடை நாயகனே

(கு-உரை.) படுத்திருக்கும் - பாப்பியிருக்கும். பாயலை - படுக்கையை.
வடு திருக்கு - மாவடுவைப்போன்ற கண்கள். அன்னம் அயிலான். இருக்கும்
(வேதமும்) அடுத்துக் கண்டறியாத. நினது பதாம்புயத்தான் - நின் திருவடித்
தாமரையின்கண்ணே உள்ளான்; ஏதேனும் ஒன்றைக் கருதி அதனைப் பெறு
தற்கு வரங்கிடத்தல் இத்தலத்தில் வழக்கமாதலின், 'நினது பதாம்புயத்தான்'
என்றான். நடுத்து இருக்கும் - நடுங்கியிருப்பான்; நடுத்தென்பது நடுநடுத்து
என அடுக்கி வருவதும் உண்டு; "நாமவேற் கண்ணு ணடுநடுப்ப வாரலோ"
நினைமலைநூற்றிறம்பது, உரு.

ஆவுடைநாயகனே! நல்லாள் துயிலான்; அயிலான்; பதாம்புயத்தான்; நடுங்கி
யிருப்பான்; இவளுக்கு அருள் செய்க என முடிக்க.

இது பாங்கிகூற்று,

21. நோ யனங்கன் பொருபோ தெரித்திடு நெற்றிவிழி
யாரா யனங்கன்பு செய்குழைச் சங்கரர்க் காருரைப்பார்
நாரா யனங்க ளிவள்போ னடந்து நடைபழகும்
சீரா யனங்கள் குலதீப மால்கொண்ட செய்தியையே.

(கு-உரை.) அனங்கன் - மன்மதன். நெற்றிவிழியார். ஆயன் - இடையர்
குலத்தில் வளர்ந்த திருமால். சங்கரர்க்கு ஆர் உரைப்பார். நாராய் - நாரையே.
அனங்கன் - அன்னப்பறையன். சீராய - சிறப்பமைந்த. நங்கள் குல தீபம் -
எங்கள் குலத்திற்குத் தீபம்போன்றவளாகிய தலைவி.

நாராய்! செய்தியைச் சங்கரர்க்கு ஆர் உரைப்பார்,

இது நாரைவிதோது.

22. செய்யவம் போருக மென்முலை மீதிரு சேல்விழிகள்
பெய்யவம் போருக மரன திராவெனும் பெண்கொடியார்
வெய்யவம் போருக மூவெயின் மேன்மக மேருவனைத்
தெய்யவம் போருகந் தாய்குழை வாழ்சங்க ரேசுரனே.

(கு-உரை.) செய்ய - சிவந்த; வயலின்கணுள்ள என்றுமாம். சேல்விழிகள்
அம்பு (நீரைப்) பெய்ய. இரா ஓர் உகம் ஆனது; உகம் - யுகம். என்னும் -
என்பாள். பெண்கொடியா லெய்ய வம்பு ஒருக - அயல்களிரி கூறும் வெவ்
விய பழிமொழியை உணர்க. எய்ய - எய்வதற்கு. அம் போர் - அழகிய
போரை.

சங்கரேசுரனே! ஒருக,

இது பரிங்கிகுற்று.

23. சுரராசை யால்வந் தனுதினம் பேரற்றுந் துணைப்பதத்தார்
வரராசை யாவுடை மாதுபங் காளர் வணங்கியசெங்
கரராசை யாவு மொழித்தருள் கூர்கறைக் கண்டர்கங்கா
தரராசை யாடை யுடையாரென் றுல்வினை தானறுமே.

(கு-உரை.) சுரர் - தேவர்கள். துணைப்பதத்தார் - இரண்டு திருவடிகளை
யுடையார் வரராசையில் எழுந்தருளிய; வரராசை - இத்தலத்தின் திருநாமம்.
வணங்கிய செங்கரர் - வணங்கிய செவ்விய கரத்தையுடைய அடியார்களின்,

ஆசை யாவும் - குற்றம் எல்லாவற்றையும்; ஆச - குற்றம். சங்காதார. ஆசை
ஆடை - திக்காகிய ஆடையை.

பி - ம். “உடையாரென் றீவினே”

24. அறுகா ராவணி தென்குழை வாழு மமலர்முன்னங்
குறுகா ராண மெரித்தோர் பதமலர்க் கோகனகம்
பெறுகா ராவத் திரைபோற் கலங்குமென் பேதைநெஞ்சே
மறுகா ராமன்ன வர்க்குழற் கூர்விழி மாதரையே.

(கு-உரை.) அறுகு ஆர் (ஆத்தி) அரவு அணி. குறுகார் அரணம் - பகைவ
ருடைய மதிக்களை. எரித்தோரது. பதமலர்க்கோகனகம் - திருவடித்தாமரைமலர்
களை. பெறு - பெறுவாயாக. கார் அரவத் திரைபோல் - கரிய முழக்கத்தை
யுடைய (கடலின்) அலைகளைப்போல். மறு - மறுப்பாயாக. காரன்ன குழலை
யும் அரமன்ன விழியையும் உடைய மாதரை; நிரனிறை.

நெஞ்சே! பதமலர்க்கோகனகத்தைப் பெறு; மாதரை மறு என்க.

பி-ம். “திரைபோன் மயங்கும்”

25. மாதரை யம்பர மாலயன் றேடு மணிமுடிப்பொற்
பாதரை யம்பர நல்குதென் கூழைப் பதிபுகந்த
நாதரை யம்பர மைவிழி பாகரை நான்றொழுதிப்
போதரை யம்பரம் போய்வளை போய்க்கண் பொருந்திலனே.

(கு-உரை.) மாதரை - பெரிய பூமி. அம்பரம் - ஆகாயம். ஆகாயத்தில் அய
னும், தரையில் அரியும் தேடும்; எதிர்நிரனிறை. அம் புடும் - அழகிய முத்தியை.
அம்பு அரம் மை விழி - அம்பையும் அரத்தையும் போன்ற மையெழுதப்பட்ட விழி
களையுடைய ஆவுடைநாயகி. இப்போது தொழுது. அரை அம்பரம் போய் -
இடையிலுள்ள ஆடை நழுவுப்பெற்று. வளை - கைவளைகள். கண்பொருந்திலன் -
துயிலாதவனானேன்.

சங்கரலிங்கப்பெருமானை அடியேன் தொழுது அம்பரம்போய் வளைபோய்க்
கண் பொருந்திலனென்க.

இது தலைவி கூற்று.

26. பொரவியர் தானொளி பொங்கனில் வேள்வரும் போதுநின்னைப்
பாவியர் தாதகி கேட்குமென் பேதைகண் பார்க்குணா
கரவியர் தாதரி யாநின்ற பேர்நின் கமலபதத்
திரவியர் தாவென நல்குந்தென் கூழைச் சிவக்கொழுந்தே.

(கு-உரை.) பொர - போர்செய்தற்கு. இயம் ஒலி பொங்கும்படி; இயம் - வாத்தியம். தான் : அசைநிலை. நின்னைப் பரவி - நின்னைத் துதித்து. அம் தாதகி கேட்கும் - அழகிய ஆத்திமாலையைக் கேட்பான்; என் பேதை கேட்பான். கருணாகர்! வியந்து ஆதரியாநின்றபேர் - அன்பர்கள். பதத் திரவியம் தா என - பாதமாகிய பொருளை அருளிச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்ப.

கருணாகர்! சிவக்கொழுந்தே! கண்பார்.

இது பாங்கிகூற்று.

27. கொழுந்தா மதிக்குழ விக் கூற்ற மாவியைக் கொள்ளுகொள்ள
எழுந்தா மதிக்குங் கொலோவர ராசையெந் தாயிதழிச்
செழுந்தா மதிக்குடை யாய்கலை போய்வனோ போய்த்தியங்கி
அழுந்தா மதிக்குநின் னம்புய மாலை யணங்கினுக்கே.

(கு-உரை.) கொழுந்த ஆம்; மதிக்குழவியாகிய எமன்; “குருக்குங் கலா மதிக்கு ழிற்று வெங் கூற்றம்” (32) என்பர் பின். எழும் - எழாநிற்கும். இதழித் தாம-கொன்றைமாலையையுடையாய். திக்கு உடையாய்; உடை - ஆடை. அழும் - அழுவான். தா - தந்தருள்வாயாக. மதிக்கப்படுகின்ற நின் அம்புயமாலையை.

வரராசை எந்தாய்! தாம! திக்குடையாய்! அணங்கினுக்கு நின் மாலையைத் தா.

இது பாங்கி கூற்று.

28. கேளர வாசனன் சேயுருந் தென்றல்கிட் டாதுமணிச்
சாளர வாச லடையா ததுமொரு சற்பனைகங்
காளர வாச மலர்ப்பதத் தோரோனக் கற்றவரை
ஆளர வாச மெனராசை வந்த வருட்கடலே.

(கு-உரை.) கேள் - கேட்டருள்வாயாக. அரவாசனன் சேய் - மன்மதன்; அரவாசனன்: “இருந்தாற் சிங்காசனமாம்.....அணையாந் திருமாற் கரவு” (திவ். முதற் பிறுவந்தாதி, 106); “இருப்ப தனந்தனி வெண்ணலில் வைருந்தத் தென்பர்” (திருவேங்கடத்தந்தாதி, 89.) கிட்டாது - அணுகாதபடி. சாளர

வாசலை அடையாததும். சற்பனை - வஞ்சனை; “இலைநெரி சற்பனையே யிவ
ருரை சற்பனையே” (அருணைக்கலம்பகம், எசு.) அ வாசம் மலர்ப்பதத்தார்;
அ - அழகிய. என - என்று சொல்லுதற்கு. ஆள் அர - ஆண்டருள்கின்ற
அரணே. வரராசையை வாசமென எண்ணி வந்த; வாசம் - இருப்பிடம்; “இய
லக னாக வனமென வாழு யிறைவ” (80) என்பர் பின்.

அர! அருட்கடவே! கேள்.

இது தலைவிகூற்று.

29. கடவா ரணமுரித் தோன்வா ராசையிற் கண்ணுதல்வெண்
குடவா ரணமென் குழைக்கா தழகன் குழகனடி
தடவா ரணமுடி யானளித் தான்மலர்த் தாமயினி
அடவா ரணமத னுபார்க்க லாமுன தாண்மையுமே.

(கு-உரை.) கடவாரணத்தை; கடம் - மதம். வெண்குட வாரணம் - வெண்
மையாகிய குடம்போன்ற சங்கம்; “குடவளைக்குலம்” (நைடதம், நகரப். க.)
அடி - அடியை. தடவு ஆரணம் முடியான் - தடவுகின்ற வேதத்தின்முடியை
யுடையவர். மலர்த்தாமத்தை அளித்தான். அட வா - அடிதற்கு வருவாயாக; அட
என்பதனை முன்னிலையாக்கி இகழ்ச்சிக்குறிப்பாகக் கொள்ளுதலுமாம்.
ரண மதன - போரைச்செய்கின்ற மன்மதனே; ரணம் - யுத்தம்; “ரணவேள்”
(98) என்பர் பின்.

சங்கராசன் மலர்த்தாமத்தை அளித்தான்; மதன! அடிதற்கு வா. வந்தால்
உன் எண்ணம் பலியாதென்றபடி.

இது தலைவிகூற்று.

30. மேகத் தளவு குழல்வே லிணைவிழி மென்றளிரின்
ஆகத் தளவு நகையாற யான்விட் டகன்றுபொழிள்
மாகத் தளவுயர் சீராசை நாதர் மலர்ப்பதத்திற்
போகத் தளவுள் மெந்நா ளெனக்குப் பொருந்துவதே.

(கு-உரை.) மேகத்து அளவு குழல் - மேகத்தின் இயல்பே கூந்தல். விழி
வேல். ஆகம் - உடம்பு. தளவு நகை - முல்லையரும்பைப்போன்ற பற்கள். குழில
யும் விழியையும் ஆகத்தையும் நகையையும் உடைய மகளிரை யான் விட்டகன்று.
பொழில் - சோலையானது. மாகத்தளவு - ஆகாயம் வரையில். போகத் தள்ள -
போகும்படி செலுத்துதற்கு. எனக்கு உள்ளம் பொருந்துவது எந்நான்.

நகையாற விட்டகன்று மலர்ப்பதத்தில் யான் போகும்படி என்னைச்
செலுத்துதற்கு எனக்கு உள்ளம் வயமாவது எந்நானென இயைக்க.

31. பொருந்தந்தி யானனன் றந்தைதென் கூழைப் புனிதனென்றும்
இருந்தந்தி யான மியற்றநல் லோரித யாரவிர்தம்
திருந்தந்தி யாக னிதழிநல் காணெங்கள் செய்யகுலக்
குருந்தந்தி யாகக் கொடுத்தா ளிருகைக் குருகையுமே.

(கு-உரை.) பொரும் தந்தி ஆனனன் - போர்செய்கின்ற யானைமுடித்தை யுடைய விராயகக்கடவுளின். இரு தம் தியானம் - பெரிய தம் தியானத்தை. இதயாரவிர்தம் திருந்து அந்தி ஆகன் - இதயாரவிர்தம் திருந்துதற்குக் காரணமான அந்திவானம்போன்ற திருமேனியையுடையவர். இதழி - கொன்றை மாலையை, எங்கள் செய்ய குலக் குருந்து - எங்கள் குலத்திற் றேன்றிய மங்கையானவன்; குருந்து = குருத்து. குலக்குருந்தென்பது குலக்கொழுந்தென்றது போல்வது. இருகைக் குருகையும் அம் தியாகமாகக் கொடுத்தான்; குருகு - வீளை; தியாகம் - கொடை.

இது பாங்கிகூற்று.

32. குருக்குங் கலாமதிக் கீற்றுவெங் கூற்றங் குடதிகையில்
இருக்குங் கலாப மயிலனை யீரென்னை யீன்றநற்ற
யருக்குங் கலாமனங் காணார்கண் ணீரு மணிந்தசந்தப்
பொருக்குங் கலார விழிபாகர் கூழைப் புராந்தகரே.

(கு-உரை.) குருக்கும் - நிறம்பெற்றுத் தோன்றுகின்ற, கலாமதிக்கீற்று - கலையையுடைய மதியின் கீற்று; கீற்று - பிறை. கீற்றுகியகூற்றம். குடதிகையில்தெற்றிசையில். கூற்றம் இருக்கும். மயில் அனையீர், என்னை ஈன்ற நற்றயருக்கும் மனம் கல்லாம். சந்தப் பொருக்கும் - சந்தனப்பொருக்கையும், கல்லார விழி பாகர்; கல்லாரம் - கருங்குவனாமலர்.

கலாபமயிலனையீர், மதிக்கீற்றுகிய கூற்றம் குடதிகையில் இருக்கும். நற்றயருக்கும் மனம் கல்லாம். புராந்தகர் கண்ணீரையும் சந்தனப்பொருக்கையும் காணர்; யான் யாதுசெய்வேன்?

இது தலைவிகூற்று.

33. தகரம் புனைகுழ லாவுடை மாது தழைத்தவள
நகரம் புனைவன நாயக னேமுன் னமன்படரை
நிகரம் புனையும் பொருததன் றோபொன் னெருங்குமுலைச்
சிகரம் புனையும் சிறுமருங் காண்மய றீர்த்திடவே,

(கு-உரை.) தகாம் - மயிர்ச்சாந்தை. ஆவுடைமாத தழைத்த வளநகர மாகிய புன்னைவன நாயகனே. நமன் படரை நிகர் அம்பு - மன்மதனுடைய பாணம்; படர் - ஏவலாளர். உன்னையும் பொருததன்றே; “கடுக்கண் டனையு மலைத்தது மாரன் கடுக்கனையே” (திருப்புகலாரநீந்தாதி, 10௬.) பொன் - தேமல். சிகரத்தைப் புல்; புல் - தழுவுவாயாக. நையும் சிறுமருங்காள்.

புன்னைவன நாயகனே! மன்மதன் அம்பு உன்னையும் பொருததன்றே? இவள் மயல் தீர்ந்திடப் புல்லியருள்க.

இது பாங்கிகூற்று.

31. வேலா வலைய விடமழு தாக்கும் விமலதிரி

சூலா வலைய முலைமருங் காவுடைத் தோகையனு

கூலா வலைபம் பயில்வா ளனையகட் கோதையர்தம்

பரலா வலையகன் றெந்நா ளடைவனின் பாதத்தையே.

(கு-உரை.) வேலாவலையம் - கடலிற் றேன்றிய. விடம் அமுது ஆக்கும் - விடத்தை அமுதமாக்கிய; “ஆலர் தானாகத் தழுதுசெய் தானே” (தே); “ஆலத்தி னுலமு தாக்கிய கோன்” (திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், உ௭.) வல் முலை; னியம் மருங்கு; நிரனிறை; வல் - குதாடுகருவி; னியம் - சந்தேகம்; மருங்கு - இடை. உலையையும் அம்பையும் வாளையும் ஒத்த கண்ணையுடைய; அயில் - கூர்மை. கண்வலை: “மழைத்தடங்கண் வலையீசம் பெண்ணாசை” (பாசவதைப் பரணி, உ௭௭.) ஆவலை அகன்று = ஆசையை நீங்கி, நின் பாதத்தை எந்நாள் அடைவன்?

35. பாதார விந்த வரராசை முக்கட் பரமவணங்

காதார விந்த ரணங்களுந் தூள்படக் காய்ந்தநகை

பாதார விந்தழ லாமுனல் காய்பொன் னணங்குமுலை

மீதார விந்த விரகா னலத்தின் வெதும்புநுளே.

(கு-உரை.) பாதாரவிந்த = திருவடித்தாமரையையுடையாய். வணங்காதார் = பகைவர்களாகிய அசுரர்கள். அவிந்து, அரணங்களும் தூள்பட. நகையா = சிரிப்பையுடையவனே. தார இந்து = வெள்ளியைப் போன்ற சந்திரன். நல்காய் = அருள்செய்வாயாக, பொன் = தேமல். அணங்கு = தலைவிவினது. ஆர = நிறைய. விரகானலத்தின் = பிரிவாகிய அக்கினியினாலே. அணங்கு வெதும்புவன்.

பாதாரவிந்த! பரம! நகையா! அணங்கு வெதும்புவன்; ஆதலால் நல்காய்.

இது பாங்கிகூற்று.

36. புவனச் சராசரந் தானாகும் கூழைப் புனிதனிரா
கவனச் சராசத மின்றியன் றோர்கதி ராழியனித்
தவனச் சராசன வேன்போர் விலக்கிலன் தைபல்சிவ
சிவனச் சராவு மிலையோ வெனுமிளந் தென்றலுக்கே.

(கு-உரை.) புவனச் சராசரம் - உலகிலுள்ள சாரும் அசாரமும்; திரிபு நோக்கி வல்லொற்று மிக்கது. இராகவன் - திருமால். நச்ச - விரும்ப. ராகவன் ராசதமின்றி நச்சு; அன்று கதிரையுடைய ஓர் ஆழியை அளித்தவன். அசராசனவேன் - அந்த வில்லையுடைய மன்மதனது. தையல் - தலைவி. சிவசிவ: இரக்கக்குறிப்பு; “சிலையோ கரும்புபொரு கணையோ வரும்புசிவ சிவ வாவி யொன்று முளதோ, இலையோ” (மதுரைக்கீலம்பகம், அந்.) நச்ச அராவும் - விஷத்தையுடைய பாம்பும். எனும் - என்று சொல்லுவான். தென்றலுக்கு - தென்றற்காற்றையுண்பதற்கு.

புனிதன், அளித்தவன், வேளின்போரை விலக்கிலன். தையல், தென்றலை யுண்பதற்கு அவர் அணிந்த பாம்பும் இல்லையோ என்பான்.

இது பாங்கி கூற்று.

பி - ம். “இலையோ வருமிளந் தென்றலுக்கே.”

37. தென்மலை யத்தமிழ் தேர்வர ராசையிற் செல்வருயர்
பொன்மலை யத்த மிசைதரித் தேர்புண்ட ரீகன்புட்பா
கன்மலை யத்த மிருதா மரையருள் காரணர்கா
மன்மலை யத்தமி பேற்கரு ளார்கொன்றை மாலையுமே.

(கு-உரை.) தென்மலையம் - பொதியில்மலை. பொன்மலை - மேருமலை யாகிய வில்லை. அத்தம் மிசை - கையின்மேல். புண்டரீகன் - பிரமன். புட்பாகன் - திருமால். மலையு - சூடிக்கொள்ளும்படி. தம் இருதாமரை - தம்முடைய திருவடித்தாமரைகளிரண்டையும். காமன் - மன்மதன். மலைப - போர்செய்யா நிற்க.

செல்வர், தரித்தோர், காரணர், கொன்றைமலையைத் தமிழேற்கு அருளார். அதனாற் காமன் மலைகின்றான்.

இது தலைவிகூற்று.

பி-ம். “செம்மலையர்”

38. மாலை யிராவணப் பாகன் பணிவர ராசைநம்பர்
வேலை யிராவணம் செற்றோற் கிறையவர் வெற்பில்வெய்ய
பாலை யிராவணப் பைங்கோதை சென்றனள் பார்க்கினங்கோர்
சோலை யிராவணம் கெவ்வாறு பின்பு தொடர்ந்தனளே.

(கு-உரை.) மால் - பெருமையையுடைய. அயிராவணப்பாகன் -
இந்திரன்; அயிராவணம்-ஐராவதம்; “உயரையி ராவண வாகனத் தோன்முத
லம்பர்” (திருமயிலைத்தீரீபந்தாதி, உ0.) வேலை இ ரா வ ண ன் -
கடல்குழந்த இலங்கையிலுள்ள இராவணனை; வேலை : ஆகுபெயர். செற்றோன்-
இராமன். பாலை - பாலைநிலத்தில். இரா வ ண ண ன் பைங்கோதை - இராத்நிரியின்
நிறத்தையுடைய கூந்தலையுடையாள். இரா - இராது. அண்ணற்கு - தலை
வனுக்கு.

நம்பர், இறையவர் இவரது வெற்பிற் பாலைநிலத்திற் கோதை சென்றனள்;
அங்கே சோலை இராது; எவ்வாறு தொடர்ந்தனள்.

இது செவிலிகூற்று.

39. தொடரும் பலபிணி தீரநெஞ் சேயொன்று சொல்குவன்கேள்
இடரும் பலபய மென்னுமுன் காத்தவ னேத்துமவிண்மேற்
படரும் பலவு புடைகுமுங் கூழை பரவுபிறை
அடரும் பலதுக் கிபமனம் மேல்வா வஞ்சுவனே.

”o

(கு-உரை.) இடர் உம்பல் - முதலையினால் துன்பத்தை அடைந்த
கசேந்திரன். காத்தவன் = திருமால். படரும் - செல்லும். பலவு = பலாமரங்
கள், ஏத்தும் கூழையென்க. பிறை அடரும் = பிறையை வென்ற, பல் அதுக்கி.
யமன் நம்மேல் வர அஞ்சுவன்.

நெஞ்சே! கேள்; கூழையைப் பரவு; பரவினால் யமன் நம்மேல் வர அஞ்சு
வன்.

40. அஞ்ச மனைய வுமையாள்பின் னேகி னசலமுந்நீர்
கஞ்ச மனையவள் பின்னேகி னேகு கலங்குவதென்
நெஞ்ச மனையவன் மால்பணி கூழை நிமலர்வெற்பில்
வெஞ்ச மனையடர் கண்ணாளு மவ்வண்ண மேவுவளே.

(து-உரை.) அஞ்சம் - அன்னப்பறவையை. அசலம் - இமயமலை. அசலம் உமையாள்பின்னே ஏகின், முந்நீர் - பாற்கடல். கஞ்சம் மனையவள் தாமரையை இருப்பிடமாக உடைய திருமகன். முந்நீர் திருமகளின்பின் ஏகின் ஏகு - நீயும் தலைமகளின்பின்னே செல்வாயாக. அனை - அன்னையே. அன்னையே நெஞ்சம் கலங்குவது என்? சமனை அடர்க்கும் கண்ணையுடையவளும்.

சிவபெருமானை மணந்துசென்ற உமாதேவியின்பின் இமயமலையும், திருமலை மணந்துசென்ற திருமகளின்பின் பாற்கடலும் சென்றிருக்குமாயின் நீயும் தலைவியைத்தேடிப் பின்செல்லுதலும் இரங்குதலும் பொருந்துமென்றபடி மணந்த மகளிர் கணவன்பின் செல்லுதல் உலகஇயல்பு; ஆதலால் நீ வருந்தி தொழி என்பது கருத்து. “சங்க மலைக்குந் திருப்பாற் கடனெந்து தான்பயந்த செங்க மலைக்குமுன் பிற்சென்ற தோமின்னுஞ் செம்மலம்போய்ப், பங்க மலைக்கு வழங்குபிராண்டுக லூர்பயில்வார், துங்கம லைக்குமி தொக்கும்” புகலூர்ந்தாதி, ௩௬.

இது தலைவனுடன் சென்ற தலைவியை நினைந்து இரங்கிய செவிலிக்கு மிக்கோர் ஏதுக்காட்டல்.

பே-ம். “முன்னீர்”

41. மேவிய கங்கை புனையும் பிரான்மலர் வேதியனான்
பாவிய கங்கையி லேற்றிரந் தோன்மென் பணிமல்வராக்
கூவிய கங்கைய லாரஞ் சொரிதரும் கூழைசென்ற
வாவிய கங்கை மடவார் கலவி மயக்கத்தையே.

(து-உரை.) மலர்வேதியன் - பிரமனது. ஊன் பாவிய கம் - தலைநிறைந்த தலையில். பணிமலம் - சங்கங்கள். வார - வந்து. கூவிய - முழங்கிவாதி. கங்குஅயல் - வயல் வரம்பின் பக்கத்தில். ஆரம் - முத்தை. பணிமல சொரிதரும். சென்று அவாவி. அகம் - மனமே. மயக்கத்தைக்கை; கை வெறுப்பாயாக.

அகமே! பிரான், இரந்தோனது கூழைசென்று அவாவி, மயக்கத்தைக்கை என இயைக்க,

42. மயங்கத் தராதல மங்கையர் கைப்பலி வாங்குமணிப்
புயங்கத் தராதவன் பல்லுகுத் தோர்வரைப் பூவைமுலை
முயங்கத் தராதா வுண்டுதென் கூழையின் முத்தமிழ்கொண்
டியங்கத் தராதவர் பானெஞ்ச மேயென்கொ லேற்பதுவே.

(கு-உரை.) தராதல மங்கையர் மயங்க. மணிப் புயங்கத்தர் - மணிகளை
புடைய பாம்பை அணிந்தவர்; புயங்கம் - பாம்பு. ஆதவன் பல் - சூரியன் பல்லை.
வரைப்பூவை - உமாதேவியாரது. முயங்கு அத்தரது ஆதரவு தென்கூழையில்
உண்டு. முத்தமிழ்கொண்டு - முத்தமிழ்ச்செய்யுட்களை இயற்றிக்கொண்டு.
இயங்க - இயங்குதற்கு. ஏற்பது - இரப்பது.

நெஞ்சமே! கூழையில், புயங்கத்தர், உருத்தோர், அத்தரது ஆதரவுண்டு;
தராதவர்பால் முத்தமிழ்கொண்டு ஏற்பது என்கொல்?

43. ஏற்றின னாக வனத்தன்முன் போயிவ் விளம்பிறைவெண்
கீற்றின னாக வனத்தந் தருமென் கிறுபையொடு
சாற்றின னாக வனத்ததத் தாய்சம்ப ராரிவந்து
தோற்றின னாக வனத்தவ ளாருயிர் சோருமென்றே.

(கு-உரை.) நாகவனத்தன் - புண்ணுவனத்தான். பிறையாகிய வெண்
கீற்றினது. இனனாக அனத்தம் தரும் - சூரியனாகத்தோன்றித் துன்பத்தைத்
தரும்; அனத்தம் - அனர்த்தம். என் - என்பாயாக. இன்னல் சாற்று - துன்
பத்தைச்சொல். நாகவனத்த தத்தாய் - நாகப்பச்சையின் நிறத்தையுடைய
கிளியே; வன்னம் - வர்ணம். சம்பராரி - மன்மதன். ஆ: ஐயோ. கவனத்தவன் -
மிக்க கவலையையுடையவனது.

தத்தாய்! நாகவனத்தன்முன்போய்ப் பிறைக்கீற்று இனனாக அனத்தம்
தரு மென்பாயாக. பின்னும் சம்பராரி வந்து தோற்றினன்; அதனால் கவனத்த
வன் உயிர்சோருவாளென்று இன்னலை அருளொடு சாற்றுவாயாக.

இது கிளிவிடுதலுது.

44. சோர்வரு மந்த ரதியனை யார்கொண்டு தோகையன்னீர்
தேர்வரு மந்த ரவிவரல் பார்க்குந்தென் கூழையிற்புள்
ஊர்வரு மந்தர நாதனும் போற்ற வருகியருள்
கூர்வரு மந்தரத் திண்புய மலை கொடுத்திலரே.

(கு-உரை.) அருமந்த ரதியனையாள் சோர்வுகொண்டு, ரவிவருதலைப் பார்ப்பாள்; ரவி - சூரியன். புள் ஊர்வரும் - கருடப்பறவையையும் அன்னப் பறவையையும் ஊர்பவர்களாகிய திருமாலும் பிரமதேவனும். அருள்கூர்வரும் - அருள்கூர்பவராகிய சங்கரர்; உம்மை: அசைநிலை; உயர்வுசிறப்புமாம். மந்தர மலைபோன்ற திண்ணிய புயத்தில் அணிந்துள்ள மலையை.

சூரியன்வருதலைப் பார்த்தல் இரவுநீடுபருவரல் நீங்க; இரவுநீடுபருவரலென் பது புறத்தினையிலுள்ள பெண்பாற்கைக்கிளையில் ஒருதுறை.

தோகையன்னீர்! ரதி அனையாள் சோர்வுகொண்டு ரவிவரலைப் பார்க்கும், கூழைநாதர் மலைகொடுத்திலர்.

இது பாங்கிகூற்று.

45. கொடுங்கலி யானைநெஞ் சேயெறி வான்பவக் குன்றினைவே
ரொடுங்கலி யானை யுகைத்தோன்றென் கூழை யுகந்தபிரான்
கடுங்கலி யானை கரும்புணக் கண்டவன் காசினிசூழ்
நெடுங்கலி யானை யனத்திபங் காளனென் னித்தமுமே.

(கு-உரை.) கலித்துன்பத்தால் நைகின்ற நெஞ்சே; கலி - வறுமை, பவ மாகிய குன்றினை வேரொடும் கல்லி எறிவான்; பவம் - பிறவி. ஆனை - இட பத்தை. மதுரையிழ் கல்லாலாகிய யானை கரும்பை உண்ணச் செய்தவன். நெடுங்கலி ஆம் நயனத்தி - உமாதேவியார்; கலி - கடல். என் - என்பாயாக.

நெஞ்சே! நித்தமும் எறிவான், உகைத்தோன், பிரான், கண்டவன், பங்காளன் என்று சொல்வாயாக.

46. நித்தம் பயிலர தென்கூழை வாழு நிமலமத
மத்தம் பயில கரவணிந் தோய்மத வேள்விடுத்த
கொத்தம் பயில வருமா வியைமைக் குவளைவிழி
தத்தம் பயில விதழிபெவ் வாறு தரித்திடுமே.

(கு-உரை.) நித்தம்=நிருத்தம்-நடனம்; “நிருத்தம் பயின்றவன்” (திருச்சீர். சுஉ.) மதமத்தம் - ஊமத்தைப்பூவையும்; “கள்ளாரந்த பூக்கொன்றை மதமத்தங் கதிர்மதியம், உள்ளாரந்த சடைமுடியெம் பெருமானார்” (தே.) பயிலகு அரவு; பய=பை - படம்; “பயிலத்தி மேவித் துயில்கூ ரரங்கர்” (திருவாரங்கத்தந்தாதி, சக.) கொத்து அம்பு: எழுவாய். அம்பு ஆவியை அயிலவரும். விழி: தத்து அம்பை - கண்ணீரை. இலவு இதழி - இலவம்பூவைப் போன்ற இதழையுடைய தலைவி.

அணிந்தோய்! வேள்விடுத்த அம்பு ஆவியை அயிலவரும்; விழி தத்து அம்பை இதழி எவ்வாறு தரிப்பாள்?

இது பாங்கிகூற்று.

47. இடுவந்தி யாயுரைக் கும்பனி நீரென் றிறைப்பர்வென்றீர்
கொடுவந்தி யாழ்மொழி நல்லார் பொருங்கொடி யோனையின் னும்
அடுவந்தி யாநின்ற பேர்க்கருள் கூழை மமலவசைக்
கடுவந்தி யார்பொறுப் பார்வெறுப் பாமிடுங் கைவந்தியே.

(கு-உரை.) யாய் இடுவந்தி உரைக்கும்; இடுவந்தி - குற்றயில்லாதவர்மேற் குற்றத்தை ஏற்றிச் சொல்லும் சொல்; ‘பொற்கொல்லனது நெஞ்சம் இடுவந்தி கூறுதலைப் புரிந்துநோக்க’ (சீலப். சுசு: ககஎ-உ0, அடியாரீ.) என்பதையும் அதன் அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க. கொடுவந்து - கொண்டுவந்து. நல்லார் - தோழிமார். நல்லார் வென்றீரைக் கொடுவந்து பணிநீரென்று இறைப்பர். கொடியோனை - மன்மதனை. அடு - அடுவாயாக. வந்தியாநின்றபேர்க்கு - வணங்குபவர்க்கு. வசைக்கடு - பழிமொழியாகிய விஷத்தை. வந்து: உரைநடை; பரிமேலழகருரையிலும், துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசஸ்வாமிகள்வாக்கிலும் வழக்கிலும் இச்சொல் மிகவும் காணப்படும். கைவந்தி - தோளில் அணியப்படும் ஆபரணம்; “வணங்கிறைப் பிணைத்தோள்.....வயக்குறு வந்திகை” (மதுரைக். சகச-நு) என்பதனையும் அதன் உரையையும் அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க.

இது தலைவிகூற்று.

48. வந்திக் கமலங் கவிர்சடை மேல்வையை மண்சுமந்தோர்
நந்திக் கமல மணிசொரி கூழையி னம்பர்மதத்
தந்திக் கமலங் கலையொழித் தோன்பணி சங்கரொன்
றுந்திக் கமல முதித்தோன் விதிப்ப தொழிறஞ்சமே.

(து-உரை.) வந்திக்கு - செம்மனச்செல்வியென்னும் பிட்டுவாணிச்சிக்கு.
அம் அலங்கு - ஆகாயகங்கைரீர் விளங்குகின்ற, நந்து இக்கு - சங்கமும் கரும்பும்.
அமலம் - குற்றமின்மை, மணி - முத்துக்களே, மதத்தந்தி - கசேந்திரன், கம்
மலங்கலை - நீரில் மயங்குதலை, ஒழித்தோன் - திருமால், என்று - என்று துதித்து,
உந்திக்கமலம் உதித்தோன் - பிரமன், விதிப்பது - இனிப் பிறப்பிப்பதை.

நெஞ்சமே! சுமந்தோர், நம்பர், சங்கரொன்றுசொல்லிப் பிறத்தலை
ஒழிப்பாயாக.

பி-ம், “உதிப்போன் விதித்தது”

49. ஒழியா யிரங்கலை யோவிய மேயென் றுரைத்துதவீர்
விழியா யிரம்படைத் தோன்பணி கூழை விமலர்பைந்தார்
பழியா யிரண்டு மருப்போ தொருத்தனைப் பார்ப்பதென்மால்
வழியா யிரந்தக னீரன்றி வேறில்லை மங்கையரே.

(து-உரை.) இரங்கலை ஒழியாய், ஒவியமே - சித்திரம்போல்வாய், பைந்
தாரை உதவீர், பழியாய் - குடிக்குப்பழி உண்டாகும்படி; ஆய் - ஆக, இரண்டு
மருப்பு ஒது ஒரு தனை - இரண்டு மருப்புக்களையுடைய சொல்லப்படுகின்ற ஆட்
டினை; ஒரு-ஆடு; “ஒருத்திக் கொருவன் பகையோ” (தனிப்பாடல்,) பார்ப்பது
என்-வெட்டப் பார்ப்பதற்குக் காரணம் யாது, மால்வழி ஆயிர் - மயக்கம் தோன்
றிய வழியை ஆராயாமலிருக்கின்றனார், நீர் அந்தகன் அன்றி - இந்த ஆட்டுக்கு
நீர் அந்தகனாக வுள்ளீரே யல்லாமல்; அந்தகன் - யமன், மங்கையரே யென்றது
செவிவித்தாய் முதலிய ஐவரையும் நோக்கி.

மங்கையரே! தாரை உதவீர்; ஒருத்தனைப் பார்ப்பது என்? ஆயிர்; நீர் அந்த
கன் அன்றி வேறில்லை,

இது பாங்கி வெறிவிலக்கியது.

50. மங்கைக்கு வராம மளித்தருள் கூழை வரதவிளங்
கொங்கைக்கு வரமதி யொன்றோ பகையொரு கோடிக்கெட்டேன்
சங்கைக் குவாமங்கை பெற்று ளவள்பெற்ற தானையிவள்
அங்கைக்கு வராம மணற்சிறு கூட லளித்ததுவே.

(கு-உரை.) மங்கைக்கு-உமாதேவியாருக்கு. வராமம்-இடப்பாகத்தை. இளங்
கொங்கைக்கு - தலைவிக்கு. உவரமதி ஒன்றோ பகை - கலை நிரம்பிய சந்திரன்
ஒன்றுமட்டுமா பகை? கெட்டேன் - ஐயம். சங்கை - இவன் வளையல்களை.
கு ஆம் மங்கை - பூமியாகிய மடந்தையானவள். வளையல்கள் நழுவிப் பூமியில்
விழுந்துவிட்டன என்றபடி. அவள்பெற்ற தானை யென்றது கடலினை; தானை -
ஆடை. இவன் அங்கைக்கு - தலைவியினது கைகளுக்கு. வராமம் - அழகு.
மணற்சிறுகூடல் - மணலில் எழுதப்படும் சிறிய கூடற்சுழியினை. பூமியாகிய
பெண்ணுக்கு இவன் வளையல்களை அளித்தான்; அவன் ஆடையாகிய கடல்
இவன் கூடற்சுழி எழுதுவதற்கு மணலை அளித்தது; இது பரிவருத்தனையணி.

வரத! தலைவிக்கு மதி ஒன்றுதானா பகை? வேறு கோடி பகைகள் உள்ளன.
உம்முடைய விரகத்தால் இவன் கைவளையை இழந்தான். கடற்கரையிலிருந்து
மணலிற் கூடற்சுழியைச் சுழிக்கின்றான்; இரங்கியருளவேண்டும்.

இது பாங்குகூற்று,

பி-ம். “அளித்தவர் கூழை” “ஒரு கோடியன்றோ”

51. அளித்தடங் காவிய லர்விழி யாவுடை யம்மைபங்கர்
நளித்தடங் காவியல் சார்க்குழைச் சங்கரர் நாட்டெழுகார்
களித்தடங் காவிய மன்கா ணதைக்கடுந் தேர்விடுத்தே
தளித்தடங் காவிய ருள்வல வாவொரு தையலுக்கே.

(கு-உரை.) அளியையும் காவியலையும்போன்ற விழியையுடைய. நளித்
தடம் கா - குளிர்ச்சியையுடைய தடமும் காவும். நாட்டு - நாட்டில். கார் - மேக
மானது. களித்து அடங்கா இயமன் காண். அதை - அம்மேகத்தை. தள்ளித் தடு;
தள்ளி: தொகுத்தல்விகாரம். வலவா - தேர்ப்பாகனை. தையலுக்கு அங்கு
ஆவி அருள்.

வலவா! நாட்டில், கார் இயமன்காண்; அதைத் தடு; தையலுக்கு ஆவியை
அருள். நீ விரைந்துசெல் என்பது கருத்து.

இது மீண்டிவரும் தலைவன் பாகனுக்குக் கூறல்.

பி-ம். “காவியல் சூழ்கூழை”

52. தைய லருந்தளிர் மேற்சரு காமிவ டன்னுயிரை
மைய லருந்த லஹுவதெந் நாண்மதி போலொளிரச்
செய்ய லருந்தண் கமலமுத் தீனுந்தென் கூழைப்பிரான்
கைய லருந்த வருமுனம் வேடனைக் காய்ந்தவனே.

(கு-உரை.) தையல் அருந்தளிர்மேல் சருகு ஆம் - தலைவி தளிர்ப்பாய
லின்மீது காமவெப்பத்தால் சருகுபோல்கின்றாள். இவள் உயிரை, மையல் -
மயக்கம். ஒளிர - ஒளிரும்படி. செய்யில் அவரும் கமலமானது முத்தை ஈனு
கின்ற. ஒளிர முத்தினும். பிரான் : விளி, கையிலுள்ள அலர்களை உந்துதற்கு
வேள்வரு முன்னமே; வேள் - மன்மதன்; வேள்தன்னை.

கூழைப்பிரானே! காய்ந்தவனே! இவளுயிரை மையல் அருந்துதல் நீங்கு
வது எக்காலம்? அருளவேண்டு மென்றபடி.

இது பாங்குகூற்ற.

பி-ம். “மைய லருந்த வருவதென்னும்”

53. காயத் தகன முறமுன மானிகைக் கொள்ளநம்மை
ஆயத் தகனம் செய்யாமுன் கூழை யானைமதம்
போயத் தகனவ னென்னவெய் யோன்கண் பொதுத்தவனை
நேயத் தகனனி னைத்தாள் பணிய நினைநெஞ்சமே.

(கு-உரை.) காயம் - உடம்பு. தகனம் உறமுனம். ஆய் - ஆய்கின்ற.
அந்தகன் அமர் செய்யாமுன்; அந்தகன் - யமன். மதம்போய் - செருக்குக் கெட்டு.
அந்தகன் என்ன - குருடனென்று சொல்லும்படி. வெய்யோன் கண் - சூரிய
னுடைய கண்ணை. பொதுத்தவனை - துளைத்தவனை. நேயம் தக - அன்பு பொருந்த.

நெஞ்சமே! காயம் தகனம் உற முன்னம், அந்தகன் அமர்செய்யாமுன்னம்
அரனது தானைப் பணிய நினை.

பி-ம். “அமர் செல்லாமுன்”

54. நினைவா ரிதய நிறைந்திருப் பார்புண்ணீ ரீழலுற்றோர்
கனைவாசி தன்னில் விடம்வாசி யுண்டருள் கண்டர்வெற்பில்
எனைவா ரிதமுற வேயுரைப் பார்பச் சிளங்கிளிகளர்
தினைவா ரிதணிற் சிலநா ளிருந்த திருந்திழைக்கே.

(கு-உரை.) நினைவார் - நினைக்கின்ற அடியார்களுடைய. நினைவாரி - முழங்குகின்ற கடல். என்னைவு - என்னுடைய தளர்ச்சியை. இதம் உற ஆர் உரைப்பார். நினைவார் இதனில் - நினைப்புனத்தே இருந்த நீண்ட பரணின் மீது.

கிளிகாள்! என்னைவைத் திருந்திழைக்கு ஆர் உரைப்பார்.

இது தலைவன் வறுங்கனாடி மறுகல்.

55. இழைபா வையுமிழ் தாளென்செய் வாளிரங் காள்கருணை
மழையாவை யுற்பல மைவிழி பால்வர ராசையெந்தாய்
தழையாவை யுன்னத வெற்பான் மழையைத் தடுத்தளித்தோன்
குழையாவை யுற்ற கதிராழி வேண்டக் கொடுத்தவனே.

(கு-உரை.) இழை யாவையும் - ஆபரணங்களையெல்லாம். இரங்கு ஆள் - இரங்குவாயாக, ஆள்வாயாக. உற்பலம் - கருங்குவளை. மைவிழி - தலைவி; மைவிழிபாற் கருணையை. தழை ஆவை - தழைத்த பசுக்களை. உன்னத வெற்பால் - உயர்ச்சியுள்ள கோவர்த்தனகிரியால். ஆவை அளித்தோன் - திருமால். குழையா வேண்ட - குழைந்து பிரார்த்திக்க. ஆழி - சக்கரத்தை. வேண்ட ஆழிகொடுத்தவனே.

எந்தாய்! கொடுத்தவனே! மைவிழிபால் இரங்கு, ஆள், கருணையை வை,
இது பாங்குகற்று.

56. தவமணி மாலொழி யேற்கருள் பார்த்த சடிலகவுத்
துவமணி மார்ப புவனமும் வானுஞ் சுடரொனநிற்
பவமணி மாக மளந்தோய்செம் மேனிய பச்சைவண்ணை
நவமணி மாளிகை சூழ்குழைச் சங்கர நாரணனே.

(கு-உரை.) தவம் மண்ணி - தவத்தைச்செய்து; 'மண்ணி - பண்ணி; "ஆவுதிமண்ணி" (மதுரைகீ. சகச) என்பதன் உரையைப் பார்க்க. பார்த்தன் - பாம்பையணிந்த. கவுத்துவமணியை அணிந்த மார்ப. புவனமும் வானும் சோதி வடிவங்கொண்டு நிற்பவனே; "சோதியே சுடரே" (திருவாசகம்.); புவனம் - பூமி. மண்ணையும் இந்த மாகத்தையும் அளந்தவனே; மாகம் - ஆகாயம்.

இதில் சங்கரர் நாராயணர் ஆகிய இருவருடைய செயல்கள் முறையே கூறப்பட்டுள்ளன.

சங்கரநாரணனே! அருள்.

57. நார மறுகு வளைமதி சூடிய நாகவனத்
தோர மறுகு வளைகவர் தாரினிச் சொல்வதென்மால்
பார மறுகு வளைபோ விவன்படு பானிமதன்
நார மறுகு வளைதனக் காரிங் கெதிர்நிற்போ.

(கு-உரை.) நாரத்தையும் அறுகையும் மதியையும் சூடிய; நாரம் - நீர்; கங்கை. நாகவனத்தோர். அம் மறுகு - அழகிய வீதியில். சொல்வது என்- சொல்வது யாது. மால் பாரம் - மயக்கம் பாரமாக உள்ளது; “உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே” (குறுந். ௧௮.) இவள் ஐயோ மறுகுவன். படுபாவியாகிய மன்மதனது. நாரம் அறு குவளைதனக்கு ஆர் இங்கு எதிர்நிற்பர். குவளை கொலைப்பாணமென்பது இங்கே அறியற்பாலது.

இது பாங்கிகூற்று.

பி-ம். “பார மறுகு வளைபோ விவன்படு”

58. எதிராடி யங்க மிலானென்செய் வான்மை யெழு துகண்முத்
துதிராடி யங்க மதியழ லாதொளிர் பூணணிந்து
கதிராடி யங்கனை பார்க்குநின் மாலைகண் டாற்கடலை
அதிராடி யங்கனை தென்குழைச் சங்கர வற்புதனே.

(கு-உரை.) எதிர் - எதிரே. ஆடி - போர்செய்து. அங்கமிலான் - மன் மதன். அங்கமிலான் எதிராடி என்செய்வான். கண் முத்துதிரான் - கண்ணீரை வீழ்த்தான். தியங்கும்படி மதியானது வெம்மையைத் தாராது. பூணை அணிந்து. ஆடியை அங்கனை பார்ப்பான்; ஆடி - கண்ணாடி; அங்கனை - பெண்; என்றது தலைவியை. அதிர ஆடியவனே; “அதிரவீசியாவோய்” (திருஞான. தே.); அதிர: தொகுத்தல்விகாரம்.

ஆடியவனே! அங்கணனே! சங்கர! அற்புதனே! நின் மாலையைத் தலைவி காண்பாளாயின், அங்கமிலான் என்செய்வான்? இவள் கண்முத்துதிரான்; மதி அழலாது; இவள் ஆடியைப் பார்ப்பான்.

இது பாங்கிகூற்று.

59. அற்புத வந்தரி யேத்திய கூழை யமலவிம
வெற்புத வந்தரி யோடுமென் னெஞ்சகம் வீற்றிருக்கப்
புற்புத வந்தரி பூண்முலை யார்க்கன்பு பூண்டமயற்
கற்புத வந்தரி யார்புரம் போலென்று காண்பதுவே.

(கு-உரை.) அற்புத. வந்து அரி ஏத்திய; அரி - திருமால். இம வெற்பு - இமயமலை. உதவு - பெற்ற. அந்தரியோடும் - உமாதேவியாரோடும். தேவரீர் வீற்றிருக்க. புற்புதம் - குமிழியைப் போன்ற. அம் தரி - அழகைத் தரித்த. புற்புதம் கொங்கைக்கு உவமை. மயல் கற்புதவம் - மயக்கமாகிய கற்புதவம்; கற்புதவம் - கல்லாலாகிய கதவு. தரியார் - பகைவரது.

அற்புத! அமல! அந்தரியோடும் என் நெஞ்சகம் வீற்றிருக்க, மயற்கற்புதவம் புரம்போல் இல்லையாதலை என்று காண்பது? தேவரீர் என் நெஞ்சில் வீற்றிருந்தால் என்மயல் நீங்கிவிடுமென்பது கருத்து.

60. காணு திருவ ரடிமுடி தேடுங் கனகசபை
வாணு திருவர ராசையெந் தாய்செம் மணிப்புயங்கப்
பூணு திருவர மாதனை யாண்மயல் பூண்டுநிறை
பேணு திருவர வேல்விழி யார்வசை பெற்றனளே.

(கு-உரை.) கனகசபை வாணு. செம்மணிகளையுடைய புயங்கமாகிய ஆபரணத்தையுடையாய்; புயங்கம் - பாம்பு. திருவாகிய வரமாதை அனையான்; தலைவி; வரம் - விசேடம். நிறை - மறைபிறரறியாமை; “நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை” (கலி. ககந:கஉ.) அரத்தையும் வேலையும்போன்ற இருவிழிகளையுடைய பெண்டிர் கூறுகின்ற. வசை-பழிமொழியை.

கனகசபைவாணு! எந்தாய்! பூணு! திருமாதனையாளாகிய இவன் நிறையைப் பேணாமல் வசையைப் பெற்றனன்; அநுள்வாயாக.

இது பாங்கிகூற்று.

61. பெற்றத் திலக வுலாவரு வாரென் பிழைமதிபின்
பற்றத் திலக நுதல்பாகர் கூழைப் பாமர்நிலா
முற்றத் திலக மகிழ்வோடு மென்னை முயங்கியல
கற்றத் திலக மளவுமெண் ணாரென்ன கற்பனையே.

(கு-உரை.) பெற்றத்து - இடபத்தில். என் மதி பின்பற்ற உலாவருவார். நிலாமுற்றத்தில் அகமகிழ்வோடும். அல் அகற்ற - இருளைப்போக்குவதற்கு. திலகம் அளவும் - குன்றிமணியளவும்; திலகம் - ஒருவகைக் குன்றிமணி. என்ன கற்பனை - என்னவிதி; கற்பனை - ஏற்பாடுமாம்; “கற்பனையத்தனை யென்பிற விக்கு” புகலூரந்தாதி, ௩௨.

இது தலைவிகூற்று.

62. கற்பகக் காநிழ லுற்றேன் பணிசங் காமனு
 டற்பகக் காணிமிர் தென்குழை வாண திவாகரனிற்
 பொற்பகக் காணிற்கும் வெண்ணில வாலம் பொதியவுயர்
 வெற்பகக் காணில விற்கொடி தாயிந்த மெல்லிபற்கே.

(கு-உரை.) நமனுடைய உடல் பகுப்படி; பக - பிளவுபடுப்படி. திவா
 காணில - சூரியனைப்போல. பொற்ப - பொலிவுடையவரே. (சந்திரன்) கக்கா
 நிற்கும் வெண்ணிலவு ஆலம்; சந்திரன்: தோன்றா எழுவாய். பொதிய உயர்
 வெற்புஅகக் கால் - தென்றற்காற்றம். நிலவின் - நிலைவக்காட்டிலும்.

இது பாங்கிகூற்று.

63. இயலரு காவணஞ் சங்கத்தி லேனு மிறைவார்நறை
 பெயலரு காவணங் கன்பர்க்குள் ளாசிரந்தப் பெற்றிசெய்யார்க்
 கயலரு காவண மேனியர் கூழை யணிநகர்க்கும்
 வயலரு காவணங் காண்கடந் தேம்வெய்ய வன்சுரமே.

(கு-உரை.) இயல் - இயற்றமிழ். அருகாவணம் - குறையாதவாறு. நறை
 பெய் அலர் உகா வணங்கு அன்பர்க்கு; உகா - உகுத்து. செய்யார்க்கு அயலர்.
 உகாவண்ணம் - கெடாத அழகையுடைய. வயல் அருகு ஆவணம் காண் -
 வயலருகே உள்ள கடைவீதியாகும் இது. வன்சுரத்தைக் கடந்தேம்.

இது தன்பதியடைந்தமை தலைவன் தலைவிக்குச் சாற்றல்.

64. வன்னி காரந்தை யறுகா ராவ மதிமுடித்த
 சென்னி காரந்தையம் பெய்வோனைக் காய்ந்தவன் சிற்றிடைதான்
 மின்னி காரந்தைய லோர்பாகன் கூழை விமலன்வெற்பா
 கன்னி காரந்தை வாவெல்ல லாஞ்சிலைக் காமனையே.

(கு-உரை.) வன்னி - வன்னிபத்திரம். ஆர் அரவம் மதி - ஆத்தியையும்
 பாம்பையும் சந்திரனையும். சென்னி - திருமுடியையுடையார். கார்த்து யி அம்பு
 எய்வோனை - மன்மதனை. சிறு இடை; மின் நிகர் அம் தைபல் - உமாதேவியார்;
 சிற்றிடைக்கு மின்னல் உவமை. தான்: அசைநிலை. கன்னியின் காம தைவரச்
 சிலைக்காமனை வெல்லலாம்; கன்னியின் காம தைவர - தலைவியின் கையைப்
 பற்றினால்; பாணிக்கிரகணம்செய்யென்பது கருத்து.

இது பாங்கி உலகியலுரைத்தல்.

65. காமனம் பாவிடர் கொண்டிமின் னூர்முலை கண்டுமயங்
காமனம் பாவிலைக் கண்டியில் வோனகம லாசனனைங்
காமனம் பாவிளங் கன்னிவைத் தோயென்று கைதொழுதற்
காமனம் பாவி யெனுங்குழை வாழ்கறைக் கண்டீனையே.

(து-உரை.) காமன் அம்பால். மயங்காமல் நம்பு. ஆல் இலைக்கண் துயில்
வோன் - திருமால். ஐந்து கா மன் - இந்திரன். அழகிய பக்கத்தில் இளங்கன்னியை
வைத்தோய். என்று தொழுதற்கு ஆம் மனத்தைப் பாவி. எனும் - என்று திரு
மால் முதலியவர்கள் பிரார்த்திக்கும்.

நெஞ்சே! கறைக்கண்டீன நம்பு.

66. கண்டலம் போதிரண் டானவர் கூழையிற் கண்ணுதலார்
கண்டலம் போதிகழந் தோர்சங்க ரோசர் கனவரைமேற்
கண்டலம் போதிசொல் மென்கோதை மைவிழிக்கன்னியிடை
கண்டலம் போதி யளிகா ளிருக்கக் கருதுகவே.

(து-உரை.) கண்டலம் போது இரண்டு ஆனவர்; போது - சந்திரகுரியர்.
போது : ஆகுபெயர். கண்டல் அம்போது - தாழம்பூவை. கண்டு சொல், அல்
கோதை, அம்போதி விழி; கிரனிறை; கண்டு - கற்கண்டு, அல் - இருள், அம்
போதி - கடல், கோதை - கூந்தல். கன்னியின் இடையைக் கண்டு, ஒதியிலுள்ள
வண்டிகளே! இருக்க - கூந்தலில் இருக்க. இடையின் மென்மையைக் காணின்
நீர் கூந்தலில் இருக்கமாட்டீர் என்றபடி.

இது தலைவன் வண்டோச்சி மருங்கனைதல்.

67. கருமங் கவலை நெறியால்வந் தெம்மைக் கலக்கலெழு
கருமங் கவலைநெஞ் சேவர ராசைக் கதிரீவனி
கருமங் கவலை நதிசூடி யென்றுகை கூப்புவதே
கருமங் கவலை யினிவேறு வைக்கக் கடவதன்றே.

(து-உரை.) கருமம் - வினைகள். கவலைநெறியால் - கவர்த்த பலவழிக
ளால். கலக்க - கலந்துகொள்ளுதலால். எழு கரு மங்க - எழுகின்ற பிறவி
யானது மங்கும்படி. வல்லை - விரைவாக. வாராசையிலுள்ள. கதிரவன் நிகரும்
அங்க! அலைநதியைச் சூடியவரே! என்று வல்லை கைகூப்புவதே கருமம். இனி
வேறு கவலை வைக்க, கடவது அன்று - உணக்கு உரித்தன்று.

68. கடந்தந் தனமென் முலைமருங் கான்பங்கர் காவில்வண்டு
கடந்தந் தனமென் றிசைபாடுங் கூழைக் கறைமிடற்றார்
கடந்தந் தனவெற்பை மீறும் புயத்தர் கடுக்கைநல்கார்
கடந்தந் தனங்க மெனவரும் பாவிச் சுருங்கங்குலே.

(கு-உரை.) கடம் - குடம்; தந்து - தூல். மருங்கு - இடை. கடம்அன்ன முலை; தந்து அன்ன மருங்கு; றிராணிறை. மருங்கான் - உமாதேவியார். காவில் - சோலையில். வண்டுகள் தந்தந்தனம் என்று இசைபாடும்; தந்தந்தனம் : தாளக்கட்டு. கறை - விடம். அம் தன வெற்பை - மேருவை; தனம் - பொன். வெற்பைக்கடந்து மீறும் புயத்தர். கடுக்கை - கொன்றைமாலையை, கடு - விடம். அந்து - ஒருவகைப் பூச்சி. அந்தன் - யமன். பாவிச் சுருங்கங்குல் கடுமுதலியவற்றின் அங்கம்போலே வருமென இயைக்க.

கறைமிடற்றார் நல்கார்; கங்குல் வரும்.

இது தலைவிகூற்று.

69. கங்குலை மாலை யனையமென் கோதை கலாமதிபம்
கங்குலை மாலை யனலதன் மேன்மெழு கானதென்னங்
கங்குலை மாலைப னோர்கூழை நம்பரெக் காலமபக்
கங்குலை மாலை யருள்வரென் றேயமுங் கண்பிசைந்தே.

(கு-உரை.) கங்குலை - இருளை. மாலை - மேகத்தை. மென்கோதையை யுடைய தலைவி. மதிபம் கங்கையுடைய உலை ஆதும்; கங்கு - பக்கம். மாலை அனல்; “அழல்போலுமாலைக்கு” (குறள், ௧௨௨௮.) அதன்மேலுள்ள மெழுகா யிற்று என் அங்கம். குல்லை மால் அபன் - திருத்தழாயையணிந்த திருமாலும் பிரமனும்; குல்லை: தொகுத்தல்விகாரம். ஓர் - உணருகின்ற. மயக்கத்தைக் குலைக்கின்ற மலர்மாலைபை நம்பர் எக்காலம் அருள்வர். கண் பிசைந்து அழு வான்; “கண்பிசைத் தொருசே யின்னுங் கலுழினும்” பரபு. கைலாசகதி. ௩.

இது பாங்கிகூற்று.

70. கண்ணிக் கரும்புயர் மால்வரை தோன்சொன்ன கைகொங்கைவேற்
கண்ணிக் கரும்புய மார்டெலி யார்கம முந்துளவக்
கண்ணிக் கரும்புய லோர்பாகர் கூழைக் கமலவயற்
கண்ணிக் கரும்புய நோக்காது சேல்வெங் கார்முகிலே.

(த-உரை.) கண் - கண்ணுக்களையுடைய மூங்கில்; ஆகுபெயர்; வரையென்பது போல. இக்கு - கரும்பு; வரை - மலை; கண் - தோள்; இக்கு - சொல்; மூலமையரும்பு நகை; மால்வரை கொங்கை; நிரளிறை. வேற்கண்ணிக்கு - வேல்போன்ற கண்ணையுடைய தலைவிக்கு. ஆர் புயம் மெலியார். துளவக்கண்ணியையுடைய கரும்புயல் - திருமால். கரும்புயலோர் பாகர் - சங்கரநாராயணர். கண்ணி - சிறுவாய்க்கால்; “தெறுகு தலைக்கணி வாய்க்கால் பெருகுந் திருமயிலை” (திருமயிலைத்திரிபந்தாதி, அ.எ.) கண்ணியையுடைய வயலிற்றேன்றிய கரும்பு - தலைவி. உய்ய - பிழைக்கும்படி. உய்ய என்பது நோக்காது என்னும் எதிர்மறைவினையெச்சத்தின் முதனிலையோடு முடிந்தது.

கார்முகிலே! சேரல்.

தலைவன் மேகத்தொடு கூறல்.

பி-ம். ‘கார்முகமே’

71. காரங் கடுக்க மயிலாடுங் கூழைக் கடவுளந்த
காரங் கடுக்க வளர்கோதை பாகனென் காமவெவ்வி
காரங் கடுக்க மொழிநெஞ்ச மேவெங் கணைபடுபுண்
காரங் கடுக்க யமவாதை யுற்றிடுங் காலத்திலே.

(த-உரை.) கார் அங்கு அடுக்க; அடுக்க - அடுத்தலால். அந்தகாரம் கடுக்க - இருளைக் கோபித்தற்கு. என் - என்பாயாக. காம வெவ்வி காரங்கள் துக்கம் ஒழி நெஞ்சமே! கணைபடுபுண்ணில் செருகும் காரச்சீலையை. கடுக்க - ஒப்ப. யமவாதையுற்றிடுங்காலத்தில்.

நெஞ்சமே! யமவாதையுற்றிடுங்காலத்தில் கூழைக்கடவுள் பாகனென்பாய்; காமவிகாரங்களையும் துக்கத்தையும் ஒழி.

72. காலங் கனலந் தாநில மானவர் கண்ணின்மணி
காலங் கனலங் கழனிபி ராசைக்கங் காளர்கங்குற்
காலங் கனலம் புலிதூந் தாநிலந் காதிருந்தக்
காலங் கனலம் பெறவரைந் தேகிழி கைக்கொள்வனே.

(த-உரை.) கால் - காற்று. அம் - நீர். கனல் - தீ. அந்தரம் - ஆதாயம்; பஞ்சபூதமாக உள்ளவர். கண்ணில் - கண்ணுக்களில். மணி கால் - மூத்துக் களைக் கக்குகின்ற. அம் கன்னல் - அழகிய கரும்புகளையுடைய. கழனி - வயல். கங்குற்கால் அங்கு - இரவினிடத்தே. அம்புலி அனலைத் தூந்து. ஆவி - என் உயிராகிய தலைவியை. கங்காளர் ஆவியை நல்காதிருந்தக்கால். அங்கம் நலம்

பெற வரைந்த - தலைவியின் உருவத்தை அழகு அமைய எழுதி. கிழி கைக் கொள்வன்; கிழி - படம். மடலேறவேனென்றபடி.

கூழைக்கங்காளர் திருவருளால் தலைவியைப் பெறேனாயின் மடலேறவேனென்பது கருத்து.

இது மடலேறுதலைத் தலைவன் தன்மேல்வைத்துச் சாற்றல்.

73. கைக்கய மன்றுரி தென்கூழைச் சங்கர காபத்துத்தி
கைக்கய மன்று ணடிக்கும் பிரானென்று கைதொழுமேற்
கைக்கய மன்றோடர் காலமெக் காலமக் காலமருள்
கைக்கய மன்று மனமே பொழியுந் கருக்குழியே.

(து-உரை.) கயம் - யானையை. அன்று உரித்த. கா - காத்தருள்க. பத்துத் திசைக்கு ஐய; திசை - திசை; ஐய - தலைவனே. பிரான் - பிரானே. தொழு - தொழுவாயாக. மேல் - பின்பு. கைக்க - வெறுக்க. யமன்தொடர் காலம் எக் காலமோ அக்காலத்தில். அருள்கைக்கு - அவர் அருள்செய்வதற்கு. ஐயம் அன்று - சந்தேகம் இல்லை; அன்றென்பது இன்றென்னும் பொருளில் வந்தது.

மனமே, தொழு; அருள்கைக்கு ஐயமின்று; கருக்குழி ஒழியும்.

74. கருந்தா ரணிகுழல் பங்காளர் கூழைக்கந் காளர்பொன்ன
கருந்தா ரணியு மயனு முராரியுந் காண்பரியார்
கருந்தா ரணிமதற் காய்ந்தோ ரிளங்களி வண்டிகனு
கருந்தா ரணியலென் கைத்தா மரைவரக் காண்கிலனே.

(து-உரை.) தாரணிகுழல் - உமாதேவியார். பொன்னகரும் - பொன்னுலகத்திலுள்ளவரும். தாரணியும் - பூமியிலுள்ளவர்களும்; இவை இடவாகு பெயர்கள். கரு தார் அணி - பெரிய கொடிப்படையையுடைய; கருமை - பெருமை; தார் - கொடிப்படை; அணி - படைவகுப்பு; “ஒன்றர், தாரணி தானவஞ்செய்தான்” (திருவரங்கத்தந்தாதி, ௫.) வண்டு கள்ளை துகருகின்ற. தார் - பூ; அணியல் - மாலை. காய்ந்தாரது அணியல் வரக் காண்கிலனென இயைக்க.

இது தலைவிகூற்று.

75. காணப் பதஞ்சலி யாடிய கூழைக் கடவுட்கஞ்ச
காணப் பதஞ்சலி செய்வலென் றோடி நடந்ததெல்லாம்
வீணப் பதஞ்ச லிகலா முனக்கவர் மீதுமையல்
பூணப் பதஞ்சலி யாநின்ற தென்னினிப் பூங்கொடியே.

(து-உரை.) பதஞ்சலி காண ஆடிய. கடவுட்கு. அஞ்சம் நாண - அன்பற்றவை நாணம்படி. பத்து அஞ்சலி செய்வனென்ற; பத்து - தொகுத்தல் விகாரம்; “பதஞ்சலி யாதரைக் காசங் கொடார்” (திருவோகையமகவந்தாதி, கக.) நாண நடந்ததெல்லாமென இயைக்க. அப்பது - அம்புகளும்; அது பகுதிப் பொருள் விசுதி. அஞ்ச அல் - அஞ்சப்படுகின்ற இருளும். அஞ்ச அப்பு - ஐந்து அம்புகளுமாம். உணக்கு இகலாம்; இகல் - பகை. அவர் மீது மையல் பூண - அவர்மீது மயக்கம் பூணுதலால். பதம் சலியாநின்றது. என் - இதற்குக் காரணம் யாது? இனி - இப்பொழுது. ஓடி நடந்ததெல்லாமென்றதனாற் பதம் சலித்தல் பெறப்பட்டது.

முன்னர் அஞ்சலிசெய்யப்போனது பயனற்றசெயல்; மீண்டும் போதற்கு முயல்கின்றது யாது என்பது கருத்து.

பூங்கொடியே! பதஞ்சலியாநின்றது என்.

இது பாங்கிகூற்று.

76. பூங்கொடி காரந் செரரிகுழை நம்பர்பொற் றுளின்மலர்
ஆங்கொடி காரந் செல்லார் சிலம்பினி னங்கைவளை
நீங்கொடி காரந் தஞ்சந் தாக நினைத்துமனம்
வெங்கொடி கார விசைத்தீ விளைக்கு மிளங்குயிலே.

(து-உரை.) கமுகு - பாக்குமரம். ஆரம் - முத்துக்களை; முத்துப்பிறக்கும் இடங்களிற் கமுகும் ஒன்று. மலரையும்; ஆம் கம் - மேன்மேலும் உறுகின்ற தீர்த்தத்தையும். பொற்றாளில் உகாத சிறியவர்களுடைய. அகம் - மனத்தில். நின் அங்கைவளை நீங்க. முக அரவிந்தம் - முகமாகிய தாமரைப்பூ. மனம் வங்க - உன்னுடைய மனமானது வங்க. முகாரவிசை - முழக்கத்தையுடைய இராகம்; முகரம் - முழக்கம்; நீட்டல் விகாரம்; முகாரிராகத்தையே முகாரமென்றொன்றெனலுமாம். இசையாகிய தீயைக் குயில் விளைக்கும்.

இது பாங்கிகூற்று.

77. குயிலாய மாமனை யுள்ளிருந் தாவியைக் கொள்ளைகொள்ள
அயிலாய மாமனை யப்பனை வாடுவன் றழைப்பதுபார்
கயிலாய மாமனை யன்றடுங் கூழைக் கடவுளுவ
மயிலாய மாமனை யாவுடை மாதிடம் வைத்தவனே.

(து-உரை.) குயில் ஆயம் - குயிற்கூட்டங்கள். மாமனையுள் - மாமரமாகிய வீட்டினுள்ளே. அயில் ஆய - கூர்மையையுடையனவாகிய. மா மன் -

வண்டெள் தங் ப்பெற்ற. ஐ அப்பனை - ஐத்த மலர்ப்பாணங்களை யுடைய மன்
மதனை. அயிலாய அம்பென்க. குயிலாயம் அழைப்பது பார்; “சூரமான்
குயிற் சின்னங்கள் காமத் துரைவர் தான்றுரை வந்தானென் றாத” (திருத்தூற்ற
லக்குறவஞ்சி, ௪௪) கயிலாய: விரி. மாமனை - தக்கனை. கடவுள்: வளி.
உவமை இல்லாய் - உவமையில்லாதவனை. அம்மா மன்னை - அழகிய திரு
மகளின் தலைவராகிய திருமலை. ஆவுடைமாத - ஆவுடைய நாயகி.

கயிலாய! கடவுள்! வைத்தவனை! குயிலாயம் மன்மதனை அழைப்பது பார்.

இது பாங்கிகூற்று.

78. வையக மத்தனை யுந்தனி யாள வரினுமவை

பொய்யக மத்தனை யானனை கூழைப் பொருப்புவில்லி

துய்யக மத்தனை சிறறிடை பாகன் துணைப்பதமா

மெய்யக மத்தனை வேர்க்கும தேயன்றி வேறில்லையே.

(து-உரை.) வையகம் அத்தனையும் - உலகம் முழுவதையும். அவை -
அச் செல்வங்கள். பொய்ய-பொய்ம்மையாக உள்ளன. கம் அத்தன்-கபாலத்தை
அணிந்த திருக்கரத்தை யுடையார். பொருப்புவில்லி - மேருவில்லையுடையார்.
துய்ய கமத்தன்; கம - நிறைவு, ஐ - தலைவன். மெய் அகம் அத்தம் - மெய்ம்மை
யையுடைய இடமே பொருள். கைவேர்க்கும் - கைந்திருக்கும் வறிஞர்களுக்கும்;
உம்மை இறந்தது தழுவியது. அதே அன்றி - அந்தச் செல்வமே அல்லாமல்.

செல்வர்க்கும் வறிஞர்க்கும் அவருடைய திருவடிகளே உண்மையிடமான
பொருளென்பது கருத்து.

பி-ம். ‘தனியாள வரினுமது’

79. இல்லை யரும்பவ மெந்தைதென் கூழை யிறைகடனம்

அல்லை யரும்பவ னுலமுண் டோனருட் சோதியென்று

சொல்லை யரும்ப வசமழி யாமுனந் தோகையரை

முல்லை யரும்பவர் மூலென் றோடி முயங்குநெஞ்சே.

(து-உரை.) அரும்பவம் இல்லை. நடனத்தை அல்லில் அயரும் பவன்.
என்றுசொல். ஐ அரும்ப - கோழை கண்டத்தில் தோன்ற. அம் தோகையரை
நோக்கியென ஒரு சொல் வருவிக்க. அவர் மூலம் முல்லையரும்பென்று. ஐ
அரும்ப வசம் அழியாமுன்: “ஐய மருந்தியக் கக்குறு காரு னரங்கர்க்கன்பாய்,
ஐய மருந்தியும் வாழ்மின்கண் மேலுமக் காணத்தமே” (திருவரங்கத்தந்தி, ௧௧).
கக).

நெஞ்சே! வசமழியாமுன்னே சொல்; சொன்னாற் பிறப்பு இல்லை.

80. முயலக னாக முரியநின் றாடி முதபலிதேர்
செயலக னாக முனிக்களித் தோய்சந்தர் சேகரனே
இயலக னாக வனமென வாழு மிறைவவென்றே
மயலக னாக ரிகமாதர் மீதின மடநெஞ்சமே.

(த-உரை.) முயலகனுடைய ஆகமானது முரியும்படி; முரிய - நெளிய. ஆடி: விளி. செயல - செயலையுடையாய். கல் நாகம் முன் - கல் லானைக்கு முன்பு. இக்கு அளித்தோய் - கரும்பைக் கொடுத்தவனே. இயல் அகம் - இலக்கணம் பொருந்திய வீதி. நாகவனம் - புன்னைவனம். நாகவனம் இயலகமென வாழும் இறைவ: "வாசமென ராசை வந்த வருட்கடலே" (உஅ) என்றார் முன்னும். என்று - என்று சொல்லி. மயல் அகல்.

நெஞ்சே! ஆடி, செயல, அளித்தோய், சந்தர்சேகரனே, இறைவ என்று சொல்லி மாதாமீதுள்ள மயலை அகல்.

81. மடங்கலை வராண மாய்ப்பது போல மதர்விழியீர்
நுடங்கலை வாய்த்த மருங்குலை மாய்க்கு நுமதுமுலைத்
தடங்கலை வாரில்லை யேலுயிர் கொண்டெவர் தாமிருப்பார்
முடங்கலை வாரிநஞ் சண்டோர்தென் கூழை முகில்வரைக்கே.

(த-உரை.) மடங்கலை - சிங்கத்தை. வராணம் - யானை. சிங்கத்தை யானை மாய்ப்பதுபோல: இல்பொருளுவமை. நுடங்கலை - அசைதலை. மருங்குலை - இடையை. மாய்க்கும் - தேயச்செய்கின்ற. முலைத்தடம் - கொங்கை; எழுவாய். கலைவார் இலையேல் - கலையாலாகிய கச்சு இல்லையாயின். எவர் உயிர் கொண்டிருப்பார். முடங்கு அலை - வளைந்த அலைகளையுடைய.

இது, துலோத்துங்கசோழன்கோவையிலுள்ள "மட்டார் குழலி" (௬௫) என்னும் செய்யுளையும், "உருகுவாருயிர் படுபடாமுலை யுழறுமேலுலகிறமெனத், திருகுவார்முசி விசிவிடாதவர் திறமினோகடை திறமினோ" (தக்கயாகப் பாணி, ௩௨) என்பதையும் போன்றது.

இது தலைவன் தலைவியைப் புகழ்தல்.

82 வரைக்கே கயமொரு பங்காளர் கூழை வாதர்வெற்பில்
இரைக்கே கயநதி போங்குரு கேயன் றிறைவர்சொன்ன
உரைக்கே கயருமென செய்தியெல் லாமங் குரைத்தருளித்
தரைக்கே கடமனைச் சந்தரோ தயமன்றித் தானிலையே.

(கு-உரை.) கேசயம் - மயில்; இங்கே உமாதேவியார். இரைக்கு - இரைபத்தேடிபுண்பதற்கு. கயம் - குளம். குருகே - நாராயண. அன்று - கண்டகாலத்தில். இறைவர் - தலைவர். ஏகு - ஏகுவாயாக. அயரும் என் செய்தியெல்லாம் உரைத்தான். இத்தகைக்கு - இத்தகையை மாய்த்தற்கு; ஏக யமன் - ஒற்றையுமன்; ஏகம் - ஒன்று; அந்தச்சந்தரோதயமே யமன்.

இது நாராயணோது.

83. தானவ ரப்புரங் காயந்தவர் கூழைபிற் சங்கரர்மால்
ஆனவ ரப்புரங் காட்டிய வேளுடற் கங்கியிட்டோர்
ஞானவ ரப்பரம் பெற்றடி போற்றுகற் றொண்டர்தம்மை
மானவ ரப்பரம் தென்னையங் காள மதிப்பதென்றே.

(கு-உரை.) தானவர் - அசுரருடைய. புரம் - புரங்களை. மால் ஆனவர் - திருமாலாகிய இடபத்தையுடையவர்; ஆன் - இடபம். அப்பு உரம் - அம்பின் உரத்தை. உடற்கு உடலை வேகும்படிசெய்தற்கு. அங்கி - நெருப்பை. அங்கி - சட்டைபென்று பொருள்வொண்டால், உடலுக்கு அங்கியிட்டோரென்னும் ஒருநயம் தோற்றுகின்றது. ஞானவரப்பு - ஞானமாகிய வரம்பு. உரம் - வலி. மான - ஒப்ப. வர - தம்பால் அடியென் வர.

காயந்தவர், சங்கரர், அங்கிஇட்டோர் என்னை ஆனமதிப்பது என்று.

84. மதியா தவனிநு கண்ணாகுங் கூழை வரதர்வெற்பில்
விதியா தவனிதைந் தோர்க்கும் விதித்தவெங் கூற்றெனவே
உதியா தவனிதை யெங்கே யுதித்த துறையுயிவர்
பதியா தவனிகொல் லோனிசம் போவென் பகர்கின்றதே.

(கு-உரை.) மதி ஆதவன் - சந்திரனும் சூரியனும். விதி - பிரமணவன். ஆ - ஐயோ. தவம் நிறைந்தோர்க்கும் விதித்த. வெங்கூற்றெனவே உதியாத வனிதை - யமனென ஆண்வடிவங்கொண்டு தோன்றாத வனிதை; விதித்த வனிதை; உதியாத வனிதை; கூற்றெனத் தோற்றமில்லையாயினும் செயலால் அவனை ஒப்பானென்பது கருத்து; “பல்லுயிர் பருகும் பருவாய்க் கூற்றம், ஆண்மையிற் றிரிந்துத னருந்தொழி றிரியாது.....பெண்மையிற் றிரியும் பெற்றி” (சீலப்பதிகாரம், ௫: ௨௧௬-௨௩.) என் பகர்கின்றது - என்ன சொல்வது.

திணை கைக்கிளை. துறை ஐயம்.

85. பகலவ னங்கண் பறித்தோர்தென் கூழைப் பரமர்விலவேன்
இகலவ னங்க னெனவிழித் தோர்வெற்பி லெண்ணையன்பர்
அகலவ னங்க யரும்படி சேரு மவசமெல்லாம்
புகலவ னங்க ளிலையோ வவர்முனம் பூவையரே.

(கு உரை.) பகலவன் - பசனென்னும் சூரியனுடைய; "பகன்றாமரைக் கண் டெடக் கடந்தோன்" (திருச்சிற். கஅச). அநங்கனென - உடம்பில்லாதவ னாக. அன்பர் அகல. அல் - இருளும். நங்கு - பழிமொழியும்; "நங்கஞ்சத் திருவடிவுளை" (முயீறுட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் வாக்கு; "துங்கஞ்சார்.") அயரும்படி - யான் துன்பமுதமபடி. சேரும் - சேர்தலால் உண்டாகிய. அவர் முன்னம் புகல் - அவர் முன்னே தூதாகச் சென்று சொல்லுவதற்கு. அனங்கன் - அன்னப் பறவைகள்.

இது தலைவிகூற்று.

பி-ம். 'அகல வனங்கசரம்படி சேரும்'

86. பூவைய மாதவன் நேடுபொற் பாதர்பைம் புண்ணைவனத்
தேவைய மாத ரிடவுகந் தோர்தென் னிராசைவெற்பிற்
பாவைய மாதனு வில்லைவெம் போர்செய் பகழியில்லை
மாவைய மாதழை பாவீவர் தாமெய்த வாறுநன்றே.

(கு-உரை.) பூவையம் - பூமிபாகியவையம்; இருபெய ரொட்டு; பூ: பொலிவுமாம். புண்ணைவனத்தேவு; தேவு - தெய்வம். ஐயம் - பிச்சையை. மாதர் ஐயம் இட உகந்தோரது வெற்பில். பாவை - பாவையே; அம்மா: வியப் பிடைச்சொல். தனு இல்லை; தனு - வில். பகழி - பாணம். மாவை - விலங்கு களை. அ மா தழையால் - அந்தப் பெரிய தழையினாலே.

பாங்கி தலைவனை நகுதல்.

87. வாகைக் கணைகொடு வந்தோனை வெல்வா ராசையெந்தாய்
தோகைக் கணைகொடுங் கைபா வயநுந் துயாமெல்லாம்
போகைக் கணைகொடு செவ்வித முல்லது பூங்கடுக்கை
ஈகைக் கணைகொடுங் காம விகார மெளிதல்லவே.

(கு-உரை.) வாகை - பிறரை வென்ற வெற்றியையுடைய; "வென்றிக் களிற்றை விரிதாரவன் வென்றவாறும்" (சீவக. கச) என்பதன் உரையைப் பார்க்க. வந்தோனை - வந்த மன்மதனை. தோகைக்கு - தலைவிக்கு. கொடுங் கையே அணையாக அயருதற்குக் காரணமாகிய. போகைக்கு அணையாயாக. செவ்விதழைக்கொடு. கடுக்கை ஈகைக்கு அண் - கொன்றைமரையை அருளிச் செய்தலுக்கு வருவாயாக. ஈந - ஈததற்குக்காரணமான. அல்ல வென்பது ஒருமைக்கும் வரும்.

இது பாங்கிகூற்று.

88. அல்லி யமருங் கமலம்வெய் யோனன்றி யார்திறந்தார்
கொல்லி யமருங் கடலாக வேபொருங் கூன்கருப்பு
வில்லி யமருந் தொலையவர் தீரிந்த வெவ்விருளில்
வல்லி யமரு மொருபாகர் கூழை வரையணங்கே.

(கு-உரை.) அல்லி - அகவிதழ். கமலத்தை வெய்யோனன்றி யார் திறந்தார். அருங்கடல் கொல் இயம் ஆக; இயம் - வாததியம். கூன்கருப்பு வில்லி - மன்மதனது. இருளில் வந்தீர். வல்லி அமரும் - உமாதேவியார் விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கும்.

“காமரை வென்ற கண்ணேன்” (திருச்சிற். ௧௯௪) என்ற செய்யுளைப் பின்பற்றிவந்தது இச்செய்யுள்.

இரவுக்குறிக்கண் தலைகளைத் திருமகளாகப் பாவித்துத் தலைவன்கூறியது.

89. அணங்கர சேபொரு மாமத யானை யதனையொரு
கணங்கர சேல்கரந் தென்னமின் னாற்பொற் கலைகுலையும்
வணங்கர சேகரத் தேற்றா ருமைவளை யாற்றமுமடி
பணங்கர சேதனர்க் கெய்தார்தென கூழைப் பணிவரைக்கே.

(கு-உரை.) யானையதனை - கொங்கையாகிய யானையை. ஒரு கணம் - ஒரு கண்ணேரம். கர - மறைத்துக்கொள்வாயாக. சேல் கரந்து என்ன - கண்ணாகிய மீனைக் கரத்தலால் வரும் பிரயோசனம் யாது. மின்னாற் - தாருகாவனத்து முனிவருடைய மனைவிமார். கரசேகரத்து - கையிலுள்ள பிரமன் தலையில். ஏற்றார் - இரந்தவர். தழும்பு பண்ணுங்கர் - தழும்புபண்ணிய உறப்பை உடையவர். அசேதனர்க்கு எய்தார்.

யானையதனைக் கர; சேல் கரந்தென்ன: “தொடலை தைஇய மடவான் மக ளே, கண்ணினுங் கதவநின் முலையே” ஐங்குறுநூறு, ௩௬௧.

இது நாணிக்கண்புதைத்தல்.

90. பணியாழி யங்கண் பவளச்செவ் வாய்முத்தின் பத்திகை
இனியாழி யன்மொழி மின்னார்க் கிரங்கல மேத்தரிக குத்
தனியாழி யன்றருள் கூழைப் பிரானருட் சாகரத்திற்
குனியா ழியம படர்க்குமஞ் சேனமருள் கூர்நெஞ்சமே.

(கு-உரை.) ஆழி - கடல். இன்யாழ் இயல்மொழி. கண்ணையும், வாயையும், நகையையும், மொழியையும் உடைய மின்னார்க்கு இரங்கலம். ஏத்து

அரிக்கு. தனி ஆழி - ஒப்பில்லாத சக்கரத்தை. அருட் சாகரத்தில் - கருணைக் கடலில். குனி - ஆடுவாபாக. ஆழ் - ஆழ்வாயாக. அருட்சாகரத்திற் குனி; ஆழ். இயம்படருக்கும் அஞ்சேல்.

பி-ம். 'இரங்கலமே யரிக்கு'

91. கூரத் திரவிழி மேன்முத்தம் பொன்னுங் கொழிக்குமென்றால்
ஆத் திரவிய மாசைகொள் வாரம் புலியையந்தி
நோத் திரவியென நெண்ணார் மருங்கை நெருங்குதன
பாரத் திரவிச் சடையாளர் கூழைப் பதிபன்பரே.

(கு-உரை.) கூர் அத்திர விழிமேல் - கூர்த்த அத்திரம்போன்ற கண்களில். முத்தம் பொன்னும் கொழிக்கு மென்றால்; முத்து - கண்ணீர்த்துளி; பொன் - பசுலை; "ஆய் லெ நுண்கட் பசுலை" (அகநானூறு, ௫௨:௧௪); "கண்பசுலை பூத்த காமம்" (சீவகசிந்தாமணி, ௨௩௧.) அத் திரவியத்தின்கண் ஆசை கொள்வார் ஆர்; அததிரவியம்; அ: நெஞ்சறிசுட்டு. அம்புலியை - சந்திரனை. அந்திரோத்த இரவிபென்று எண்ணார் கூழைப்பதியன்பர். மருங்கை நெருங்கு தனபாரத்திர் - தனபாரத்தைபுடைய பாங்கிமார்களே.

இச்சமயத்தில், நீர் பொருள்தேடப் பிரிந்துசெல்லுதல் பொருந்தாதென்பது கருத்து.

"வானக்கடிமதிறில்லை" (திருச்சீழ். ௩௩௫) என்னும் செய்யுளைப் பின்பற்றி வந்தது இது.

இது தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரியக்கருதியவழிப் பாங்கி தோழிமார்களை நோக்கிக் கூறியது.

92. அன்பரி வைத்த சாணா விர்த நயன்சிரத்தை
முன்பரி வைத்தனி வாளுகி ரோன்சமண் மூற்றுமந்
என்பரி வைத்தனு வாக்கிதன் தந்தை யிராசைவெற்பா
நின்பரி வைத்தளர் நீயே யவ்வுக்கு நிகழ்த்துகவே.

(கு-உரை.) அரி அன்புவைத்த. முன்பு அரி - முன்னமே அரிந்த. வை தனி வாள் உகர் - கூர்மையையுடைய ஒப்பற்ற வாய்போன்ற நகம். என்பை. அரிவைத்தனு ஆக்கி - பெண்ணின்வழிவமாக்கின திருஞானசம்பந்த மூர்த்தினாயனாருடைய. வெற்பா - தலைவனே. நின் பரிவை - உன் வருத்தத்தை. தளர் நீயே - தளர்வுற்றிருக்கும் நீயே. நின் பரிவை நீயே நிகழ்த்துக.

இது, பாங்கி நின்குறை நீயே சென்றுரை யென்றல்.

93. நிகரலை யஞ்சிலை வாணுதற் கென் னாமன் னேமயக்கம்
தகரலை யறுண் மருங்குன்மின் னூர்க் கத் தணியுங்கொலோ
பகரலை யம்பை யணைகொண்ட மால்பணி யப்பதத்தார்
மகரலை யவிட முண்டோர்தென் கூழை வரதருக்கே.

(கு-உரை.) ஆலை அஞ்சிலை - கரும்பாகிய அழகிய வில். வாணுதற்குச் சிலைநீர் என்னும் அன்னே. தகரால் - ஆட்டினால். ஐயம் - சந்தேகம். மின் னூர்க்குத் தகரால் மயக்கந் தணியுங்கொல்லோ. ஆலை - ஆலிலையை. அம்பை - நீரையடைய கடலை. அணை - பாயல். மகராலைய விடம் - கடலிற்றோன்றிய விடத்தை. வரதருக்குப் பகர்.

இது, வெறியெடுத்தவழிப் பாங்கி செவிவித்தாயைநோக்கி அறத்தொடு நின்றல்.

பி-ம். 'என்னுமின்னே'

94. வரந்தரு வார்தென் வரராசை யீசர் வயங்கியசிந்
தூரந்தரு வாவுரி யாடையர் மாமலைத் தோகைபங்கர்
நிரந்தரு வாயுரு வாயெங்கு நின்றரு னின்மலரொண்
காரந்தரு வாவென்று லோபரை யேத்தங் கருத்தறவே.

(கு-உரை.) சிந்திரம் - யானையை. தருவாக உரித்த - மரத்தின்தோலை உரிப்பதுபோல உரித்த. நிரந்த - நிரம்பி. அருவாய் உருவாய் நின்றருன் நின்மலர். தரு ஆ வென்று - கற்பகமே, காமதேனுவே யென்று; தரு கற்பக மென்னும் பொருளதாய்நின்றது; "தருக்காவலா" (திருவாரங்கத்தந்தி, ௪); "ஒதியில வேலை வளர்ப்பாய் தருவை யொடித்தெறிந்தே" பழமலையந்தாதி, ௪.

வரராசையீசர், ஏத்தம் கருத்தற வரந்தருவார்; அவரை ஏத்தங்க னென்ற படி. இது விற்பூட்டுப்பொருள்கோள்.

பி-ம். 'ஆடையர் பச்சைக் கவுரிபங்கர்'

95. அறந்திருந் தாநின்ற ராசையெந் தாயணங் கென்வயிற்றிற்
பிறந்திருந் தாளன்று தொட்டுயர் வாவிறிற் பிறந்திலா
நிறந்திருந் தார்புரங் காய்ந்த நகையென்று நின்றதுன்னை
மறந்திருந் தாதனை பூங்கொன்றை யொன்று மறந்திலளே.

(கு-உரை.) அறம் - தருமம். அணங்கு - தலைவி. இருந்தாள் - கவலை யின்றி வளர்ந்துகொண்டிருந்தாள். அன்றுதொட்டு - தேவரீரைக்கண்ட அன்று தொட்டு; அன்று : நெஞ்சுறியுட்டு. திருந்தார் - பகைவருடைய. நிலாவின் நிறமானது, திருந்தார் புரத்தைக்காய்ந்த நகையிற் றேன்றிய தீயைப்போல்வது; “சுந்தரன் றாதன் சமரிலன்று, பொருந்தார் புரத்திட்ட தீப்போன் மதியம் புறப் பட்டதே” (தனிப்பாடல்.) என்று - என்றுசொல்லி. தன்னை மறந்து - அவச மாகி. இரு தாது அனேந்த பூங்கொன்றை ஒன்றைமட்டும் மறந்திலன். நற்றயக் கும் தனக்கும் உள்ள ஒற்றுமைபற்றி என்வயற்றிற் பிறந்திருந்தாளென்றான்.

இது செவிவிகுற்ற.

96. திலக மெழுது நுதல்பாகர் கூழைத் திகம்பார்க்கன்
பிலக மெழுதி னுருகேம்வெவ் வேறெய்து மைம்புலனை
விலக மெழுபவ மெவ்வாறிங் கோயுமண் விண்முதலாம்
உலக மெழுமென் குமிழியென் பாரறி வுள்ளவரே.

(கு-உரை.) திகம்பார்க்கு அன்பில் மெழுகின்அகம் உருகேம். வெவ் வேறு எய்தும் ஐம்புலனை விலகம்; விலகம் - நீங்கமாட்டேம். எழுபவம் - எழு வகைப்பிறவி. இங்கு எவ்வாறு ஒயும். உலகு அம் எழு மென்குமிழி என்பார்.

97. உள்ள முருக வொழியாத பாவியுள் ளத்திலுள்ள
கள்ள முருக வருள்வதென் றோசெங் கமலமுறை
விள்ள முருகலர் கூழைப் பிரான்விண்ணு ளோர்க்க்சிறை
தள்ள முருகனை யின்றே யருள்சிவ சங்கரனே.

(கு-உரை.) உருக ஒழியாத - உருகுதற்கு நேரமில்லாத. கன்னம் முருக - கபடம் கெட; இது முருங்க என்பதன் விகாரம்போலும். முருகு அலர் - மணம் பரக்கின்ற. சிறை தன்ன - சிறையை நீக்க.

சிவசங்கரனே! அருள்வதென்றே.

98. சங்கர நாரணர் தென்வர ராசைத் தனிக்குழைவெண்
சங்கர நாரண நம்பான்மின் னார்க்குத் தனித்திடுநெஞ்
சங்கர நாரண வேளேரித் தோர்சது வேதபிர
சங்கர நாரணங் கோர்பாக ரென்றஞ் சலித்தெண்ணுமே.

(கு-உரை.) வெண்சங்கைக் குழையாக உடைய அரனார். நம்பால் அண்ண. ரணவேள் - போரைச் செய்யும் மன்மதனை. வேதபிரசங்கர்: “விப் பிர சங்கந் தமிழ்வாணர் சங்கம் விளங்குறுகல், விப்பிரசங்கம்” (திருக்குற்றல யமக வந்தாதி.) அநார் அணங்கு - அழகிய அன்பையுடைய உமாதேவியார். நெஞ்சம் கரம்நா - நெஞ்சமே, கரமே, நாவே. எரித்தோர், பிரசங்கர், பாகர் என்று துதித்து அஞ்சலித்து எண்ணுங்கள்; இஃது எதிர்நிரலினை.

99. எய்தனந் தீவிட மானவர் மாமல ரேசன்சென்னி

... ..

(கு-உரை.) எய்து அனம் தீவிடம் ஆனவர் - எய்திய அன்னத்தை விட
 மாகப் பெற்றவர். மலரேசன் - பிரமன்.

100.

... ..

செய்யுள்முதற்குறிப்பகராதி.

[எண் - பக்க எண்.]

அஞ்சமனைய	18	காணப்பதஞ்சலி	32	பகலவனங்கண்	37
அணங்கரசே	38	காணாதிருவரடிமுடி	27	படுத்திருக்குந்தளிர்	9
அரும்பாதகஞ்	5	காமனம்பாலிடர்	29	பனியாழியங்கண்	38
அல்லியமருங்	38	காயந்தகன	24	பந்தராவந்த	15
அளித்தடங்காவி	23	காரங்கடுக்க	31	பார்தந்த	1
அற்புதவந்தரி	26	காலங்கனலந்தர	31	பானலங்கண்ணி	4
அறந்திருந்தா	40	குயிலையாமனை	33	பிடிக்கும்பிடி	7
அறுகாராவணி	11	குருக்குங்கலாமதி	14	புனைச்சராசரந்	16
அன்பரிவைத்த	39	குழகரிமாசல	3	பூங்கமுகாரஞ்சொரி	33
ஆவிக் குமாவியனைய	3	கூரத்திரவிழி	39	பூவையமாதவன்	37
இவந்தி	21	கேளவரசனன்	12	பெற்றத்தீலகவுலா	27
இயலருகாவணம்	28	கைக்கயமன்றுரி	32	பொரவியந்தாளுவி	12
இல்லையரும்பவம்	34	கொடுங்கலியானை	20	பொருந்தந்த	14
இழையாவையும்	25	கொழுந்தாமதிக்	12	பொனகனஞ்சு	8
இனந்தென்றலை	5	சங்கரநாரணர்	41	மங்கைக்குவாம	23
இன்றேனையதமிழ்	9	சுரரசையால்	10	மடங்கலைவாரண	35
உரைக்கடங்காது	2	செய்யவம்போருசு	10	மதியாதவனிரு	36
உள்ளமுருக	41	சேநர்வருமந்த	20	மயங்கத்தராதல	19
எதிராடியங்கமிலான்	26	ஞானவரரசை (காப்பு)	1	மாதரையம்பர	11
எய்தனந்தீவிட	42	தகரம்புனைகுழல்	14	மாலையிராவணப்	17
ஏற்றினகை	19	தஞ்சமளிக்க	2	ழயலகனுகமுரிய	35
ஐயானனத்தன்	8	தவமணிமாலொழி	25	முன்னிலங்கேசன்	7
ஒதியாயிரங்கலை	22	தூனவரப்புரங்	36	மெல்லியராக	8
கங்குலமாலையனைய	30	தீலகமெழுதுறுதல்	41	மேகத்தளவுக்குழல்	13
கடந்தந்தன	30	தேன்மலையத்தமிழ்	16	மேலியகங்கை	18
கடவாரண	13	தேனுகரக்குளிர்	2	வந்திக்கமலங்	22
கண்டலம்போதிரண்	29	தையலருந்தளிர்	24	வரந்தருவார்	40
கண்ணிக்கரும்புயர்	30	தோடரும்பலபிணி	17	வரைக்கேகய	35
கருந்தாரணிக்குழல்	32	தொடிகைக்குநீங்கும்	6	வன்னிகாரந்தை	28
கருமங்கவலைநெறி	29	நாரமறுகுவை	26	வாகைக்கண்ணை	37
கலங்குதலைச்செய்	4	நீகராலையஞ்சிலை	40	வீத்துருமத்தனி	7
கற்பகக்காநிழல்	28	நித்தம்பயிவர	20	வெலாவலைய	15
கறையரவம்புலி	6	நினைவாரிதய	24	வையகமத்தனையுந்	34
		நேராயனங்கன்	10		

